

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Warhammer-3-Zabijec_demonu.PDB

PDB Name: Warhammer-3-Zabijec_demonu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.2.2005
Modification Date: 27.2.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

William King
WARHAMMER 3
ZABÍJEČ DÉMONŮ
Version: Palm.1.0.final
OCR: Stolle
Corrections: 2+
ISBN 80-85911-87-6
PalmBookZ

Démonův planoucí zrak se obrátil k trolobijci a na okamžik utkvěl i na Felixovi. Ten se zachvěl. Jako by na něj z kostěných důlků hleděla sama smrt. Felixe ohromilo, že trolobijce dokáže démonovu pohledu vzdorovat. Podařilo se mu dokonce vykouzlit brutální úšklebek a zamávat sekerou. Runy na ostří zaplály jasněji, než kdy Felix viděl. Gotrek přešel po ostří palcem. Z palce mu vytryskla jediná kapka krve a Gotrek ji olízl, dívaje se přitom opovržlivě na démona. "Máš žízeň?" zeptal se. "Zkus tohle. Dnes už víc nedostaneš."
"Vypiji tvou krev do poslední kapky, rozdrťm ti lebku, pohlťm tvůj malinký mozek a přitom ti sežeru duši. Pochopíš, co znamená slovo hrůza."
"Začínám chápat, co znamená slovo nuda," opáčil Gotrek a pronikavě se zasmál. "Chceš mě svými proslovky unudit k smrti, nebo půjdeš sem a zemřeš?"

ZABÍJEČ DÉMONŮ

"Po hrozných událostech v Nulnu jsme se vydali na sever, většinou po vedlejších cestách ze strachu před císařskou silniční stráží. Dopis, který doručil trpaslík, mého společníka naplnil podivnou předtuchou. Během vyčerpávající cesty k našemu cíli vypadal téměř šťastně. Odradit ho nedokázaly dlouhé měsíce putování, ani hrozba lupičů, mutantů nebo bestíí. Sotva se zastavoval, aby se najedl nebo napil a mé otázky odbýval mumlanými odkazy na sudbu a staré dluhy. Pokud jde o mne, byl jsem naplněn obavami a neklidem. Myslel jsem na to, co se asi stalo Elisse, a trápil mě rozchod s bratrem. Neměl jsem tušení, jak dlouho potrvá, než se opět setkáme, a jaké podivné okolnosti budou toto setkání provázet. Stejně tak jsem netušil, kam až nás zavede naše cesta z Nulnu a jak strašlivý má být její skutečný cíl."

- Z knihy Mé cesty s Gotrekem, Svazek III., Herr Felix Jaeger
(nakladatelství Altdorf Press, 2505)

JEDNA

ZPRÁVA

"Vylil jsi mi pivo," řekl Gotrek Gurnisson.
Kdyby ten chlapík, který Gotrekovi převrhl džbáněk, měl všech pět pohromadě, určitě by ho výhrůžný tón trpaslíkova chraplavého hlasu okamžitě zastrašil. Ale žoldněr byl opilý, za zády měl půl tuctu nebezpečně vypadajících kumpánů a snažil se udělat dojem na chichotající se hospodské děvče. Nehodlal se zaleknout někoho, kdo mu sahal sotva do pasu, i když vypadal na siláka.
"Ano? A co s tím uděláš, skřeku?" ušklíbl se žoldněr. Trpaslík se chvíli díval na zvětšující se louži piva se směsicí lítosti a rozmrzelosti ve tváři. Pak si otočil židli čelem k žoldněři a rukou si pročísl obrovský hřeben červených vlasů trčící z holé, tetované hlavy. Zlatý řetěz zavěšený mezi jeho nosem a uchem zazvonil. Pomalu, s rozmyslem a pečlivostí opilého člověka, si zamnul pásku přes levé oko, sepal ruce, lupnul klouby a pak náhle vymrštil pravou ruku.

Nebyla to nejlepší rána, jakou ho kdy Felix viděl zasadit. Vlastně byla nemotorná a nepromyšlená. Nicméně trolobijce měl pěst jako kladivo a paži silnou jako kmen stromu. Všem, co zasáhla, způsobila bolest. Ozvalo se nepříjemné křupnutí lámaného nosu. Žoldnéř odletěl zpátky ke svému stolu. Zůstal ležet v bezvědomí na pilinami pokryté podlaze. Z jeho nosních dírek se řinula krev.

Když se to tak vezme, rána splnila svůj účel, proběhlo alkoholovým oparem uvnitř Felixovy hlavy. Na to, kolik Gotrek vypil piva, byla vlastně docela dobrá.

"Ještě někdo má zájem okusit moji pěst?" zeptal se Gotrek a přejel zlým pohledem pultucet žoldnéřových kumpánů.

"Nebo jste všichni tak změkčili, jak vypadáte?"

Vojáci odstrčili hospodská děvčata z kolen a začali se zvedat od stolů, rozlévající přitom zpěněné pivo. Trolobijce na nic nečekal, přikřčil se a skočil. Popadl nejbližšího vojáka za krk, přitáhl si jeho hlavu blíž a srazil ji se svou. Muž se svalil jako poražený býk.

Felix si pro zbystření smyslů ještě jednou lokl kyselého tileánského vína. Od střizlivosti ho dělilo už několik pohárů, ale co. Cesta sem, do Guntersbadu, byla dlouhá a náročná. Od chvíle, kdy Gotrek dostal dopis, který je volal sem, do této hospody, šli bez zastávky. Felix uvažoval, má-li ještě jednou prohledat Gotrekův vak, ale už věděl, že by to byla zbytečná námaha. Zpráva byla napsaná zvláštním runovým písmem, které trpaslíci rádi používali. Na poměry Říše byl Felix vzdělaný muž, ale tento jazyk číst nedokázal. Rozmrzelý vlastní nevědomostí si natáhl dlouhé nohy, zívá a opět zaměřil pozornost na rvačku.

Schylovalo se k ní celou noc. Místní rváči z nich od chvíle, kdy do hospody U Psa a osla vešli, nespustili oči. Nejdříve měli zlomyslné připomínky k trpaslíkovu vzhledu. Gotrek jim nevěnoval nejmenší pozornost, což bylo velmi neobvyklé. Většinou byl nedůtklivý jako chudý hrabě z Tiley a výbušný jako rosomák s bolavým zubem. Ale od chvíle, kdy dostal zprávu, se stáhl do sebe a nezajímalo ho nic jiného. Celý večer jen sledoval dveře, jako by někoho čekal.

Výhlídka na rvačku vzbuzovala ve Felixovi nejprve obavy, ale několik pohárů tileánského červeného ho postupně uklidnilo. Pochyboval, že by někdo byl dost hloupý na to, aby si začínal s trolobijcem. Nepočítal s tím, že místní lidé budou tak nevědomí. Koneckonců, bylo to jen malé městečko u cesty na Talabheim. Jak by mohli vědět, kdo je Gotrek?

Ani Felix, který studoval na Altdorfské univerzitě, o trpasličím Kultu zabíječů nikdy neslyšel až do chvíle, kdy ho Gotrek vytáhl zpod kopyt elitní císařské jízdy. Stalo se to už dávno, v době, kdy v Altdorfu zuřily nepokoje kvůli dani z oken. Během šílené pitky, která následovala, se dozvěděl, že se Gotrek přísahou zavázal hledat smrt v boji s nejstrašnějšími netvory, aby odčinil jakýsi zločin. Trolobijcův příběh na něj udělal takový dojem - a po pravdě řečeno, byl tak opilý - že přísahal, že bude trpaslíka doprovázet a v eposu zvěční jeho hrdinskou smrt. Skutečnost, že Gotrek svou smrt, navzdory jistému úsilí, dosud nenalezl, Felixův obdiv k jeho houževnatosti ani trochu nezmenšila.

Gotrekova pěst se zabořila do břicha dalšího muže. Ten se zkroutil a lapal po dechu. Gotrek ho chytil za vlasy a hrubě mu narazil čelist na roh stolu. Pak si všiml, že se voják stále trochu hýbe a ještě několikrát mu třásl hlavou o roh, dokud nezůstal ležet v kaluži krve, plivančů, piva a vylámaných zubů, podivně uvolněný, jako by odpočíval.

Dva statní vojáci se vrhli kupředu a popadli trolobijce každý za jednu ruku. Gotrek se vzepjal v odporu, zařval a odmrštíł jednoho z nich na podlahu. Sotva dopadl, zabořil mu trolobijce do slabiny svou těžkou botu. Hospodu naplnilo vysoké zakvílení. Felix sebou trhl.

Gotrek přenesl pozornost na druhého vojáka a pustil se do něj. Jeho ohromná síla se navzdory skutečnosti, že byl o dvě hlavy menší, začala pomalu prosazovat. Přitlačil vojáka k zemi, obkročmo mu sedl na hrudník a rozvázně, metodicky mu zasazoval údery do hlavy, dokud neztratil vědomí. Poslední voják se hnál ke dveřím, ale cestou se srazil s dalším trpaslíkem. Ten ustoupil o krok dozadu a skolil ho jedinou dobře mířenou ranou.

Felix zamrkal, přesvědčený, že má halucinace. Nebylo příliš pravděpodobné, že by se v těchto končinách mohli vyskytovat ještě nějaký trolobijce. Ale i Gotrek teď hleděl na cizince. Příchozí byl dokonce ještě větší a svalnatější než on. Měl oholenou hlavu a nakrátko ostříhané vousy. Hřeben neměl, spíš to vypadalo, jako by mu někdo do lebky natloukl pestrobarevné hřebíky. Nos měl tolikrát zpřerážený, že postrádal jakýkoliv tvar. Jeho pravé ucho vypadalo jako karfiol a po levém zbyla jen díra v hlavě. V nose se mu blyštěl zlatý kruh. Ta místa na těle, která nebyla zbrzděná jizvami, pokrývalo tetování. V jedné ruce držel obrovské kladivo a za opaskem měl zastrčenou sekeru s krátkým topůrkem a širokým ostřím.

Za ním stál další trpaslík, menší, tlustější a celkově kultivovanějšího vzezření. Sahal Felixovi zhruba do pasu, ale byl velice podsaditý. Upravený plnovous mu sahal skoro až na zem. Jeho velké soví oči mrkaly na svět zpoza tlustých brýlí. V inkoustem zamazaných rukou držel knihu v bronzových deskách.

"Tohle musí být Snorri Nosohryz!" zařval Gotrek a v ošklivém úsměvu odhalil chybějící zuby. "Už jsme se dlouho neviděli! Co tady děláš?"

"Snorri je tu ze stejného důvodu jako ty, Gotreku Gumissone. Snorri dostal od starého Boreka Učeného vzkaz, že má přijít k Opuštěné věži."

"Nesnaž se mě oblafnout, Snorri. Vím, že neumíš číst. Všechna slova ti vypadala z hlavy, když ti tam natloukali ty hřebíky."

"Hogan Dlouhovous to Snorrimu přeložil," bránil se Snorri a tvářil se tak rozpačitě, jak jen to bylo u trolobijce možné. Rozhlédl se kolem, očividně ve snaze změnit téma.

"Snorri má dojem, že propásl pěknou rvačku," povzdechl si a prohlížel si dějiště strašlivého masakru stejně toužebně a litostivě, jako předtím Gotrek rozlité pivo. "Snorri si teda asi dá pivo. Snorri má trochu žízeň!"

"Deset piv pro Snorriho Nosohryze!" zařval Gotrek. "A mně taky. Snorri nerad pije sám."

Místnost naplnilo vyděšené ticho. Ostatní zákazníci hleděli hned na masakr a hned zase na dva trpaslíky, jako by to byly soudky se střelným prachem a hořící rozbuškou. Pomalu, po jednom nebo po dvou, se zvedali a odcházeli, až v hospodě zůstali jen Gotrek, Felix, Snorri a ten vousatý trpaslík.

"Nejdřív o deset?" zeptal se Snorri, mnul si přitom oko a potměšile se díval na Gotreka.

"Nejdřív o deset," souhlasil Gotrek.

Vousatý trpaslík se dokolébál k nim a po trpasličím způsobu se zdvořile uklonil, zdvihaje svůj vous, aby ho nevláčel po zemi: "Varek Varigsson, k vašim službám," řekl mírným, příjemným hlasem. "Vidím, že jste dostal zprávu od mého strýce."

Snorri a Gotrek na něho chvíli zírali, užaslí nad jeho zdvořilostí, a potom vyprskli smíchy. Varek zrudl rozpaky.

"Tomuhle mládenci radši taky přineste pivo!" zahulákal Gotrek. "Vypadá, že by se potřeboval trochu uvolnit. Teď ustup, mládíku, musíme tu se Snorrim urovnat sázku." Hospodský se podlézavě usmál. Ve tváři se mu mihlo ulehčení. Zdálo se, že mu trpaslíci udělají nakonec větší tržbu než zákazníci, které vyhnali.

Hospodský vyrovnal piva na nízký pult. Deset před Gotreka, deset před Snorriho. Trpaslíci si je změřili, jako by odhadovali soupeře před zápasem. Snorri pohlédl na Gotreka a zpátky na pivo. Rychle se vrhl k pultu. Popadl džbáněk, zdvihl ho ke rtům, zaklonil hlavu a polkl. Gotrek vyrazil o zlomek později. Vteřinu poté přiložil nádobu k ústům. Nastalo dlouhé ticho, rušené jen polykáním. Pak Snorri bouchl džbánkem o stůl o zlomek vteřiny dříve než Gotrek. Felix zíral jako u vyjevení. Obě nádoby byly vypité do dna.

"První je nejlehčí," řekl Gotrek. Snorri popadl další dva džbány a výkon zopakoval. Stejně tak i Gotrek. Každou rukou uchopil jeden džbáněk, vypil jeden a pak druhý. Tentokrát byl rychlejší Gotrek. Felix byl ohromený, zvláště při pomýšlení na množství piva, které Gotrek vypil ještě před Snorriho příchodem. Zdálo se, že trpaslíci provádějí dobře nacvičený rituál. Felix uvažoval, zda skutečně hodlají to pivo vypít všechno.

"Stydím se, že mě někdo vidí, jak s tebou piju, Snorri. Elfi holka by za tuhle dobu dokázala vypít tři," poznamenal Gotrek.

Snorri na něho vrhl znechucený pohled, natáhl se pro další pivo a obrátil ho do sebe tak rychle, že mu z úst vyrazila pěna a stékala dolů po vousech. Utřel si ústa tetovaným předloktím. Tentokrát byl rychlejší.

"Aspoň jsem se trefil do huby," utrousil Gotrek a kýval hlavou, až zlatý řetěz zvonil.

"Budeme žvanit, nebo pít?" rýpl si Snorri.

Pět, šest, sedm piv šlo po sobě v rychlém sledu. Gotrek vzhlédl ke stropu, mlaskl a vypustil mohutné, zvukné říhnutí. Snorri ho hbitě napodobil. Felix si vyměnil pohled s Varkem. Vzdělaný mladý trpaslík pokrčil rameny. Během jedné nebo dvou minut do sebe trollobijce obrátil víc piv, než by Felix vypil za celou noc. Gotrek už měl poněkud skelný pohled, ale to jediné také naznačovalo, kolik alkoholu vypil. Snorri nevypadal ani o trochu hůř, ale také předtím celý večer nepil.

Gotrek se natáhl pro číslo osm a obrátil je dnem vzhůru, ale tou dobou byl Snorri už v polovině devítky. Když pokládal džbáněk, prohlásil: "Vypadá to, že mi zaplatíš pivo."

Gotrek neodpověděl. Najednou zdvihl dvě nádoby, každou v jedné ruce, zaklonil hlavu, otevřel ústa a lil. Neozvalo se jediné polknutí. Nepolykal, nechal pivo protékat rovnou do žaludku. Snorri byl tím výkonem tak ohromen, že zapomněl pít, dokud Gotrek neskončil.

Gotrek stál, i když trochu vrávoravě. Pak si říhl, škytl a posadil se.

"V den, kdy mě ty přepiješ, Snorri Nosohryze, zamrzne peklo."

"To bude den, kdy zaplatíš, cos vypil, Gotreku Gurnissone," odvětil Snorri a sedl si vedle něj.

"Tak, to by pro začátek stačilo," pokračoval. "A teď se pořádně napijem. Zdá se mi, že Snorri má co dohánět."

"Je tenhle tabák, co máš, pravý Konec světa, Snorri?" zeptal se Gotrek a hladově šilhal po hmotě, kterou si Snorri cpal do dýmky.

"Ále, to je starý Plesnivý listí. Snorri ho nasbíral v horách cestou sem."

"Dej mi trochu."

Snorri hodil váček Gotrekovi, který si vyndal dýmku a začal si ji nácipávat. Přitom se svým jediným zdravým okem podíval na mladého trpasličího učence.

"Tak, mládíku," zabručel. "Co je ten velký úkol, který mi tvůj strýc Borek slíbil? A proč je tu starouš Snorri?"

Felix se naklonil dopředu. Jeho samého to zajímalo. Výzva, která dokázala vzrušit i mlčenlivého a věčně nevrlého trollobijce, v něm vzbudila zvědavost. Varek vrhl na Felixe varovný pohled. Gotrek potřásl hlavou a lokl si piva. Naklonil se dopředu, strčil do ohně třisku a připálil si s ní dýmku. Když už pěkně bafala, opřel se o opěradlo židle a vážně promluvil: "Cokoliv chceš říct mně, můžeš klidně říct před ním. Je Přítel trpaslíků a Strážce přísahy."

Snorri vzhlédl k Felixovi. V jeho tupých, zvířecích očích se objevilo překvapení a něco jako úcta. Varek se s úsměvem prozrazujícím zdvořilý zájem otočil k Felixovi a ještě jednou se uklonil, divže nespádl ze židle.

"Jsem si jist, že máte co vyprávět," řekl. "Velmi rád bych si váš příběh poslechl."

"Nesnaž se to zamluvit," řekl Gotrek. "Jaký je ten úkol, který nám slíbil tvůj příbuzný? Jeho dopis mě odvléká přes půlku Císařství a chci o tom vědět víc."

"Nesnažil jsem se nic zamluvit, Herr Gurnisson. Jen jsem chtěl získat informace pro svou knihu."

"Na to bude dost času potom. Teď mluv!"

Varek si povzdechl, opřel se a spojil ruce nad úctyhodným břichem. "Mnoho vám toho říci nemohu. Všechny údaje má strýc a podělí se o ně s vámi, až on sám bude chtít - a nakolik bude chtít. Jediné, co vám mohu říci, je, že se nejspíš jedná o nejskvělejší výpravu od dob Sigmara Kladvonoše - a že se týká Karag Dumu."

"Ztracené trpaslíčí říše severu!" zaburácel opile Gotrek a náhle zmlkl. Rozhlédl se kolem, jako by se bál špehů.

"Ano, té!"

"Takže tvůj strýc našel cestu! Myslel jsem si, že je blázen, když říkal, že ji najde." Felix nikdy předtím v trpaslíkově hlase neslyšel tak vzrušený podtón. Bylo to nakažlivé. Gotrek se na Felixe významně podíval.

Do hovoru se vložil Snorri. "Klidně Snorrimu nadávejte do hlupáků, ale i on ví, že Karag Dum zmizel v pustinách Chaosu." Pohlédl přímo na Gotreka a zachvěl se: "Vzpomeňte si přece!"

"Ať je tomu, jak chce, můj strýc přišel na to, jak se tam dostat."

Felixovi náhle přeběhl po zádech mráz. Najít místo je jedna věc. Znat způsob, jak se tam dostat, je něco jiného.

Znamenalo to, že nyní nejde o fascinující teoretické úvahy, ale o možnou cestu. Okamžitě se ho zmocnila sklíčenost a pocit, že ví, kam to všechno povede, a že na tom nechce mít žádný podíl.

"Přes pustiny není cesta," řekl Gotrek. V jeho hlase bylo něco víc než jen opatrnost. "Byl jsem tam. Snorri také. I tvůj strýc. Je bláznovství pokoušet se je přejít. Na toho, kdo se tam vydá, čeká šílenství a mutace. V tom prokletém místě se světa dotklo peklo."

Felix pohlédl na Gotreka s novým respektem. Jen málokdo se vydal tak daleko a vrátil se, aby o tom vyprávěl. Pro něho, stejně jako pro všechny obyvatele Císařství, znamenaly pustiny Chaosu jen hrůzostrašné zvěsti o pekelné zemi daleko na severu, odkud se vylévaly armády čtyř Ničivých sil, aby loupily, plenily a zabíjely. Trpaslík se před ním nikdy nezmínil, že by tam byl, ale o trolobijcových minulých dobrodružstvích toho Felix vůbec mnoho nevěděl. Gotrek o minulosti nemluvil. Zdálo se, že se za ni stydí. Strach, který se jasně zračil v trpaslíkově chování, ještě umocňoval sklíčující dojem toho místa. Felix věděl, že existuje velmi málo věcí, které trolobijci dokážou nahnat strach, a těch je tedy rozhodně proč se bát.

"Nicméně mám za to, že právě tam se strýc hodlá vydat a chce, abys ty šel s ním. Potřebuje tvou sekeru."

Gotrek se na dlouho odmlčel. Pak řekl: "Rozhodně je to úkol hodný trolobijce."

Mně to připadá jako úplné šílenství, pomyslel si Felix. Nějak se ale ovládl a nechal si to pro sebe.

"Snorri si to myslí taky."

Pak je Snorri ještě větší trouba, než jak vypadá, řekl si Felix málem nahlas.

"Doprovodíte mě tedy k Opuštěné věži?" otázal se Varek. "S vyhlídkou na takový úkol tě budu následovat až k branám pekla," odpověděl Gotrek.

Skvělé, protože zřejmě přesně tam půjdeš, pomyslel si Felix a potřásl hlavou. Trpaslíkovo šílenství se ho začalo zmocňovat také. Skutečně bral všechny ty řeči o cestě do pustin Chaosu vážně? Jistě, tohle byly jen hospodské bláboly a šílenství do rána opadne...

"Výborně," řekl Varek. "Věděl jsem, že půjdeš."

DVĚ

ZNAMENÍ SKAVENŮ

Jízda v poskakujícím voze nebyla na Felixovu kocovinu právě nejlepším lékem. Kdykoliv kolo narazilo na okraj vyježděné koleje, zvedl se mu žaludek a hrozil poslat svůj obsah širokým obloukem do křoví při okraji cesty. Na jazyku měl povlak. Tlak v hlavě stoupal jako v konvičce s vařící vodou. Navíc měl teď kupodivu hroznou chuť na něco smaženého. Jeho představy se hemžily smaženými vejci se slaninou. Nyní litoval, že se nenasnídal dříve s trolobijci, ale když je předtím viděl, jak do sebe házejí talíře vrchovatě naložené šunkou s vejci a žvýkají ohromné krajíce chleba, zvedal se mu žaludek. Teď by byl ochoten pro totéž jídlo vraždit.

Alespoň že trolobijci byli víceméně zticha, vyjma nadávek bručených v trpasličí řeči, které se, jak předpokládal, týkaly ohavné kocoviny nebo komentovaly příšerné pivo vařené lidmi. Jen mladý Varek měl výtečnou náladu a jasný pohled, ale na tom nebylo nic divného. K velkému znechucení druhých dvou trpaslíků po třetím pivu prohlásil, že má dost, a přestal pít. Nyní řídil jistými pohyby muly, vesele si pohvizdoval a ignoroval vražedné pohledy společníků namířené na jeho záda. V tu chvíli ho Felix nenáviděl tak vášnivě, že to musel připsat na vrub kocovině.

Aby se přestal zabývat kocovinou a příšerným dobrodružstvím, které je jistě čekalo, obrátil pozornost ke krajině. Byl skutečně nádherný den. Slunce jasně svítilo. Tato část Říše vypadala zvlášť úrodně a přívětivě. Z vrcholků okolních kopců se zdvihaly velké hrázděné domy. Kolem nich stála selská stavení s doškovými střechami. V ohradách se popásaly velké skvrnité krávy a jejich zvonce vesele zvonily. Každý zvonec měl jiný tón, zřejmě proto, aby mohli pastevci odlišit krávy podle cinkání, domyslel si Felix.

Chvilí s nimi držel krok pasák hus ženoucí před sebou hejno. Pak zase hezké venkovské děvče vzhledlo od sena a vrhlo na Felixe oslnivý úsměv. Felix se pokusil sebrat sílu, aby jej opětoval, ale nedokázal to. Měl pocit, jako by mu bylo sto let. Přesto se na ni díval, dokud nezmizela za ohybem cesty.

Vůz opět narazil na okraj vyježděné koleje a nadskočil. "Koukej se na cestu!" zavrčel Gotrek. "Copak nevidíš, že Snorri Nosohryz má kocovinu?"

"Jo, Snorri se necejtí moc dobře," potvrdil druhý trolobijce a řihl si. "Asi je to tím gulášem, co jsme měli včera. Snorri si myslí, že byl trochu zkažený."

Spíš to bude po těch zhruba třiceti džbancích piva, které jsi do sebe nalil, pomyslel si trpce Felix. Málem to řekl nahlas, ale jistá obezřetnost ho zarazila. Příliš netoužil po tom být vyléčen z kocoviny useknutím hlavy. I když by to možná nebylo špatné řešení, napadlo ho, když mu drkotání vozu opět zvedlo žaludek.

Aby zapomněl na nevolnost, zaměřil pozornost zpátky na hrbolatou, kamenitou cestu, která se vlnila a skřípala pod koly vozu. Viděl jednotlivé kameny trčící ze země, z nichž každý by dokázal zlomit dřevěné kolo vozu, kdyby se s ním

srazil ve špatném úhlu.

Na hřbet ruky mu měkce dosedla moucha a on se po ní rozmrzele ohnal. Vyhnula se ráně s výsměšnou lehkostí a dál bzučela kolem Felixovy hlavy. Vynaložené úsilí ho tak vyčerpalo, že se vzdal pokusů mouchu zabít a jen potřásl hlavou, když se mu příliš přiblížila k očím. Zavřel je a soustředil svou vůli na to, aby ta potvora zemřela, ale moucha se odmítla podřídit. Tohle byl jeden z okamžiků, kdy si Felix přál být čarodějem. Vsadil by se, že ti se s kocovinou a obtěžováním tlustých bzučících much trápit nemusí.

Náhle se poněkud setmělo a vzduch se trochu ochladil. Vzhledl a uviděl, že projíždějí porostem nízkých stromů, jejichž koruny vytvořily nad cestou klenbu. Rychle se rozhlédl - spíše ze zvyku než proto, že by se bál. Takovéhle lesy totiž rádi využívali lupiči a těch v Říši nebylo málo. Nejspíš jenom blázen by napadl vůz vezoucí dva trolobijce s kocovinou, ale člověk nikdy neví. Na cestách ho už potkaly všelijaké podivné věci. Třeba se budou chtít pomstít ti vojáci ze včerejší noci. A navíc se v těchto temných dobách všude potulovali mutanti a bestie. Felix jich už viděl tolik, že se v tomto směru mohl považovat za odborníka.

Po pravdě řečeno, je mi tak zle, že bych teď ránu sekerou od netvora skoro uvítal, pomyslel si Felix. Alespoň by mě už nic nebolelo. Bylo ale zvláštní, jak ho klamal zrak. Byl si téměř jist, že se za nimi v podrostu schovává něco malého s růžovými očkami. Zůstalo to tam jen na okamžik a pak to zmizelo. Felix na to málem upozornil Gotreka, ale pak si to raději rozmyslel, protože nebylo radno trolobijce vyrušovat, když se zotavoval z kocoviny.

A opravdu to nejspíš nic nebylo, jen nějaké malé chlupaté zvíře prchající před poutníky do bezpečí. Ale tvar té věci byl Felixovi nějak povědomý a nenechal jeho otupělý mozek na pokoji. Nedokázal si uvědomit, odkud jej zná, ale když o tom bude chvíli přemýšlet, jistě na to přijde. Další poskočení vozu ho téměř shodilo. Vší mocí se snažil udržet v žaludku guláš z brambor a kozího masa ze včerejší noci. Nebyl to snadný boj a vyhrál jej až poté, co se guláš prodral na půl cesty jícnem.

"Kam jedeme?" zeptal se Vareka, aby se trochu rozptýlil. Ne poprvé přísahal, že se piva už nikdy nedotkne. Občas se zdálo, že většina nepříjemností v jeho životě začala v nějaké hospodě. Je skutečně neuvěřitelné, že na tohle nepřišel dříve.

"K Opuštěné věži," odpověděl vesele Varek. Felix přemohl touhu ho udeřit. Spíš proto, že k tomu nemohl sebrat sílu, než z nějakého jiného důvodu.

"To zní... zajímavě," vymáčkl ze sebe nakonec. Ve skutečnosti to znělo spíš děsivě, jako tolik dalších míst, která na své politováníhodné životní dráze trolobijcova průvodce navštívil. Místo, které se jmenuje Opuštěná věž, bude s největší pravděpodobností končina, do jaké by se nikdo, kdo má všech pět pohromadě, nehnu, ať už by bylo kdekoli v Říši. Opevnění v opuštěných končinách byla nezfídka zaplavena orky, gobliny a jinými, ještě horšími potvory.

"Ano, jistě, je to velmi zajímavé místo. Stojí nad starým uhelným dolem. Strýc Borek ji zabral a opravil. S trpasličí zručností a dovedností. Vypadá jako nová. Vlastně ještě lépe, jelikož původní práce, lidská, byla - bez urážky - trochu odbyta. Než jsme tam přišli my, byla několik set let opuštěná, nepočítaje skaveny. Těch jsme se museli samozřejmě nejprve zbavit a dost možná se jich ještě několik skrývá v dole."

"To je dobře," zabručel Gotrek. "Není nad to pobít pro zábavu pár skavenů. Na kocovinu je to lepší než püllitr Bugmana."

Felix sám znal tucty mnohem lákavějších způsobů, jak strávit čas, než honit v opuštěném a nepochybně nebezpečném dole odporné krysy obludy, ale Gotrekovi to nevěkl.

Varek se podíval dozadu na vůz, kde se tísnili ostatní společně s výstrojí. Musel na ně být smutný pohled, protože Snorri nebyl o nic lépe vybaven než Gotrek nebo Felix. Jeho vak byl prázdný jako kapsy námořníka po pitce v přístavu. Zřejmě neměl plášť, a dokonce ani příkryvku. Felix byl rád, že se může schoulit pod svůj červený plášť ze sudenlandské vlny. Nepochyboval, že je čekají velmi chladné noci. Vyhlídka na noc strávenou na studené zemi ho příliš nelákala.

"Za jak dlouho tam budeme?" zeptal se.

"Jde nám to poměrně rychle. Pokud pojedeme zkratkou přes Kostěné vrchy, budeme tam za dva, nanejvýš za tři dny."

"O Kostěných vrších jsem neslyšel nic dobrého," řekl Felix. Byla to pravda. Na druhou stranu za hranicemi Říše nebylo mnoho míst, o nichž by slyšel něco dobrého. Gotrek a Snorri okamžitě zvedli hlavy. V obličejích se jim zračil zájem. Felixe nikdy nepřestalo udivovat, že čím horší věci se děly, tím byl trolobijce šťastnější.

"Strašiváli tam skaveni z dolů a napadali poutníky. Scházeli i do údolí a plenili statky. Teď se ale není čeho bát. Zbavili jsme se jich," odpověděl Varek. "Cestou dolů jsme jeli se Snorrim jen sami dva a po nebezpečí nebylo ani vidu, ani slechu."

Trolobijci upadli opět do letargického kocovinového rozjímání. Felixe to ale neuklidnilo. Ze zkušenosti věděl, že cesty v divočině nikdy neprobíhají hladce. A jen pouhá zmínka o skavenech způsobila, že mu to krysy stvoření, které před chvílí zahlédl, znovu začalo vrtat hlavou.

"Vy jste jeli celou tu cestu sami?" otázal se.

"Byl se mnou Snorri."

"Máš zbraň?" zeptal se Felix a ujistil se, že jeho vlastní meč je v dosahu.

"Mám nůž."

"Tak ty máš nůž! To je dobře! Ten ti určitě bude moc platný, až tě přepadnou skaveni."

"Ještě jsem žádného neviděl. Jen v noci jsem občas slyšel šramot. Ať to byli oni, nebo ne, myslím, že Snorriho chrápání je zastrašilo. V každém případě, kdyby nás napadli, mám své bomby."

"Bomby?"

Varek zašátral v záhybech pláště a vytáhl hladkou černou kouli. K ní byla přilepena zvláštní kovová součástka. Podal kouli Felixovi, který si ji pozorně prohlédl. Vypadalo to, že za součástku stačilo zatáhnout, aby se uvolnila.

"Opatrně s tím," řekl Varek. "To je roznětka. Když za ni zatáhneš, uvolní zápalník a ten uhodí do pazourku. Vyskočí

jiskra, zapálí rozbušku a od ní chytne výbušnina. Pak máš asi čtyři údery srdce na to, abys ji odhodil, a - bum!"

Felix si kouli obezřetně prohlížel a napůl očekával, že mu vybuchne v ruce.

"Bum?"

"Vybuchne. Všude budou lítat střepiny. Tedy za předpokladu, že chytne rozbuška. Někdy nechytne. Po pravdě řečeno tak v polovině případů, ale je to velmi důvtipné. A samozřejmě, velmi, velmi zřídka vybuchnou jen tak. To se nestává skoro nikdy. No, Blorri takhle vlastně přišel o ruku. Museli mu místo ní dát hák."

Felix chvatně vrátil bombu Varekovi a ten ji zastrčil zpátky do kapsy svého pláště. Felix začal nabývat dojmu, že tenhle uhlazený mladý trpaslík je větší blázen, než vypadal. Možná byli všichni trpaslíci takoví.

"Vyrobil je Makaïsson, víte. Je v tomhle dobrý."

"Makaïsson. Malakai Makaïsson?" zeptal se Gotrek. "Ten šílenec!"

Felix otevřel ústa a v úžasu pohlédl na trolobijce. Nebyl si tak docela jist, že by se s tímhle Makaïssonem chtěl setkat.

Někdo, koho Gotrek označil za šílence, musí být skutečně maniak. Zasloužil by nejspíš cenu za šílenství. Gotrek zachytil Felixův pohled.

"Makaïsson věří, že věci těžší než vzduch mohou létat. Myslí si, že on to dokáže."

"Gyrokoptéry létají," vložil se do toho Snorri. "Snorri letěl v gyrokoptéře. Vypadl. Přistál na hlavě. Nic se mu nestalo."

"Ne gyrokoptéry. Velké věci! A staví lodě! Lodě! To není u trpaslíka normální. Lodě nenávidím skoro jako elfy!"

"Postavil největší parník na světě," prohlásil Varek konverzačním tónem. "Jmenoval se Nepotopitelný. Byl dvě stě kroků dlouhý. A vážil pět set tun. S dělovými věžemi poháněnými parou. Jeho posádku tvořilo přes tři sta trpaslíků a třicet mechaniků. Dosahoval až tři sta námořních mil za hodinu. Byl na něj úchvatný pohled, jak pění vodu a jeho prapory vlají ve větru."

Vypadal jistě působivě, pomyslel si Felix, který si náhle uvědomil, kam až trpaslíci tuto podivnou magii, jimi nazývanou mechanika, dovedli. Jako všichni v Říši i Felix věděl o obrněných parních vozech, které byly vedoucí silou mocných vojsk Říše. A proti těhle lodi byl parní vůz jen dětskou hračkou. Na druhé straně... pokud byla tak úchvatná, jak to že o ní nikdy neslyšel?

"Co se s Nepotopitelným stalo? Kde je teď?"

Trpaslíci chvíli zahanbeně mlčeli.

"Ehmm... potopil se," řekl nakonec Varek.

"Při první plavbě narazil na skálu," dodal Snorri.

"Někteří říkají, že vybuchl kotel," řekl Varek.

"Ztratil se i s celou posádkou," přisadil Snorri s téměř šťastným výrazem, s nímž trpaslíci nejspíš čelili těm nejhorším zprávám.

"Kromě Makaïssona. Toho později našli lidé. Odmrští ho výbuch, a když k němu připlula jejich loď, držel se ráhna."

"Pak postavil létající loď," utrousil Gotrek sarkastickým tónem.

"To je pravda. Makaïsson postavil létací loď," potvrdil Snorri.

"Jmenovala se Nezničitelná," dodal Varek.

Felix se snažil představit si létající loď. Teoreticky to bylo možné. Nejspíš vypadá podobně jako staré lodě na Reiku, s napjatými plachtami zmítanými větrem. Jistě jen mocná magie dokáže něco takového.

"Byla to ohromná věc," řekl Varek. "Velká jako plachetnice. S kovanou železnou věží. Trup měla alespoň sto kroků dlouhý. A létala rychlostí deset námořních mil za hodinu s větrem v zádech, samozřejmě."

"A co se s ní stalo?" zeptal se Felix s nepříjemným pocitem, který naznačoval, že odpověď už zná.

"Zřítíla se," řekl Snorri.

"Boční větry a díra v nádrži s plynem," doplnil Varek. "Velký výbuch."

"Všichni na palubě zemřeli."

"Kromě Makaïssona," řekl Varek, jako by se tím něco změnilo. Zřejmě si myslel, že je to důležité. "Vyletěl ven a dopadl do korun nějakých stromů. Zachytily ho a zároveň mu polámaly nohy. Dva roky musel chodit o berlích. Nezničitelná měla mimochodem své mouchy. Co jiného se dalo čekat? Byla první svého druhu. Ale Makaïsson je už opravil."

"Mouchy?" opáčil Gotrek. "Dvacet dobrých trpasličích mechaniků mrtvých, včetně zástupce mistra cechu Ulliho, a ty tomu říkáš, mouchy? Makaïsson si měl oholit hlavu."

"Oholil si ji," řekl Varek. "Vyloučili ho z cechu. Chápete, že takové ostudě čelit nemohl. Provedli s ním rituál nohavic. Škoda. Strýc říká, že je nejlepší mechanik, jaký kdy žil. Říká, že Makaïsson je génius."

"Génius na zabíjení ostatních trpaslíků."

Felix přemýšlel o tom, co Gotrek říkal o holení hlavy. "Znamená to, že se Makaïsson stal trolobijcem?" zeptal se Vareka.

"Ano. Jistě. Stejně se ale stále zabývá mechanikou. Říká, že buď své teorie dokáže, nebo zemře při pokusech."

"To bych se vsadil," zamumlal chmurně Gotrek.

Felix neposlouchal. Hlavou se mu honila velice znepokojující myšlenka. I se Snorrim a Gotrekem pak budou tři trolobijci na jednom místě. Co jen mohl mít Varekův strýc za lubem? Úkol, na který je třeba tři trolobijců, nebude jistě procházka růžovým sadem. Ve skutečnosti to spíš vypadalo na jistou sebevraždu. Náhle se z dusivé mlhy Felixovy kocoviny vynořilo něco, co Varek řekl už dříve.

"Říkal jsi, že jsi zaslechl šramot," řekl Felix a myslel na malý stín, který viděl v podrostu. Začalo se ho zmocňovat hrozné podezření. "Když jsi jel Gotrekovi a mně naproti."

Varek přikývl. "Jen v noci, když jsme se utábořili."

"Nevíš, co to mohlo být?"

"Ne. Snad liška."

"Lišky nešramotí."

"Velká krysa."

"Velká krysa," přikývl Felix. Přesně to nechtěl slyšet. Pohlédl na Gotreka, jestli si myslí totéž co on, ale trpaslík měl zvrácenou hlavu a zíral do prázdna. Zřejmě byl ztracený ve vlastních myšlenkách a ani v nejmenším nesledoval rozhovor.

Krasy nutily Felixe myslet na jedinou věc a ta ho děsila. Nutily ho myslet na skaveny.

Je možné, že by ho ti zatracení krysáci sledovali až sem? Nebylo to příliš uklidňující pomyšlení.

* * *

Felix seděl u ohně a naslouchal roztřesenému hýkání mul. Temnota a občasné vzdálené zavytí vlků ho znervózňovaly. Zvedl se a pohladil nejbližší mulu po boku, aby ji uklidnil, a opět se vrátil k ohni, kde spali ostatní.

Celý den cesta stoupala ke Kostěným vrchům, které se ukázaly být tak pusté a nepřívětivé, jak napovídalo jejich jméno. Nikde žádné stromy, jen kameny pokryté lišejníkem a ostré vrchy porostlé krátkou, zakrslou trávou. Ještě štěstí, že Varek myslel na to, aby s sebou vzali dřevo na oheň, jinak by noc, kterou tady museli strávit, byla ještě horší. V kopcích bylo navzdory letnímu horku dne chladno.

Večeře sestávala z chleba koupeného v hospodě v Guntersbadu a velkých kusů tvrdého trpasličího sýra. Potom seděli u ohně a trpaslíci si všichni zapálili dýmky. Jako zábava jim posloužilo vzdálené vytí vlků. Pro Felixe to bylo jen trochu méně depresivní než trpasličí hovory, které se vždycky točily kolem prastarých šarvátek, báchorek o dlouho snášených útrapách a nekonečných pitkách. A ač bylo vzdálené vytí hrozné, alespoň přehlušilo trpasličí chrápání. Felix si vytáhl krátkou slámku a získal pochybné privilegium první hlídky.

Pokoušel se nezírat do ohně, aby nebyl oslněn, a raději upíral zrak do tmy. Byl plný úzkosti. Stále myslel na skaveny a pomyšlení na ty zplozence Chaosu, krysí lidi, ho děsilo. Vzpomněl si na setkání s nimi v bitvě o Nuln. Bylo to jako výjev z noční můry, boj v temnotě s pololidskými krysami velkými jako člověk, které chodily po dvou a bojovaly stejnými zbraněmi jako lidé. Vzpomínka na jejich příšerný štěbetavý jazyk a červené oči planoucí ve tmě ho rozechvěla. Nejhorší na nich bylo, že byli organizováni do děsivé parodie lidské civilizace. Měli vlastní kulturu, vlastní ďábelské technologie. Měli armády a složité zbraně, které byly v některých ohledech mnohem pokrokovější než cokoli, co kdy vytvořilo lidstvo.

Felix viděl, jak se vyvalili ze stok a napadli Nuln. Pořád měl před očima tu obrovskou masu, jak se valí hořícími domy a zabíjí vše, co se jí připele do cesty. Živě si pamatoval zelené plameny jejich vrhačů chaotického ohně osvětlující noc a syčení lidského masa pohlcovaného planoucími proudy.

Skaveni byli ze všech civilizovaných tvorů jedinými nesmiřitelnými nepřáteli lidí, ale někteří další se k nim za mzdu přidávali. Felix sám zabil jejich zvěda, Fritze von Halstadta, který se vyšvihl do pozice velitele tajné policie hraběnky Emmanuelle. Uvažoval, kolik dalších zvědů měli krysí lidé ve vysokých pozicích. Ale na tomto opuštěném místě na to myslet nechtěl. Zapudil skaveny z mysli a pokoušel se zabývat jinými věcmi.

Nechal své myšlenky zabloudit do minulosti. Vytí mu připomínalo strašlivé poslední noci v pevnosti von Diehlů v Hraničních knížectvích, kde viděl umírat svou velkou lásku Kirsten zavražděnou Manfredem von Diehlem, a skřety, jezdce na vlcích, kteří zmasakrovali většinu obyvatelstva. Dvnitř se dostali díky Manfredově zradě. Zvláště, že si stále pamatoval Kirstenin pohublý obličej a měkký hlas. Uvažoval, jestli přece jen nemohl udělat něco, co by změnilo běh událostí. To pomyšlení ho za dlouhých nočních hlídek občas týralo. Stále ještě mu působilo bolest, ačkoliv poslední dobou ji nepocíťoval tak často a věděl, že slábne. Dokonce už mohl myslet na jiné ženy. V Nulnu měl hospodské děvče, Elissu, ale to ho nakonec opustilo.

V duchu se mu vybavil velice živý obrázek té venkovské dívky. Přemítal, co právě dělá. Smířil se se skutečností, že se nikdy nedozví její jméno stejně, jako se ona nedozvěděla jeho. Na světě se odehrávalo tolik podobných setkání. Naděje, které se nikdy nesplnily. Milostné vztahy, které zemřely v zárodku, dříve než dostaly šanci žít. Jestlipak ještě někdy potká ženu, která by mu byla tak blízká jako Kirsten?

Byl do svých myšlenek tak pohroužený, že chvíli trvalo, než do jeho vědomí pronikl šramot, jemný zvuk škrábání drápků o tvrdý kámen. Držel se při zemi a opatrně se rozhlížel. Náhle měl strach, že může každým okamžikem pocítit palčivou bolest otráveného nože zabodnutého do zad. Když se ale pohnul, škrábání ustalo.

Byl tiše a na dlouhou chvíli zadržel dech. Šramot se ozval znovu. Tam. Zvuk přicházel zprava. Pohlédl tím směrem a viděl planoucí červené oči a temné siluety plížící se blíž přes nejbližší hřeben. Vytáhl z pochvy meč. Magický meč, který získal od mrtvého templáře Aldreda byl v jeho ruce lehký. Právě se chystal varovat ostatní, když zaznělo příšerné bojové vytí. Poznal Gotrekův hlas.

Zvláštní pižmový pach, který Felix cítil už předtím, nyní naplnil vzduch. Krysí postavy se obrátily a okamžitě se daly na útěk. Trollobijce se vrhl do tmy, rychle následován Snorrim Nosohryzem. Runy na ostří Gotrekovy sekery planuly ve tmě. Felix by se za nimi hnál také, ale jeho oči neviděly v šeru tak dobře jako trpasličí. Škubl sebou, když se vedle něj pohnul Varek s jednou ze svých zlověstných černých bomb v ruce. Světlo ohně se mu odráželo v brýlích a proměnilo jeho oči v ohnivé kruhy.

Stáli bok po boku několik dlouhých napjatých chvil a čekali na zvuky bitvy a náhlý útok tlupy krysích mužů. Jediný zvuk, který však slyšeli, bylo dusání Gotrekových a Snorriho bot, jak se vraceli.

"Skaveni," odplivl si Gotrek opovržlivě.

"Utekli," řekl Snorri zklamaně. Jako by se nic zvláštního nestalo, vrátili se zpátky na svá místa k ohni a usnuli. Felix jim záviděl. Věděl, že i poté, co jeho hlídka skončí, dnes v noci spát nebude.

Skaveni, pomyslel si a zachvěl se.

TŘI

OPUŠTĚNÁ VĚŽ

Felix užasle shlížel na ústí dlouhého údolí. Z místa, kde stál, viděl stroje, stovky strojů. Obrovité parní stroje se vypínaly podél svahů údolí jako obří v kované zbroji. Písty ohromných čerpadel se zvedaly a klesaly s pravidelností tepu obra. Z masivních rezavějících trubek vedoucích mezi rozlehlými budovami z červených cihel ucházela se sykotem pára. Obrovské komíny chrlily do vzduchu mraky černého dýmu. Vzduchem se rozléhaly ozvěny úderů stovek kladiv. Dábský jas linoucí se z kováren osvětloval příšeří panující v dílnách. Horkem, hlukem a mlhavým dýmem se hemžily tucty trpaslíků.

Studený vítr z vrchů se prohnal údolím a na okamžik mlhu rozptýlil. Felix uviděl, že mu po celé délce vévodí jedna rozlehlá stavba. Byla z rezavého, nýty spojeného železa, se střechou z vlnitého plechu. Mohla měřit sto kroků na délku a dvacet na výšku. Na jednom konci měla masivní litinovou věž, jakou Felix ještě neviděl. Byla postavena z kovových trámů, měla pozorovatelnou a na samém vrcholku cosi, co vypadalo jako lucerna.

Vysoko nad vzdáleným koncem údolí se rýsovala velká, ale jakoby přikrčená pevnost. Větretem a deštěm ohlodané kamenné zdivo pokrýval mech. Vysoko mezi cimbuřím Felix rozeznával lesknoucí se hlavě děl. Ve středu stavby se tyčila jediná kamenná věž. Na zdi, těsně pod střechou, byly obrovské hodiny, jejichž ručičky se blížily k sedmé hodině. Na střeše byl stejně velký dalekohled ukazující k nebi.

Jak se Felix díval, ručička se posunula na sedmou a zaznělo ohlušující vyzvánění a naplnilo údolí ozvěnou.

Vzduchem se neslo děsivé zakvílení, které snad mohlo patřit parnímu stroji - Felix už jednou něco podobného slyšel na Strojírenské univerzitě v Nulnu. Za supění pístů a rachotu železných kol se z dolu vynořil malý parní vůz a sunul se po kolejkách s nákladem uhlí do nějaké velké centrální hutě.

Rámus byl ohlušující. Pach byl zdrcující. Ten pohled byl zároveň děsivý a fascinující, jako pohled do vnitřku nějaké obrovské a komplikované mechanické hračky. Felix měl pocit, jako by hleděl na výjev podivuhodného čarování, které by změnilo svět, jen mu to dovolit. Neuvědomil si dosud, co trpaslíci dokážou, jakou moc jim jejich tajné vědění dává. Pocítil takový úžas, že na okamžik pozapomněl na strach, který na něj dorážel celý den.

Pak se ale ta myšlenka vrátila a on si vzpomněl na stopy, které dnes ráno viděl smíchané se stopami okovaných bot trolobijců. Nebylo pochyb, že patřily velkému množství skavenů. Felix věděl, že i když trolobijci nahánějí hrůzu, krysí muži neutekli ze strachu před nimi. Stáhli se, protože měli na práci jiné věci a boj s jeho společníky by je jen zdržoval. Jedině tak se dalo vysvětlit, proč se takové množství skavenů dalo na útěk před hrstkou protivníků.

Při pohledu na toto místo pochopil, co má skavení horda nejspíš za lubem. Tady bylo něco, čeho by se přívrženci Rohatých krys zřejmě rádi zmocnili - nebo to zničili. Felix neměl nejmenší tušení, co se tam dole v údolí děje, ale byl si jist, že je to důležité. Trpaslíci, kteří nic nedělají bezdůvodně, by tady jinak nevynaložili tolik strojů, síly a inteligence. Jeho srdce se opět bláznivě rozbušilo. Před sebou měl průmysl v rozsahu, jaký by nikdy nepovažoval za možný. Měl v sobě jistou špinavou velkolepost a vyžadoval ohromující porozumění věcem, jež sahaly daleko za vědomosti lidské civilizace. V tu chvíli Felix pochopil, kolik se toho lidé ještě musejí od trpaslíků naučit. Za sebou uslyšel prudké zalapání po dechu.

"Jestli tohle Cech mechaniků někdy objeví," zahučel Gotrek, "budou padat hlavy!"

"Raději bychom měli sejít dolů a říct jim o skavenech," odpověděl Felix.

Gotrek na něj pohlédl a v jediném šíleném oku se mu zračilo cosi jako pohrdání: "Proč by se ti lidé tam dole měli bát houfu strupatých krys?"

Felix mlčel, přestože byl v pokušení nesouhlasit. Věděl, že kdyby měl dost času, jistě by na nějaký důvod přišel.

Skaveni mu koneckonců v minulosti dali dostatek důvodů ke strachu.

Napravo od nich se cosi zablesklo, jako zrcadlo odrážející sluneční paprsek. Felix se nad tím krátce pozastavil, ale brzy to pustil z hlavy. Nejspíš je to součást té úchvatné techniky kolem.

"Pojďme jim to stejně říct," prohlásil a přitom uvažoval, proč dali trpaslíci něco tak jasně zářícího do houští.

Šedý věstec Thanquol upíral oči do okuláru periskopu. Toto zařízení bylo dalším úžasným vynálezem skavenů, kombinujícím nejlepší vlastnosti dalekohledu se soustavou zrcadel. Umožňovalo mu sledovat nic netušící blázny tam dole, aniž by sám byl ve svém úkrytu v houští zpozorován. Jen čochu na konci přístroje bylo možno vidět, ale pochyboval, že by si ji trpaslíci všimli. Byli tak hloupí a nedůvtipní.

Přesto však i šedý věstec musel uznat, že na tom, co trpaslíci dole postavili, bylo něco velkolepého. Nebyl si jist, co to je, ale udělalo to dojem i na jeho hluboko ukryté krysí srdce. Byl to fascinující pohled, jako na jedno z bludišť, která měl doma ve Skavenmoru zbudovaná pro lidi. Dělo se tam tolik věcí, že oko ani nevědělo, kam se dříve dívat. Z cílého ruchu, jaký tam panoval, rázem pochopil, že se děje něco důležitého - něco, co by mohlo docela dobře zvýšit jeho zásluhy v očích Rady třinácti, když se toho zmocní.

Opět si musel blahopřát k vlastní předvídavosti a inteligenci. Kolik jiných šedých věstců by se zabývalo zprávami tlupy skaveních otroků, které někdo vyhnal z chladných uhelných dolů pod Opuštěnou věž?

Když trpaslíci vyslali vojsko, aby znovu získali starý uhelný důl v těchto pustých vrších, žádného z jeho soupeřů nenapadlo, že musí jít o něco důležitého. Jistě, musel přiznat, že k tomu ani neměli příležitost, protože Thanquol zabil většinu přeživších dříve, než o tom mohli říct někomu jinému. Koneckonců, schopnost uchovat tajemství byla jednou z největších zbraní skavenů a nikdo si toho nebyl lépe vědom než on. Nebyl snad předním mezi šedými věstci, mocnými

a obávanými čaroději, kteří sami zaujímali po Radě třinácti nejvyšší postavení? A bude-li mít dost času, i to se změní. Thanquol věděl, že je mu souzeno jednoho dne zaujmout právoplatné místo na jednom z prastarých trnů Rady. Jakmile si byl jist, že zprávy jsou pravdivé, vydal se se svou stráží sem. Když uviděl rozlohu trpasličího tábořiště, poslal jménem Rohaté krysy pro nejbližší skavení posádku a přikazoval veliteli posádky přísné utajení pod hrozbou prodlužované a velmi bolestivé smrti. Nyní bylo údolí obklíčeno mocným vojskem skavenů, a ať už trpaslíci ochraňovali cokoli, brzy to bude jeho. Už dnešní noci vydá rozkaz, kterým vyšle své neporazitelné chlupaté legie vstříc nevyhnutelnému vítězství.

Thanquolovu pozornost zaujal na okamžik chvějivý pohyb, červená barva třepotající se ve vánku, která mu nejasně připomněla něco hrozného, co kdysi viděl. Nevšímal si toho a vedl periskop podél svahu, zkoumající výkonné stroje zkonstruované trpaslíky. Naplnila ho žádost a touha je mít. Skutečnost, že o nich nic nevěděl, ho ani v nejmenším neodradila. Věděl, že prostě musejí stát za to. Cokoliv, co dokázalo natropit takový hluk a vyprodukovat tolik kouře, bylo samo o sobě věci, která zrychlí tep každému skavenovi.

Ten třepotající se červený cár mu vrtal hlavou, ale nevšímal si toho. Pustil se do plánování útoku a promýšlel všechny možnosti přístupu podél okrajů údolí. Přál si, aby mohl do údolí seslat ohromný oblak jedovatého větru, který by zabil všechny trpaslíky a jejich stroje zanechal nedotčené. Jednoduchost a krása toho nápadu ho očarovala. Snad by ho měl prodat chaotickým mechanikům z klanu Skryre, až s nimi příště bude jednat. Zařízení, které chrlí plyn tak, jako tyhle komíny chrlí kouř, by -

Okamžik! Vzpomínka na třepotající se červený plášť se mu prodrala do vědomí. Náhle si vybavil nenáviděného člověka, který nosil něco velmi podobného. Ale určitě... není možné, aby on byl zde.

Rychle obrátil periskop ve skládacím rámu. Ozvalo se bolestivé zachrčení skavena, k jehož zádům byl připevněn, ale toho si nevšímal. Bolest otroka pro něj znamenala méně než kožešina, kterou každé ráno svlékal.

Mávnutím tlapek zaostřil na zdroj svého znepokojení. Po jeden ponižující okamžik zápasil s takřka nepremožitelným nutkáním vystříknout pížmo strachu. Pomohlo mu jen vědomí, že ho ta holá opice nemůže vidět.

Thanquol sebou trhl a sehnul rohatou hlavu, ačkoliv mu jeho bystrý mozek napověděl, že už je z dohledu. Rozhlédl se, aby viděl, zda si jeho dva sluhové, Lurk a Grotz, povšimli jeho neklidu. Jejich bezvýrazné tváře na něj hleděly mírně a ujistily ho, že před svými podřízenými neztratil tvář. Šňupl si chaotického tabáku pro zklidnění rozechvělých nervů a pronesl něco, co mohla být modlitba, nebo možná proklínání Rohaté krysy.

Nemohl tomu uvěřit. Jednoduše tomu nemohl uvěřit! Viděl toho člověka, Felixe Jaegera, periskopem tak jasně jako čenich mezi očima. Naklonil se dopředu a podíval se pro jistotu ještě jednou. Ne - nebylo pochyb. Stál tam, jasný jako den. Felix Jaeger, ten nenáviděný člověk, který zmařil Thanquolovy velké plány a který ho před pouhými několika měsíci málem zosudil před Radou třinácti!

Omluvitelná nenávist zápasila s rozumným pudem sebezáchovy, který ovládal Thanquolovu duši. Nejprve ho napadlo, že ho Jaeger nějakým způsobem vyhledal a došel až sem, aby mu opět překazil plány, jak se stát slavným. Chladná logika mu ale napověděla, že tomu tak není. Nic tak jednoduchého nemohlo být pravda. Bylo nemožné, že by Jaeger věděl, kde ho najít. Ani kdyby Thanquolovi páni v Radě třinácti věděli, kde právě je. Svůj odchod ze Skavenmoru držel v naprosté tajnosti.

Pak ale Thanquola zasáhla děsivá myšlenka, že ho snad jeden z jeho mnoha nepřátel tam daleko v městě Rohaté krysy nějakým záhadným způsobem vypátral a řekl o tom tomu člověkově. Nebylo by to poprvé, kdy ti ohavní krysí lidé zradili spravedlivý cíl skavenů jen kvůli vlastnímu zisku, nebo aby se pomstili těm, kterým záviděli.

Čím více o tom přemýšlel, tím se mu toto vysvětlení zdálo pravděpodobnější. V žilách mu vřela zuřivost společně s práškovým chaotitem. Najde toho zrádce a rozdrtí ho jako proradného červa, kterým ostatně je! Již nyní věděl o pultuctu viniků, kteří by si jeho neodvratitelnou pomstu zasloužili.

Pak šedého věšťce napadlo ještě něco, co ho, navzdory všemu úsilí o sebeovládání, málem opět donutilo vystříknout pížmo strachu. Jestliže tu byl Jaeger, znamenalo to, že ten druhý tu je také. Ano, s nejvyšší pravděpodobností to znamenalo, že jediný tvor na světě, kterého se Thanquol bál a nenáviděl ho více než Felixe Jaegera, tu byl také.

Nepochyboval o tom, že při příštím pohledu periskopem uvidí trolbójce Gotreka Gurnissona.

Zmohl se jen na to, že potlačil hlasité zakvičení hrůzy a zuřivosti, které se už už dralo z jeho rtů. Věděl, že o tomhle bude muset přemýšlet.

Čilý ruch v údolí byl ještě patrnější, když jejich vůz sjel dolů. Všude kolem spěchali trpaslíci za nějakým cílem. Kožené zástěry poskytovaly ochranu jejich urostlým hrudím. Po tvářích zamazaných od sazí jim stékal pot. Na opascích jim visely tucty podivných nástrojů, které Felixovi připomínaly mučidla. Někteří trpaslíci na sobě měli podivné brnění, jiní byli usazeni v malých parních vozech s ostrými vidlicovitými naběráky vpředu. Tyto stroje převážely mezi dílnami a hlavní kovovou budovou těžké bedny a balíky.

V okolí továrních budov se vynořilo omšelé město, kde trpaslíci zřejmě bydleli. Domy v něm byly ze dřeva a kamení se šikmými střechami z vlnitého plechu. Zdály se být prázdné, všichni obyvatelé pracovali.

Felix pohlédl na Gotreka: "Co se tu děje?"

Gotrek dlouhou dobu nepromluvil a vypadalo to, že přemýšlí, zda by měl vůbec odpovídat. Nakonec promluvil hlubokým vážným hlasem: "To, co vidíš, člověče, jsem ani já sám nikdy nedoufal spatřit a ty jsi možná jediný z vašeho lidu, komu se to poštěstilo. Připomíná mi to velké loděnice v Barak Varru, ale... Je tady použito tolik zakázaných cechovních tajemství, že je ani nezačnu počítat."

"Tohle všechno je zakázané, říkáš?"

"Trpaslíci jsou velmi konzervativní národ. O nové myšlenky se mnoho nestaráme," řekl náhle Varek. "A naši mechanici

jsou nejkonzervativnější. Jestliže vyzkoušíš nový vynález a on selže, jako selhaly ty Makaïssonovy, čeká tě výsměch a pro trpaslíka není nic horšího. Jen málokdo je ochoten to riskovat. A některé věci byly samozřejmě zkoušeny, a protože zkoušky dopadly špatně tak... očividně, cech je zakázal používat. Zde jsou věci, o nichž teoreticky víme po staletí, ale které jsme se jen tady odvážili realizovat. Víím, že to, co chce strýc udělat, je natolik důležité, že mnoho nadaných mladých trpaslíků bylo připraveno riskovat a pracovat zde tajně na našem velkém plánu. Myslí si, že to stojí za pokus."

"A za ty peníze," dodal Gotrek s náznakem úžasu v hlase. "Někdo tu musel utratit pěknou sumičku, to je jisté."

"Ehm, to také," řekl Varek a zrudl až po kořínky vousů z důvodu, jemuž Felix nerozuměl.

Gotrek se kriticky rozhlédl kolem: "Opevnění nic moc, co?"

Varek omluvně pokrčil rameny: "Stavělo se tak rychle, že na to nebyl čas. Jsme tu jen něco přes rok. A kromě toho, kdo by pomýšlel na útok na tak zastrčené místo, jako je toto?"

* * *

Šedý věštec Thanquol seběhl pod kopec ke svému vojsku nastoupenému v houstnoucím šeru. Vůdcové drápů Grotz a Lurk už stáli v čele svých jednotek. Oba měli výraz zvířecí poslušnosti, který Thanquol od přísluhovačů očekával.

Spojovací amulety, které jim zatloukl do čel, planuly žářem broušeného chaotitu.

Pohlédl dolů na, vrící moře nejasných krysích obličejů, v nichž se zračilo zuřivé odhodlání dobýt, nebo zemřít. Cítil, jak se mu při pohledu na ten ohromný, šumící zástup bojovníků samou pýchou napřímil ocas. Viděl válečnou havěť v černé zbroji převyšující méně početné klanové válečníky, maskované a zachumlané skupiny vrhačů chaotitového ohně a svého osobního strážce, Kostilama, druhého krysího lidožrouta tohoto jména.

Nebylo to nejmocnější vojsko, jaké kdy vedl. Ve skutečnosti to byl pouhý zlomek síly, s níž napadl lidské město Nuln.

Nebyli zde moroví mniši ani žádný z těch ohromných válečných strojů, které byly pýchou jeho rasy. Rád by býval měl Kolo záhuby nebo Křičící zvon, ale nebyl čas táhnout je tunely nebo přes hrboлатé kopce na toto odlehlé místo. Přesto si byl jist, že stovky dobrých vojáků stojících před ním pro jeho záměry postačí. Zvláště zaútočí-li v noci a nečekaně.

A přece... Projela jím vlna pochybností a naježila se mu srst. Tam dole je ten trpaslík a Jaeger, a to je zlé znamení.

Nedokázali snad překazit jeho útok na Nuln a jakýmsi nepochopitelným způsobem rozprášit celé vojsko skavenů?

Nepřinutili ho snad k obezřetnému, ale spěšnému útěku kanalizací, zatímco ulice nahoře zaplavovala krev skavenů?

Thanquol si vyklepal z pytlíku z lidské kůže, který měl vždy u sebe, na hřbet pracky trošku chaotitového tabáku.

Ponořil do něj čenich, šňupl si a cítil, jak zuřivost a sebevědomí opět získávají převahu. Jeho lehkou myslí se vznášely vidiny zabíjení, mrzačení a dalších nádherných věcí. Nyní si byl jist, že zvítězí. Jak by mohlo cokoliv odolat jeho mocné síle? Nic se nemohlo postavit do cesty magii, kterou ovládal!

Tajní nepřátelé ve Skavenmoru se přepočítali, když sem poslali Jaegera a Gurnissona. Mysleli si, že mu zasadí tvrdou ránu, když na něj pošlou jeho největší nepřátele! Dobře, ukáže jim, že ten jejich domněle chytrý plán byl jen ubohé pomýlené bláznovství! Jediné, co dokázali, bylo vehnat dva šílence, které chtěl nejvíce pokořit, do sevření jeho mocné pracky. Poskytli mu příležitost spojit slávu za uchvácení strojů, které zde trpaslíci postavili, s pomstou dvěma nejvíce nenáviděným nepřítelům!

Jistě, toto bude jeho největší triumf, jeho nejšťastnější chvíle, pomyslel si, když ta odporná myšlenka bublala v jeho žilách jako zkraplněný Chaos. Po tisíc let si budou skaveni tlumenými hlasy šeptat o šedém věstci Thanquolovi, o jeho chytrosti, nemilosrdnosti a úžasné inteligenci. Už skoro cítil na jazyku své vítězství.

Zvedl pracku a gestem si zjednal ticho. Vojáci rázem nechali štěbetání. Stovky rudých očí na něj hleděly v očekávání.

Vousky se jim chvěly dychtivostí slyšet jeho slova.

"A teď trpaslíky rozdrtíme jako mouchy!" vypísl tím nejpůsobivějším řečnickým hlasem, jakého byl schopen.

"Nahneme se do údolí z obou stran a nic nás nezastaví. Kupředu, stateční skaveni, za jistým vítězstvím!"

Pískání hordy skavenů nabývalo na intenzitě, dokud mu nenaplnilo uši. Věděl, že dnes v noci určitě případně vítězství jemu.

Felix se při chůzi chvěl. Hlavou se mu honila neblahá předtucha. Instinktivně si přehodil plášť přes pravé rameno dozadu, aby měl volnou tuku s mečem. Ruka svírala jílec a on pocítil náhlé nutkání meč vytasit a připravit se k boji. Vysoko nad nimi se tyčil hrad, který teď už nevypadal tak impozantně jako zdálky. Stěny byly popraskané a zvětřelé. Na některých místech se kámen už docela rozdrobil. Navzdory Varekovu tvrzení se nezdálo, že by práce trpaslíků jakkoliv zvýšila obranyschopnost tohoto místa. Ačkoliv Felix nebyl žádný odborník, bylo mu jasné, že měl Gotrek se svou poznámkou o ne právě skvělém opevnění tohoto místa pravdu. V případě napadení by se celé údolí proměnilo v jednu velkou smrtící past.

Byli nyní téměř u hradu. Cesta, po níž šli, vedla až k úpatí srázu, na němž hrad stál. Navzdory houstnoucímu šeru si Gotrek všiml starého trpaslíka s neuvěřitelně dlouhým plnovousem, který se objevil na balkoně zdobeném věžičkami nad padací mříží. Stařec zamával. Felix se chystal také zamávat, když si uvědomil, že trpaslík zdravil Gotreka. Trollobijce vzhlédl, mrzutě zamručel a zvedl masitou pěst v pozdravu.

"Gotreku Gurnissone," volal starý trpaslík. "Nečekal jsem, že tě ještě někdy uvidím!"

"Ani já vás," bručel Gotrek. Znělo to téměř rozpačitě.

Lurk Rozeklaný jazyk cítil, jak se mu vzrušením, pýchou a jistou ospravedlnitelnou opatrností zrychlil tep. Šedý věštec Thanquol ho vybral, aby vedl útok, zatímco on sám bude bitvu sledovat shora. Byl to nejslavnější okamžik Lurkova

života a cítil k Thanquolovi cosi, co by se dalo nazvat vděčností, kdyby vděčnost nebyla slabošský, bláznivý a skavena nehodný cit. Nebyl tak šťastný od chvíle, kdy se zotavil z pohromy v Nulnu, při níž málem přišel o život. Zdálo se, že nezdar v té ohromné spleti ulic je mu odpuštěn. Opět byl Thanquolovým oblíbeným přísluhovačem. Samozřejmě, kdyby se šedý věstec Thanquol někdy dozvěděl o jeho spiknutí s nepřáteli během toho fiaska v Nulnu...

Raději tu myšlenku potlačil. Věděl, že bude-li útok úspěšný, čeká ho bohatá odměna v podobě plemenic, chaotolarů a povýšení v klanu. Navíc by získal slávu, což pro skavena, jako byl on, znamenalo mnohem více než to ostatní. Ti sourozenci, kteří se mu za zády pošklebovali a posmívali konečně zmlknou. Dozvědí se, že Lurk dovedl velikou hordu vojáků k vítězství nad trpaslíky.

Do mysli se mu vkradla myšlenka, že by snad bylo i možné zbavit se Thanquola a přisvojit si všechny zásluhy.

Okamžitě ten nemožný nápad zavrhl ze strachu, že by mu čaroděj mohl i nyní pomocí amuletu na čele číst myšlenky, ale zlé pokušení nepomíjelo a občas se mu přes všechno úsilí prodralo do vědomí.

Těkal pohledem kolem sebe a hledal něco, co by ho rozptýlilo. Cítil rychlý, úzkostný tlukot svého srdce. Byli už skoro nahoře a trpaslíci o nich stále ještě nevěděli. Brzy nadejde okamžik pravdy. Pokud jejich příchod nezakryje tma a kouř, trpaslíci je uvidí, jakmile se objeví na vrcholku kopce. Dal pokyn rukou, aby se vojáci utišili. Válečná havěť, které velel, se k němu plížila téměř potichu, vyjma občasného zařinčení pochvy o brnění, kterého si hloupí nepřátelé pravděpodobně vůbec nevšimnou.

Lurka ale netrápil nepatrný hluk, který natopila válečná havěť. Znepokojoval ho povyk těch slabomyslných klanových válečníků a skaveních otroků. Neprošli přísným výcvikem skavení říše jako válečná havěť a dělali příliš velký hluk. Někteří si dokonce povídali a snažili se dodat si odvahu tradičním způsobem skavenů - vychloubali se jeden před druhým, jak strašně budou mučit své vězně.

Ačkoliv Lurk s jejich záměry sympatizoval, přísahal, že těm žvanilům dá po nevyhnutelném vítězství zašít tlamy. Jelikož neviděl, kteří z nich to byli, rozhodl se, že bude prostě muset namátkou vybrat několik členů klanu a udělat z nich příklad pro výstrahu.

Věděl, že vůdce drápu Grotz už nejspíš zaujal postavení na druhé straně údolí. S přesností pro skaveny typickou budou na svém místě, připraveni vrhnout se z obou stran dolů do údolí a utopit překvapené zakrslíky v zuřivé vlně nezastavitelné síly skavenů!

Rozhlédl se kolem, vyslal vzhůru tichou modlitbu a doufal, že si válečníci zapamatovali poslední spěšné rozkazy - žádné vypalování domů, žádné rabování. Šedý věstec Thanquol chtěl všechno nechat v původním stavu, aby to mohl prodat chaotitovým mechanikům. Na okamžik ztuhl a téměř zaváhal, má-li zavelet k útoku. Potom ale pomyšlení, že Grotz už se možná valí dolů a uchvacuje všechnu slávu pro sebe, smetlo poslední zbytky opatrnosti. Vylezl na vrchol a pohlédl do údolí, hnán kupředu uklidňujícím pachem masy skavenů kolem něj.

Pod ním se rozkládalo sídlo trpaslíků. V noci působilo ještě impozantnějším dojmem než ve dne. Oheň ze sléváren a plameny šlehající z továrních komínů na ně vrhaly zlověstný svit, který mu připomínal velkoměsto Skavenmor. Domy se v tom světle zdály být obrovské a temné.

Lurk doufal, že na ně dole nečekají žádná nepříjemná překvapení, ale vzápětí si uvědomil, že to není možné.

Nenaplánoval snad útok sám velký šedý věstec Thanquol?

Volgar Volgarsson zíral do houstnoucí tmy a nervózně si poškleboval vousem. Měl už hrozný hlad a při pomyšlení na pivo a guláš, kterým se dole ve Velké síni ládují ostatní, se mu sbíhaly sliny. Pohládl si břicho, aby se ujistil, že tam ještě je. Koneckonců neměl už přes čtyři hodiny nic v ústech. Pochopitelně vyjma bochníku chleba a špaluku sýra, ale to, podle Volgarových měřítek, sotva stálo za řeč.

U Grungniho, doufal, že si Morkin pospíší a vystřídá ho. Držet hlídku v téhle ledárně bylo nepříjemné a Volgar byl trpaslík, který měl rád pohodlí. Samozřejmě byl pyšný, že se podílí na důležité věci, ale všechno má své meze. Věděl, že není dost chytrý, aby mohl být mechanikem, a pro řemeslo byl příliš neohrabaný, tak dělal, co mohl, alespoň jako stráž a hlídka a trávil dlouhé hodiny o samotě a bez jídla na tomto chladném, vlhkém místě a očima pátral po komkoliv nebo čemkoliv, co by se chtělo plížit do údolí.

Věděl, že má dobré místo. Hlídací budka byla zasazena v zemi a měla jen jeden pozorovací otvor směrem ke vzdálené straně údolí. Podobná stanoviště byla i na druhé straně s výhledem na cestu. Jeho jediným úkolem bylo mít oči otevřené a v případě, že by se dělo něco ošklivého, zatroubit na roh. Vskutku jednoduché.

A svým způsobem to bylo opravdu dobré zaměstnání. Co by se tady, na tom bohem zapomenutém místě, mohlo stát? Od té doby, co odsud vymetli skaveny, nevyskytl se nejmenší problém. A to byl tedy pořádný boj, pomyslel si Volgar a dlouze si přihnul z polní láhve. Jen pro zahřátí, samozřejmě. Pomohli tenkrát vyřídit pár účtů s krysáky. Zabili těch chlupatých potvor více než stovku a trpaslíci z toho vyvázli skoro bez škrábnutí. Hlasitým řihnutím vyjádřil své uspokojení.

Panovalo takové ticho, že se mu odpoledne dokonce podařilo na chvíli si zdřímnout. Byl si jist, že mu nic neušlo.

Nedostatek pracovních, sil měl i své výhody. Nemuseli jste poslouchat otravného společníka, jak řeční o pivu a bitkách, které vybojují, až se vrátí do Karaz-a-Karku. Volgar si, stejně jako každý jiný trpaslík, rád popovídal o bitkách, ale schrupnutí mu bylo více vhod. Není nad to se po obědě trochu natáhnout. Člověka to správně naladí pro zbytek dne.

Jeho trpasličí oči viděly dobře ve tmě a jeho uši navyklé naslouchat varovným signálům ukrytým ve zvucích klesající půdy v hloubce pod povrchem byly s to upozornit ho na sebemenší nepatřičnost. Kdyby se ozývalo něco neobvyklého - jako to slaboučké škrábání - nebo dokonce zvonění připomínající řinčení kovu o kov - vlastně, jako to, co právě slyšel - okamžitě by si toho všiml a byl připraven jednat.

Volgar potřásl hlavou. Má snad halucinace? Ne, teď to slyšel znovu, a také vysoké pískání a brebentění. Docela jako by to byli skaveni. Promnul si oči a zíral pozorovacím otvorem ven do temnoty. Zrak ho neklamal. Kam se podíval, všude viděl siluety krys valící se vzhůru do kopce. Jejich korálkovité oči zářily ve tmě červeným svitem.

Uchopil strážní roh a málem přitom neovládl třas v ruce. Věděl, že kdyby zůstal potichu, skaveni by ho nejspíš minuli. Očividně si jeho zamaskované strážní budky nevšimli. Jestliže ale zatroubí na poplach, zemře. Prozradí té tlupě kolem svůj úkryt a skaveni se na něj vrhnou jako mouchy na mřinu. Dvěře za ním byly zavřeny na pevnou závoru, která ale dlouho nevydrží. A i kdyby, byl tu ještě jedovatý plyn, vrhače ohně a všechny ty ostatní podivné zbraně skavenů, o nichž slyšel. Jedna koule s jedem hozená dovnitř pozorovacím otvorem a je po starém Volgarovi.

Na druhou stranu, pokud nedá znamení, krysači přemůžou jeho spolence a ti pak nejspíš zemřou místo něj. Velký úkol, do něhož se pustili, nebude dokončen a bude to jeho vina. A když přežije, bude muset žít s hanbou, kterou nepřivodí jen sobě, ale i svým předkům.

Volgar byl trpaslík a přes všechny své chyby měl trpasličí hrdost. Naposledy se pořádně napil z láhve, věnoval vteřinu poslední litostivé myšlence na večeri, kterou nikdy nesní, zhluboka se nadechl, přiložil k ústům roh a zatroubil.

Údolím zaznělo osamělé zatroubení na roh. Zdálo se, že vyšlo z podzemí. Felix se divoce rozhlédl kolem.

"Co to bylo?" zeptal se.

"Potiže," odpověděl Gotrek vesele a ukazoval na ohromnou tlupu skavenů hrnoucích se přes vrchol kopce do údolí.

ČTYŘI

ÚTOK SKAVENŮ

Felix v nezměrné hrůze sledoval temnou vlnu skavenů valících se k nim dolů ze svahu. Nebyl schopen odhadnout, kolik jich je, ale vypadalo to na stovky, možná tisíce - v té tmě to nebylo snadné určit. Za ním vypukl veliký lomoz, a tak se otočil, aby zjistil, co se děje. Zvedl hlavu a spatřil další skaveny hrnoucích se do údolí z druhé strany. Čelisti ohromné pasti se svíraly.

Přemohl pokušení propadnout panice. Bez ohledu na to, kolikrát se už v takové situaci ocitl - což bylo mnohokrát - nebylo to pro něj stále o nic snazší. Cítil slabost kolem žaludku, svaly měl napjaté a trochu ho bolela hlava. V ústech měl sucho a v uších mu hlasitě zněl tlukot vlastního srdce. Kdyby tak alespoň jednou dokázal být tvář v tvář nebezpečí klidný a uvolněný, nebo plný šílené zuřivosti jako hrdinové příběhů. Jako obvykle se nic podobného nestalo.

Trpaslíci všude kolem něj zahazovali nástroje a chápali se zbraní. Údolím se rozléhalo troubení rohů, každý z nich měl jiný zvuk a svými táhlými tóny, které připomínaly kvílení trýzněných duší, přispívaly ke všeobecné kakofonii. Felix se otočil zpátky a chystal se rozběhnout k bráně hradu, když si uvědomil, že ostatní na to ani nepomysleli. Všichni trpaslíci se hnali šerem vstříc nepříteli.

Felix napadlo, jestli snad nejsou všichni pomatení. Proč nepřejdou do hradu? I když se jeho zdi nezdály být moc pevné, uvnitř by bylo jistě bezpečněji než venku. Ale ty šílené to vůbec nezajímalo.

Na okamžik ztuhl, přemožen zvědavostí a pochopením. Došlo mu, že mají možná dobrý důvod, proč neutíkají do pevnosti... a že by po něm snad raději neměl pátrat.

Felix začínal pomalu chápat, že trpaslíci nedovolí, aby se jejich stroje dostaly skavenům do spárů. Byli připraveni za záchranu těch monstrózních, obřích mechanismů chrlicích kouř bojovat, a bude-li to třeba, i zemřít. Jejich odhodlání bylo buďto opravdu obdivuhodné, nebo nebetýčně hloupé a Felix nevěděl, kterou z možností si vybrat.

Stále ještě se rozhodoval, když se za ním ozvalo zlověstné zařinčení následované zazvoněním kovu o kámen. Otočil se právě včas, aby viděl, jak se padací mříž zavírá. Z pevnosti bylo slyšet skřípání ozubených kol a pískání kotle parního stroje. Vzápětí se řetězy, na nichž visel padací most, napnuly a dřevěná konstrukce se začala zvedat. Najednou se mezi ním a hradem objevil hluboký příkop. Alespoň někdo má všech pět pohromadě, pomyslel si Felix, ačkoliv byl teď zavřený venku uprostřed zběsilé vřavy.

Hrad nahoře se rozbouřil hromovým rachotem. Nad hlavou se Felixovi vyvalil mohutný oblak kouře a vzduch naplnil štiplavý pach střelného prachu. Pochopil, že někdo nahoře byl dost chytrý na to, aby použil jedno z děl. Lomoz prot'al hvízdavý zvuk a temnotu protrhl výbuch. Tucet rozběhnutých skavenů vylétlo do povětří. Jedním směrem letěly končetiny, druhým trupy. Trpaslíci hlasitě zajásali a skaveni reagovali jakýmsi táhlým, nenávislivým sykotem.

Trpaslíci se hnali zaujmout bojové postavení. Hlubokými hlasy řvali drsná, hrdelní slova prastarého jazyka trpaslíků.

Felix se uprostřed toho víru zuřivé, a přesto jaksi uspořádané vřavy, cítil ztracený a opuštěný. Viděl, jak se z bezhlavého řevu a mly vytváří souvislý útvar. Mechanici a válečníci zaujímalí svá místa v řadě po boku svých bratrů. Cítil, že je tu jediný, kdo očividně neví, kam má jít.

Zničehonic pochopil, že se shromažďují kolem jednotlivých rohů, a v tu chvíli mu bylo jasné, proč ty odlišné tóny.

Plnily stejnou úlohu jako kravské zvonce, které viděl před několika dny. Označovaly svého majitele, aby ho jeho společníci našli a mohli se spojit do obranného kruhu. Bylo mu nyní jasné, že tuto taktiku trpaslíci nacvičovali dlouho, než ji dokonale ovládli. Tam, kde před chvílí byla jen chaotická změt' duší prosících o vyvraždění, stály nyní disciplinované řady trpasličích válečníků obrácených čelem k nepříteli, pochodujících v seřveném šiku, který by zahanbil i říšské kopiníky. Ať už tu velel kdokoliv, věděl, co dělá. Možná je ani nečeká krvavý masakr, jakého se obával před pouhými několika okamžiky.

Při pohledu na masu skavenů hrnoucí se a nabírající přízračnou rychlost si ale nebyl jist, zda to postačí. Kypící dav chlupečů se už přiblížil natolik, že Felix rozeznával jednotlivé skaveny i pěnu na jejich tlamách a divoký fanatismus v očích. Někteří byli větší, svalnatější a lépe vyzbrojení než ostatní. V minulosti se již s takovými bestii utkal a věděl, že jsou ze všech nejhorší. Měl oči na stopkách, aby nepřehlédl žádnou z těch neohrabaných, nekvalitních, ale přesto smrtících zbraní, které skaveni tak milovali. Naštěstí neviděl ani jedinou. Cítil se velmi osamělý. Nepatřil k žádné z těch narychlo shromážděných trpasličích jednotek. Neměl vedle sebe nikoho, kdo by mu kryl záda. Trpaslíci by si ho ve tmě dokonce mohli splést s nepřítelem. Pro něj tu bylo jen jedno místo. Pátral pohledem po Gotrekovi, ale ten se přemožen bojovou horečkou vrhl spolu se Snorrim vstříc nepříteli. Procedil mezi zuby kletbu a spěšně se vyškřábal na vůz, aby měl lepší výhled na okolí. Všiml si, že tam sedí Varek, zaujatě upírá zrak do šera, v ruce drží bombu, kterou občas položí na sedadlo vedle sebe a čímsi, co vypadá jako mechanické pero, načmárá do knihy před sebou nějakou poznámku. Oči za brýlemi se mu horečnatě leskly. "To je ale vzrušující, vid', Felixi?" otázal se. "Skutečná bitva! První, které se účastním." "Hm, a modli se, aby nebyla také poslední," zamumlal Felix a několikrát na zkoušku máchl mečem ve snaze zbavit se ztuhlosti svalů dřív, než ta horda prolomí šik trpaslíků. Rozhlédl se v naději, že zahlédne Gotreka. Trolobijce ale nebyl nikde vidět.

Nahoře, na vrcholku kopce seděl šedý věstec Thanquol a zíral na věštící kámen. Ležel před ním, prázdný a nečinný. Někde hluboko uvnitř se snad chvěl malinký pláminek chaotitového ohně, postřehnutelný jen pro zrak tak pronikavý a vševidoucí, jako byl ten Thanquolův.

Pro necvičené skavení oko se zdálo být jen velkým, mnohostranným kouskem barevného skla, popsaným třinácti nejposvátnějšími symboly. O lidské rase toho Thanquol věděl dost na to, aby mu bylo jasné, že lidské oko by v kameni vidělo jen lacinou tretku podřadného fakíra. Ve své moudrosti také věděl, jak moc by bylo oklamáno, protože nad tento kámen není mocnějšího nástroje.

Alespoň v to doufal. Surový měsíční krystal ho stál mnoho chaotolarů. Vyrýt runy, každou v jiné bezměsíčné noci, připravilo Thanquola o mnoho hodin spánku. To, že se mocná kouzla stala součástí kamene, bylo zapláceno krví a utrpením, dokonce i Thanquolovým.

Nyní nastala chvíle zkoušky, zda to všechno nebylo zbytečné. Je čas začít používat novou hračku, pomyslel si Thanquol. S nacvičenou lehkostí rychle vyrýl runy třinácti nejposvátnějších symbolů do tvrdé země kolem. Palec si strčil do tlamy a pevně skousl. Vytryskla krev, ale on to v opojení z chaotitového prášku a kypící magické energie skoro necítil.

Krev kapala z rány. Natáhl palec nad první runu. Do středu znaku spadla kapka a šedý věstec přitom vyslovil mocné zaklínadlo, tajné jméno Rohaté krysy. Tekutina se okamžitě proměnila v obláček štiplavého kouře ve tvaru lebky. Symbol vzplál a jeho okraje jasně zazářily zeleným plamenem, který vzápětí ochabl a proměnil se v méně křiklavou, ale stále viditelnou záři.

Thanquol s odbornou zručností provedl totéž i s ostatními runami, a jakmile s tím byl hotov, pečlivě ukápl poslední tři kapky vlastní drahocenné krve přímo na věštící kámen. Ten okamžitě obživil chvějivým, nejasným obrazem. Thanquol rozeznával dějiště bitvy dole v údolí, kde se bezprostředně schylovalo k masakru, jako by na ně hleděl z veliké výšky. Pak se obraz zachvěl, zmizel a na jeho místě se objevil statický šum. Thanquol přitiskl ke straně krystalu zraněný palec a obraz se vyjasnil a ustálil. Nyní bylo bitvu vidět zcela zřetelně. Tedy téměř - obraz měl lehce zelený nádech, který ne a ne zmizet, ať se o to Thanquol jemným klepáním a ťukáním pokoušel sebevíc. Ale na tom nezáleželo. Thanquol se cítil, jako by řídil nějakou obrovskou a tajnou hru. Všichni ti skaveni tam dole byli pouhé figurky, poslušně plnící jeho rozkazy. Drápy ovládané jeho mocnou prackou. Kameny na hrací desce řízené jeho nezměrnou inteligencí. Ještě jednou si šňupl chaotitového prášku a samou rozjařeností skoro zavyl. Cítil, že jeho moc je neomezená. Neznal nic lepšího než tento pocit moci a vlády nad jinými. A nejlepší na tom bylo, že mohl svou moc uplatňovat z dálky, aniž by se sám ocítil v nebezpečí. Samozřejmě, ne že by se snad nebezpečí bál, zkrátka jen bylo rozumné zbytečně neriskovat. Tohle byl splněný sen každého šedého věstce!

Ještě chvíli se oddával škodolibé radosti a potom opět zaměřil pozornost na bitvu, aby se rozhodl, kterým z velkolepých způsobů uchvátí vítězství a nesmrtelnou slávu.

Felix se široce rozkročil, aby na konci vozu udržel rovnováhu. Zadní část vozu se lehce otrásla a on uvažoval, zda je moudré stát právě tam. Na jednu stranu, podklad byl nejistý, a navíc, jak tam tak vzpřímeně stál, poskytoval ideální cíl. Na druhou stranu, zde měl výhodu vyšší polohy a částečné ochrany vozu. Pro tuto chvíli se rozhodl zůstat na místě a seskočit při prvním náznaku střelby. To bylo rozumné. A kromě toho se zdálo, že někdo tu bude muset zůstat a dávat pozor na Vareka.

Ten nezkušený mladý trpaslík rychle zapisoval všechno co stihl, do své knihy. Felix nechápal, jak může vidět na psaní. Z dlouhého soužití s Gotrekem věděl, že trpaslíci vidí ve tmě lépe, než lidé, ale Varek mu dával příliš ohromující důkaz. V mihotavém světle vycházejícím z tavicích pecí Felix dokázal rozlišit nanejvýš obrysy věcí, ale trpaslík psal jako pisatel opisující rukopis při světle svíčky. Přinejmenším přitom prokazoval neuvěřitelnou schopnost soustředění. Po pravdě řečeno by byl Felix šťastnější, kdyby se Varek více věnoval mulám. V blízkosti skavenů jevila zvířata stále zřetelnější známky neklidu.

Felix se znepokojeně rozhlížel, jestli se některý z těch ohavných skaveních vrahů nekrčí někde poblíž. Krysáci neměli ve zvyku útočit přímo a zepředu bez plíživých a kradmých překvapení. Hořká zkušenost ho naučila, čeho všeho jsou

schopni. Jemně Vareka dloubl špičkou boty.
"Raději dávej pozor na muly," řekl. "Vypadají neklidně."
Varek přívětivě pokývl, uložil pero zpátky do objemné kapsy, zaklapl knihu a do ruky vzal bombu.
Felixe to ale nějak neuklidnilo.

Thanquol zíral s urputnou soustředěností na věštící kámen. Držel jej v obou prackách a horečně drmolil magická zařikání, aby zachoval obraz. Nebylo to tak jednoduché, jak by býval chtěl.
Zdvihl pravou pracku a obraz se zhoupl nahoru a doprava. Sevřel pracku v pěst, popostrčil kámen dopředu a obraz se posouval, dokud neměl panoramatický výhled na bitevní pole. Viděl skaveny ženoucí se stráněmi dolů a trpaslíky, kteří se spěšně řadili do útvarů. Viděl mocnou chlupatou vedoucí sílu válečné havěti mířící přímo ke středu shromažďujícího se davu trpaslíků. Po jejich bocích se s poněkud menším nadšením hnali klanovní skaveni a otroci. Viděl i svého osobního strážce Kostilama běžícího společně s Lurkem Rozeklaným jazykem.
Pevnost nad údolím odsud z výšky vypadala jako hračka pro malé krysy a celá ta obrovská, složitá konstrukce trpasličího tábora se zdála být podezřele uspořádaná a dokonalá, skoro jako by každá budova, trubka a komín byly součástí jednoho nesmírně velikého stroje. Bylo to všechno neuvěřitelně úchvatné a Thanquol měl co dělat, aby se dokázal soustředit na nadcházející bitvu. Jedním z vedlejších účinků chaotického šňupacího prášku byla jeho schopnost vyvolat fascinaci těmi nejobyčejnějšími věcmi, třeba rozjímání nad vznešeností vlastního nehtu u nohy, zatímco kolem lehala města plamenem. Thanquol byl zkušený čaroděj a toto působení znal, ale někdy se i on na okamžik zapomněl. A tenhle výjev byl tolik strhující, tak... Násilím obrátil své myšlenky zpátky k bitvě a silou vůle přinutil obraz k posunu a jakoby očima dravce jej zaostřil na střed trpasličích řad, na vůz, kde stál Felix Jaeger s mečem v ruce, napjatý a pochopitelně vyděšený.
Jako blesk z čistého nebe dostal věstec jednoduchý, ale geniální nápad. Pochyboval, že by si Kostilam dokázal s trolobijcem poradit lépe než jeho předchůdce, ale byl si jist, že na muže netvor stačí. Měl pro kryšího lidožrouta ohledně Jaegera zvláštní pokyny a věděl, že je to zuřivé, věrné a tupé zvíře splní i za cenu vlastního života. V náhlém náporu velkoleposti si byl jist, že Jaegerově bolestivé smrti už nic nezabrání.
Když už našel oběť, pátral svým kouzelným pohledem po Kostilamovi. Jakmile toho nestvůrného křížence krysy s obrem našel, zamumlal další zařikání, umožňující spojit jeho myšlenky s myšlenkami jeho poskoka.
Pocítil náhlou závrať a spalující hlad, zuřivost a zvířecí tupost, jak se spojil s vědomím kryšího lidožrouta. Rychle netvorovi předal vědomí o tom, kde se Jaeger nachází, a přikázal: Jdi, Kostilame, zabij!! Zabij!! Zabij!!

Felix se zachvěl. Věděl, že ho někdo sleduje. Takřka cítil, jak ho ten pohled pálí do zad. Rozhlédl se, přesvědčen, že spatří nějakého zlovolného skavena chystajícího se zabořit mu nůž mezi lopatky, ale kolem něj nikdo nebyl.
Děsivý pocit brzy pominul a okamžitě jej nahradila úzkost. Skaveni už byli skoro u nich! Slyšel jejich štěbetání a hrozné řinčení primitivních zbraní o štíty. S hlasitým svistem nad ním přelétla dávka šipek vystřelená z hradního cimbuří.
Trpaslíci s kušemi měli plné ruce práce se střelením do nejbližších a největších skavenů. Několik jich padlo, ale na to, aby se útok zpomalil, to nestačilo. Jejich druhové prostě běželi dál a v horečném chvatu už už bojovat zašlapávali své padlé do hlíny.
Felixe ohlušil hromový ryk, hluboké burácení, pocházející od tvora daleko většího, než je člověk. Muly zaržály a v hrůze couvly, od úst jim kapala pěna. Felix musel vynaložit jisté úsilí, aby na pohybujícím se voze udržel rovnováhu. Pootočil hlavu, pevně sevřel meč a podíval se tvář v tvář netvorovi, o němž věděl, že stojí za ním.
Tentokrát ho zlá předtucha nezklamala.

Lurk zápasil se strachem, který ho přemáhal a hrozil zdolat jeho olezlé tělo. Na ten pocit byl zvyklý. Strach se mu usídlil v hlavě a radil mu vzít nohy na ramena a samou hrůzou jektat zuby. Ale kolem něj bylo příliš mnoho druhů, takže nic takového udělat nemohl, aniž by ho ušlapali. Místo toho se podle jeho očekávání strach obrátil dovnitř, jako přehrazená řeka změnil směr. Najednou zoufale zatoužil po boji, postavit se zdroji své hrůzy - rozervat ho jeho vlastními zbraněmi, dupat po jeho mrtvole, pohřbít mu čenich ve vlastním mase a vyrvat mu ještě teplé vnitřnosti. Jen tak dokázal zpomalit tlukot srdce, ovládnout nutkání vyprázdnit pižmové žlázy a skoncovat s touhle úzkostí, která byla příliš hrozná, než aby se dala snést.
"Rychle, rychle! Za mnou!" zaštěbetal a vrhl se na urostlého trpaslíka v kožené zástěře třímajícího sekeru.

Takhle velkou humanoidní stvůru Felix ještě zblízka neviděl. Dokonce i obludy, s nimiž se utkal v ulicích Nulnu, byly ve srovnání s touto malé. To, co viděl, bylo obrovské, nezměrné. Znetvořená hlava, zdeformovaná parodie na kryší hlavu, byla ve stejné výšce jako Felixova, ačkoliv ten stál vysoko na voze. Ramena si v šířce nezařadila s vozem a dlouhé svalnaté paže skoro tahal po zemi. Ruce jako lopaty měly na koncích zlověstné zakroucené drápy, které by nejspíš klidně rozdrásaly kovové brnění. V prašivé, řídké srsti praskaly mohutné vředy naplněné hnisem. Dlouhý, holý ocas sebou podrážděně mrskal. Rudé oči, plné šílené zvířecí nenávisti, se upíraly do Felixových.
Felixe opustila odvaha. Zkrátka věděl, že netvor si přišel pro něho. V jeho zlém pohledu viděl kruté poznání a způsob, jakým nakláněl hlavu ke straně, mu byl nějak povědomý. Růžovým jazykem si přejížděl rty, což svědčilo o oplzlé a všežravé chuti na lidské maso. Z jeho tlamy svítily ostré hlodáky, každý dlouhý jako dýka. Netvor vítězně zařval a

natáhl se pro něj.

To už bylo na muly příliš. Vzepjaly se a šílené strachem se daly na útěk. Vůz sebou škubl a málem se překotil, když se vyděšená zvířata obrátila, právě včas, aby neskončila v příkopu kolem pevnosti. Kolo narazilo na kámen a vůz nadskočil, přičemž Felix ztratil rovnováhu a svalil se na záda. Měl ještě tolik duchapřítomnosti, aby pevně držel meč. Krysí lidožrout za ním chvíli civěl v tupém úžasu a pak se vymrštil kupředu.

"Ne!" zavřískal Thanquol, když viděl, jak Jaeger unikl z Kostilamova sevření. Moc věštícího kamene mu umožňovala sledovat výjev zblízka. Když viděl hrůzu a úzkost v mužově obličeji, zachvátila ho škodolibá radost a vzrušeně čekal, až se Kostilam napřáhne, utrhne mu ruku a před jeho vytřeštěnými zraky ji sežere - a teď, když muly uvedly vůz do pohybu, byl zklamaný.

Zase taková nespravedlnost!

Ten člověk měl zkrátka štěstí a bylo naprosto typické, že ho zachránila hloupá zvířata, právě když se mu mělo dostat zaslouženého trestu. Bylo to opravdu k vzteku. Místo, aby se zmítal v agonii, byl naživu a zdravý jako rybička.

Thanquol krátce a hořce uvažoval, jestli se Jaeger nenarodil jen proto, aby mu kazil záměry, a pak raději pustil tuhle teorii z hlavy. Obloukem vyslal Kostilamovi další myšlenku: Na co čekáš, pitomče? Jdi po něm! Rychle za ním! Zabij ho! Zabij ho! Zabij ho!

Felix se kutálel po zadní části vozu a instinktivně se snažil postavit na nohy. Slyšel Vareka, jak volá na muly a snaží se je uklidnit a ovládnout. Felix rychle zauvažoval, jestli je to moudré. V téhle rychlosti alespoň unikali krysímu lidožroutovi... nebo ne?

Konečně se mu podařilo dostat ruce pod sebe a zvednout se na kolena. Když vyhlédl přes okraj zadní sklopné desky, viděl, že je netvor pronásleduje a s děsivou rychlostí zmenšuje jejich náskok. Dlouhými kroky ukrájoval cestu rychleji než kterýkoliv dobrý kůň. Žluté tesáky se mu leskly ve světle pecí. Z úst mu visel dlouhý jazyk. Zuřivě mával drápy. Felix ani trochu nepochyboval, že jestli se dostane těmhle pařátům na dosah, zemře.

Uslyšel něco kovového koulejšího se po podlaze vozu a ucítil, jak mu o nohu zavadila tvrdá studená věc. Natáhl se dolů a nahmatal jednu z Varekových bomb. Musela se skutálet ze sedadla, když se zvířata splasila. Málem ji leknutím upustil. Cítil, že každým okamžikem vybuchne. Vlastně se divil, že ještě nevybuchla. Byl v pokušení jednoduše ji odhodit tak rychle a daleko, jak dokáže, když ho napadlo, že přesně to by měl udělat.

Zatímco s tou kulatou věcí zápolil, vůz opět nadskočil a odhodil jej, na boční stěnu, až to zabolelo. Měl co dělat, aby mu nevypadla z rukou. V pološeru viděl zápalník a těžkopádný mechanismus pod ním. Horečně se snažil vzpomenout si, jak to funguje. Tak, zatáhneš za to, a pak máš pět - ne! čtyři údery srdce na to, abys ji odhodil. Ano, to je ono. Opět se odvážil vzhlednout. Krysí lidožrout byl blíž. Zdálo se, jako by byl téměř nad nimi. Během několika vteřin vyskočí na vůz a rozdrásá ho těmi ohavnými drápy a tesáky. Felix usoudil, že už nemůže čekat. Zatáhl za zápalník. Zápalník kladl při uvolňování odpor a něco dlouhého a jemného šlehlo Felixe přes ruku. Z bomby vyskočilo několik jisker. Vypadalo to, že zápalník je přivázan na provázek a provázek na jakémsi mechanickém křesadlu. Když se zatáhlo za provázek, křemen vykřísil jiskru a ta zažehla zapalovač. Všechno tohle mu nezúčastněně proběhlo hlavou, zatímco rychle počítal do tří.

Jedna. Obluda už byla jen několik skoků od něj, přibližovala se neskutečnou rychlostí a obličej měla zkřivený krvelačným hladem. Za sebou slyšel Vareka, jak volá 'Hola -'

Dvě. Netvor byl tak blízko, že by mu Felix takřka mohl spočítat příšerné tesáky. Viděl ohromné drápy natahující se po něm a po zádech mu přeběhl mráz. Věděl, že to nedokáže. Možná by prostě hodit bombu teď. Varek volal '-ola-'

Tři. Felix mrštil bombu. Letěla proti netvorovi a z jejího zapalovače vylétaly syčící jiskry. Krysí lidožrout otevřel tlamu v triumfálním výkřiku a bomba mu vlétla dovnitř. Varek přestal ječet, '-aaaa!'

Jako by se zastavil čas. Felix ležel na podlaze, ztěžka dýchal a myslel na to, jak Varek o těchhle bombách říkal, že často nefungují. Každým okamžikem očekával, že se mu do krku zatnou obrovské drápy, ostré jako žiletka, a zvednou ho z vozu. Pak zaslechl tlumený výbuch a obličej i krk měl pocákané čímsi ohyzdně vlhkým a rosolovitým. Trvalo mu několik vteřin, než si uvědomil, že je potřísněný krví a mozkem.

Thanquol sledoval, jak Kostilamovi vybuchla hlava a dlouho a hlasitě to imbecilní zvíře proklínal. Něco na tom bude, že kdo chce mít kost dobře ohlodanou, musí si ji ohlodat sám, pomyslel si. Ten smradlavý, neschopný netvor byl tak blízko. Jaeger mu už málem vězel ve spárech. Kdyby ten tupec nespokl tu bombu, svíjel by se teď bolestí. Vypadalo to skoro, jako by to Kostilam udělal schválně, jen aby Thanquola otrávil. Možná že byl spolčený s nepřáti. Možná že někdo něco přimíchal do jeho tupého mozku, když byl vytvářen. Staly se už podivnější věci.

Thanquol si chvíli nervózně hryzl ocas a chrлил stovky zuřivých nadávek na adresu Kostilama, Felixe Jaegera a každého skaveního protivníka, který mu přišel na mysl. Kdyby na to stačila zlovolná přání, jejich kosti by se v tom okamžiku naplnily roztaveným olovem, hlavy by explodovaly a střeva by se změnila v hničící hnus. Naneštěstí, na taková kouzla zatím Thanquol nestačil. Nakonec se uklidnil a spokojil se s myšlenkou, že je víc způsobů, jak z dítěte sedřít kůži. Opět vyslal svůj pohled nad bojiště.

Tady se skavenům našťěstí vedlo lépe. Jedním pohledem zjistil, že většina trpasličích jednotek se zformovala do čtverců připravených vzdorovat dvouhrotému útoku skavenů. První nápor skavenů už dosáhl k trpaslíkům. Rozbil se o ně jako moře o útesy, ale válečná havěť stále bojovala. Poté, co se do šarvátky vhrnuli klanoví válečníci a otroci, se

začala projevovat početní převaha. Sledoval, jak se jedna pevně semknutá jednotka trpaslíků začala rozpadat a rozpoutal se boj zblízka. Za takových podmínek byla ohromná početní převaha skavenů značnou výhodou. Thanquol viděl, jak trpasličí válečník bije kladivem jednoho z válečné havěti, když na něho zezadu skočil otrok. Zatímco se trpaslík zuřivě snažil zbavit přichyceného nepřítele, strhli ho další skaveni k zemi, jako smečka honících psů jelena. Když mizel pod hromadou skaveních těl, zmohl se ještě na poslední ránu kladivem a roztříštil lebku klanového válečníka, až se krev a kousky mozku rozlétly všude kolem. Thanquol mrtvého skavena vůbec nelitoval. S radostí by život skavena kdykoliv vyměnil za život trpaslíka. Tam, odkud přišli tihle, je hloupých válečníků vždycky dostatek. Věděl, že ze všech skavenů je jen on nenahraditelný.

Šťastně sledoval, jak z chaotického plamenometu vyrazil zelený plamen a zapálil skupinu trpaslíků. Roztavil jim zbraně, sežehl vousy a nejprve je proměnil v kostry, poté v popel vznášející se ve větru. To vše během několika vteřin. Právě uvažoval o tom, zda by neměl odměnit vrhače, když oni sami zmizeli v ohromném zeleném plameni porouchané zbraně. Nu, alespoň posloužili vyšší věci... mé věci, pomyslel si Thanquol.

Pomalů, ale jistě začali mít skaveni převahu na celém bojišti. Trpaslíci byli dobře vycvičení a svým bláznivým způsobem i stateční, ale zastihli je nepřipravené. Mnozí z nich nebyli ozbrojeni a měli jen kladiva, s nimiž obyčejně pracovali. Způsobovali skavenům obrovské ztráty, ale ty nic neznamenal. Thanquolovi bylo úplně jedno, jestli pobijí celou jeho armádu, jen když budou všichni trpaslíci mrtví, než nadejde noc. Zatím si mohl jen srdečně poblahopřát, všechno šlo přesně tak, jak si to naplánoval - vyjma jednoho kouta bitevního pole.

Rychlostí myšlenky poslal svůj zrak směrem ke zdroji znepokojení. Pohled na dvě statné holohlavé postavy prosekávající si krvavou cestu jeho vojskem ho nijak zvlášť nepřekvapil. Jednoho z nich poznal okamžitě - nenáviděnou postavu Gotreka Gurnissona. Toho druhého neznal, ale svým způsobem byl stejně strašlivý jako Gotrek. Zatímco Gurnisson se oháněl jen tou strašlivou ohromnou sekerou, druhý trolobijce měl v jedné ruce menší sekeru a ve druhé těžké kladivo.

Bylo neuvěřitelné, kolik krve dokázali tihle dva prolít. S každou ranou padl alespoň jeden skaven. Občas proťal Gotrek svou sekerou více těl najednou, jako by jejich maso a kosti byly třísky. V tu chvíli by dal Thanquol cokoliv za jednotku střelců s hákovnicemi. Nařídil by jim, aby si ty dva vzali na mušku pěkně z dálky. Nemělo ale cenu přát si něco, co se nemůže splnit. Prostě si s nimi bude muset poradit sám.

Nejprve poslal výhonky svých myšlenek dvěma vůdcům svých jednotek a přikázal jim, aby se stáhli z hlavní bitvy a pustili se do boje s trolobijci. Bohužel se tím zmenšil tlak na opevněné trpaslíky, ale bylo to nevyhnutelné. Thanquol věděl, že nesmí riskovat a nechat ty dva, aby zabíjeli podle libosti. Byl to rozumný krok, který měl zároveň uspokojit jeho osobní přání. Přání, aby Gotrek Gurnisson a jeho druh zemřeli.

Lurk nevěřičně vzhlédl, když se mu v hlavě ozval hlas.

Vezmi svoji jednotku nalevo a zabijte ty dva trolobijce.

Okamžitě poznal, že hlas patří šedému věstci Thanquolovi. Před očima se mu objevil živý obraz cesty vedoucí přes bojiště ke dvěma trpaslíkům s tetováním. Chvilku přemýšlel, jestli nemá halucinace, ale hlas promluvil znovu tím známým velitelským štěbetavým stylem, který Lurk tak dobře znal. Tak na co čekáš, ty tupý truse? Okamžitě se pohni, nebo si dám tvoje srdce k obědu!!

Lurk se rozhodl, že bude nejrozzumnější poslechnout. "Okamžitě, nejmocnější z čarodějů," zamumlal. Zaječel na své vojáky, aby ho následovali, a vrhl se přikázaným směrem.

Splašené muly nekontrolovatelně vlekly vůz vřavou. Skaveni a trpaslíci spěšně uhýbali z dosahu kopyt, kterými zvířata kolem sebe tloukla. Felix se koulel ve voze a horečně se pokoušel získat rovnováhu. Slyšel Vareka, jak střídavě volá na muly, aby zastavily, a střídavě propadá záchvatům šíleného smíchu a hází přitom bomby mezi hloučky útočících skavenů. Podle všeho si vůbec nevšiml, že pokaždé, když znavené muly začaly zpomalovat, znovu je vyděsil dalším výbuchem. Felix se vůbec nedivil, že ta ubohá zvířata jsou vyděšená. Na něj měly padající bomby stejný účinek. Každým okamžikem čekal, že jedna z těch věcíček vybuchne Varekovi v ruce, rozmetá vůz na kousky a pošle trpaslíka i Felixe rovnou do hrobu.

Pokaždé, když se mu podařilo vyhlédnout přes okraj vozu, viděl věci, o nichž věděl, že je bude mít navždy vryté do paměti. Některé budovy hořely a oheň se šířil. Vzduchem se valila oblaka jisker a dýmu. Možná, že ostatní trpaslíci měli také bomby jako Varek, nebo to snad bylo dílo nějaké strašlivé zbraně nebo mocného kouzla skavenů, ale Felix neměl nejmenších pochyb, že požár pohltí celý komplex. Plameny už šlehaly z obrovských komínů a osvětlovaly dějiště bitvy tak, že vypadalo jako nějaká šílená vize pekla.

Viděl skavena vybíhajícího z jedné ze sléváren, stravovaného plameny, hořící chlupy se za ním táhly jako chvost komety. Vzduch naplnil hrozný, mučivý pach škvácení masa. Bolestné ječení toho tvora bylo pronikavé a slyšitelné i přes bitevní vřavu. Umírající krysák se vrhl na trpaslíka a držel se ho jako klíště. Plameny, které z něj šlehaly, objaly jeho oběť a trpaslíkovy šaty začaly doutnat, i když skavenovi pomohl od bolesti rychlým mávnutím sekery. Vůz se třásl a nadsakoval. Křuplo to a Felix s hnusem cítil, jak se něco rozemílá a praská. Ohlédl se a viděl, že přejeli trpaslíka. Kolo mu rozmačkalo hrudník a z jeho úst vytékala krev.

Oslepila ho pára a chvíli měl pocit, že je opařený. Na jeho meči a čele se srážela voda a on věděl, jaké to asi je být uvařený zaživa. Po chvíli příšerné bolesti se z páry vynořili. Pak viděl, že jedna z velkých trubek je prasklá a z trhliny se volně valí přes bojiště pára. Z oblaku se vykutáleli dva skaveni a trpaslík, kteří se vzájemně drželi za hrdla. Trpaslík byl v obličeji rudý jako rak a velké kusy kůže měl horkem sloupané. Chlupy skavenů byly mokré a slepené.

Vůz s burácením vjel do středu největší vřavy. Těla byla namačkána tak blízko u sebe, že nikdo neměl nejmenší možnost vyhnout se kopytům mul. Lebky praskaly a kosti se lámaly, jak se vůz řítí masou jako válečný jagernaut. Ty, kteří padli, rozdrtila kola s obručemi. Jelikož vůz zpomalil, podařilo se Felixovi vydrápat na nohy a rozhlédnout se. Varek přestal házet bomby. Působil by tím ztráty i vlastní straně. Trpaslíci a skaveni teď byli příliš pomíchaní, než aby poskytovali snadné cíle.

Muly se vzepjaly a hrabaly kopyty ve vzduchu. Vůz se začal povážlivě kymáčet. Houpal se v tom obrovském davu jako na moři. Tlak těl z jedné strany začal vůz převažovat.

Felix popadl Vareka za rameno a naznačil mu, že by měli seskočit. Varek k němu vzhledl a usmál se. Ztratil jen okamžik, když si bral svou knihu, a pak skočil do davu.

Koutkem oka Felix zahlédl dvě příkrčené postavy s tetováním prosekávající si cestu hordou skavenů. Ze svého vyvýšeného místa viděl novou sílu krysáků hrnoucích se z mezery mezi dvěma budovami a blížící se k trolobijcům. Zastavil se, jen aby si zapamatoval směr, a pak s mečem v ruce seskočil z vozu. Ještě než dopadl na zem, roztínal jeho meč maso skavenů.

Lurk se na okamžik zastavil a počkal, až ho jeho jednotka doběhne. Ukázal na dva trpaslíky, které měli za úkol zabít, a vyštěkl rozkaz: "Rychle-rychle! Zabít-zabít!"

Posílena skutečností, že má nad nepřítelem početní převahu dvaceti na jednoho, vrhla se válečná havěť kupředu, slintajíc horlivostí být při tom, získat ocenění a slávu. Lurk byl v pokušení přidat se k nim, ale pouhý zjev těch dvou trpaslíků mu naježil chlupy u kořene ocasu a vyvolával mrazení v zádech.

Nebyl si jist, co přesně tento pocit způsobilo. Jistě, na trpaslíky byli dost velcí a s těmi naježenými vousy, nezvyklým tetováním a zbraněmi potřísněnými zschlou krví vypadali hrůzně, ale bylo to v něčem jiném. Zarazilo ho spíš něco v jejich postoji, v naprosté nepřítomnosti strachu, dokonce jakoby náznaku radosti z toho, že čelí beznadějně přesile. Zdálo se být jisté, že jsou docela šílení, a už to byl dostatečný důvod zdaleka se jim vyhnout. Potom jednoho z nich poznal a vzpomněl si, že ho viděl v bitvě o Nuln. Byl si jist, že s tímhle si nic začínat nechce. Bylo vůbec, možné, aby Gotrek Gurnisson byl ze všech míst na světě právě tady?

Když první z válečné havěti doběhli k těm dvěma, jeho předtuchy se proměnily v jistotu. Toho skavena znal. Byl to podvůdce Vrishat, ctizádnostivý, zuřivý, hloupý skaven, který chtěl Lurka očividně připravit o pozici vůdce drápu. Pošetilý, ale krvelačný válečník, který s těmi zakrslými nepřáteli bezpochyby udělá krátký proces - ačkoliv se nezdálo, že by se tím trpaslíci nechali nějak znepokojit. Ten, kterého Lurk znal - ten s ohromným hřebenem obarvených vlasů trčícím z holé lebky - se rozmáchl svou nestvůrně velkou sekerou a usekl Vrishatovi hlavu. Nečekal, až k němu doběhne další skaven, a vrhl se kupředu, mával sekerou, řval a vykřikoval svým drsným, nekultivovaným jazykem bizarní výzvy. Lurk s jistotou očekával, že trpaslík klesne pod valící se masou skavenů, ale toho to ani nezpomalilo. Hnal se jako ocelová loď rozbouřeným mořem, jeho ohromná sekera se čile otáčela, pěst, velká jako šunka, se každou chvílí vymrštila, aby lámala kosti a trhala údy - zabil každého, kdo se mu připlétl do cesty.

Ten druhý nebyl o nic lepší. Jeho šílený smích burácel nad bitevním polem, když se vrhl kupředu. V každé ruce držel jednu zbraň a oběma rozsával smrt se stejnou zručností. S děsivou silou drtil lebky i s přilbami na padrť a s rozkoší nořil svou sekeru do těžce obměněných prsou válečné havěti.

Lurk viděl, jak se jednomu mazanějšímu skavenovi podařilo proplížit se kolem trolobijce a dostat se mu za záda. Jeho obnažené tesáky a lesklý meč zářily ve světle planoucích budov. Trpaslík se bez váhání, aniž by ho viděl, otočil a srazil ho sekerou na zem, načež mu ještě nádvkem zlomil kladivem vaz - smál se přitom nahlas jako šílenec a řval: "Snorri zabít spousty!"

Měl snad ten trpaslík tak dobrý sluch, že prostě nebylo možné se k němu přikrást? Cítil snad v tom pološeru pouhou přítomnost skavenova stínu padajícího na jeho stín? Lurk nevěděl, ale věděl, že se k těmto rychlým smrtonosným zbraním nechce přiblížit, dokud jejich majitelé nebudou znavení a těžce zranění. Tuhle myšlenku ale rozhodně nehodlal sdílet se svými vojáky. Nejbližšího nakopl směrem ke rvačce.

"Dělej, rychle. Už jim docházejí síly! Dostaneš je." Voják se po něm trochu pochybovačně ohlédl. Lurk odhalil tesáky a zlověstně mrskal ocasem a spokojeně se díval, jak se skaven vrhl do bitky, zjevně víc vyděšený ze svého vůdce drápu než z nepřítele. Lurk popostrčil další dva a vrískal: "Rychle-rychle. Je vás mnohem víc. Pochutnáte si na jejich srdcích." Tahle připomínka, že jsou v přesile, stačila, aby se zbytek odvážil přidat se ke rvačce. Takové znamení nadřazenosti pokaždé dodalo srdatým skavenům válečníkům odvahy. Lurk jen doufal, že mu nedojdou přísluhovači dříve, než trpaslíci zemřou.

Thanquol opět zaklel. Který hlupák zapálil budovy? Thanquol přísahal, že jestli to udělal některý z jeho neschopných přísluhovačů, sní mu jeho srdce přímo před očima. Jestli budovy lehnou popelem, nebude mít jeho slavné vítězství takřka žádnou cenu. Chtěl, aby zůstaly nedotčeny, aby mohly být prozkoumány chaotitovými mechaniky, kteří by vyčtenicali jejich tajemství a vylepšili je kvalitnějšími technologiemi skavenů. Celý komplex nesmí vyhořet, dokud se to neudělá. V tomto okamžiku nemohl dělat nic, jen přikázat vůdcům drápů, aby byli opatrnější.

Alespoň uvidí smrt toho prokletého trolobijce, utěšoval se.

Výkřiky smrtelné agonie. Noc rozervaná plápolavým světlem hořících budov, světlo zmatněně hutnými mraky vřelých páry. Tlak chlupatých těl. Hrůza z kovu narážejícího na kosti. Lepkavý pocit teplé krve stékající po ruce. Chorobná

nenávisť v pohasínajících očích umírajícího skavena. To všechno, celá ta pekelná chvíle se vrývala Felixovi do paměti. Na krátký, bezdechý okamžik se čas zdánlivě zastavil a on byl sám a klidný uprostřed toho řvoucího, divokého víru. Jeho mysl se očistila od strachu a hrůzy. Vnímál své okolí způsobem, jakým je schopen vnímat jen člověk, který ví, že každý nádech může být jeho posledním.

Kousek od něj dva statní trpaslíci bojovali zády k sobě proti smečce vyjících skavenů. Oba měli naježené vousy. Kladiva měli potřísněná zasychající krví a lesklou černou krví byly nasáklé i jejich kožené zástěry. Krysáci byli tak vyzábli a podvyživení, že vypadali jako vlci v zimě - jen kost a kůže. Z tlamy jim kapala krvavá pěna, protože se v bojovém šilenství kousali do jazyků a tváří. Meče měli olámané a rezavé. Strupaté kožichy měli pokryté špinavými hadry. Oči jim zářily odlesky ohně. Jeden z nich se vrhl vpřed a v překotném spěchu, aby už už dosáhl kořisti, šplhal přes své druhy. Felixovi to připomnělo zuřivý postup smečky krys, který viděl jednou v ulicích Nulnu. Navzdory lidským postavám na nich v téhle chvíli nebylo vůbec nic lidského. V očích člověka to nepochybně byla zvířata a podobnost s lidmi jim jen dodávala větší hrůzostrašnost.

Felixovu pozornost upoutalo strašlivé zakvílení zprava. Otočil se a viděl zraněného trpasličího válečníka strženého na zem smečkou krysáků. Trpaslík měl v očích výraz stoické vytrvalosti.

"Pomsti mě," zachroptěl posledním dechem.

Felixovi se zvedl žaludek, když viděl, jak se skaveni rvou o útržky ještě teplého těla mrtvolky. Přiskočil k nim a zabodl svůj meč do zad skaveního otroka. Planoucí ostří projelo vychrtlým tělem a zabořilo se do krku skavena pod ním. Kopancem poslal pryč dalšího skavena. Uvolnil meč a opět jím plnou silou bodl do těla pod sebou. Meč se při dopadu tak ohnul, že se Felix bál, že se zlomí. Slepý nenávistí otáčel Felix jílce a s ohavným mlaskavým zvukem otevíral ránu. Pak ustoupil dozadu právě včas, aby odrazil útok ohromného skavena, který se na něj vrhl.

Už necítil strach. Vedl ho jen instinkt, který velel zabít. Jelikož věděl, že se boji nemůže vyhnout, musel bojovat, jak nejlépe dovedl. Proměnil se ve strašlivého protivníka. Výkopl a zasadil skavenovi ohavnou ránu do kolene. Jak skaven skákal dozadu a všikal bolestí, přiložil mu Felix na krk špičku meče a odvrátil se, aby se vyhnul proudu krve z přetáté tepny. Teď se nemohl nechat oslepit.

V dále slyšel známý burácivý bojový pokřik. Okamžitě poznal, že patří Gotrekovi, a vydal se směrem k němu, sekaje nalevo, napravo, bez zájmu o to, zda nepřátele zabíjí, čistě proto, aby měl volnou cestu. Skaveni před jeho zuřivým útokem uhýbali a v deseti vteřinách se před nim zjevil obraz nejstrašlivějšího masakru. Snorri s Gotrekem stáli na vrcholu obrovské hromady skaveních těl a mávali kolem sebe svými zbraněmi. Gotrekova sekera se zvedala a padala s nestvůrnou pravidelností řeznického sekáčku a s každým dopadem ukončila životy dalších skavenů. Snorri vířil jako derviš, točil se sem a tam, ze rtů mu kanula pěna šílené zuřivosti a mával sekerou i kladivem. Zarazil se jen občas, aby praštil do temene některého krysáka, který se dostal na dosah.

Všude kolem téhle dvojice se valila vlna obrovských krysích válečníků v černém brnění, lépe vyzbrojených než většina ostatních. Štíty měli vyzdobené ohyzným znakem Rohaté krysy. Těchto elitních skaveních válečníků tam bylo alespoň čtyřicet a zdálo se zřehla nemožné, že by cokoliv mohlo přežít jejich zuřivý útok. Felix viděl, jak Snorri a Gotrek zmizeli pod tlakem jejich těl. Vypadalo to, že je určitě strhla na zem pouhá váha útočníků. Felix stál na okamžik jako opařený a rozhodoval se, zda na pomoc není příliš pozdě, když zahlédl Gotrekovu sekera roztínající skavena a poltící jeho obrněné tělo ve dvě, navzdory brnění. Během okamžiku byl prostor kolem trolobijců prázdný. Jako by nic nedokázalo přežít v dosahu nezastavitelné sekery. Skaveni se stáhli zpět, přeskupili se a snažili se dodat si odvahy na další útok.

Felix se vrhl mezi ně, sekal nalevo, napravo a řval z plných plic, aby to vypadalo, že útočníků je víc. Gotrek a Snorri mu vyšli vstříc a po cestě také zabíjeli. To už bylo na skaveny příliš. Stáhli ocasy a snažili se zmizet ve tmě.

Felix se ocitl tváří v tvář trolobijci, který se na okamžik zastavil, aby si prohlédl hromadu mrtvých a umírajících, kterou za sebou nechal. Byl celý od krve a sám krvácel z mnoha ran a škrábnutí.

"Dobrá práce," řekl. "Mám dojem, že jsem jich dostal tak padesát."

"Snorri si myslí, že dostal padesát dva," prohlásil Snorri.

"S tím na mě nechod'," zavřel Gotrek. "Vím, že umíš počítat jenom do pěti."

"Do víc," mumlal Snorri. "Jedna. Dvě. Tři. Čtyři. Pět. Mmmm, sedm. Dvanáct."

Felix na ně vyjeveně zíral. Ti dva šílenci vypadali uprostřed tohoto výjevu neuvěřitelné zkázy skoro šťastně.

"No, snad abychom šli. Dnes nás ještě čeká spousta krve."

Thanquol si zuřivě hryzal ocas. Nemohl tomu uvěřit. Ti neschopní hlupáci nedokázali trolobijce zabít; navzdory skavení zběsilosti a přesto, že byli v takové přesile. Ne poprvé měl podezření, že mu nějaký skrytý nepřítel sabotuje jeho snahy a posílá mu podřadné vojáky. Především nebylo pochyb, že Jaegera a Gurnissona sem, na toto odlehlé místo, vyslali nějakí prohnání spiklenci. Dobrá, dohlédne, aby se účty vyrovnaly!

Teď ale neměl čas se tím zabývat. Nyní bylo třeba obhlédnout bitevní pole a udělat si obrázek o tom, jak si vede jeho armáda. Odtáhl ruce dozadu a nahoru, pryč od věstícího kamene, a díval se ze stále větší vzdálenosti, dokud neměl pocit, že se nad bojištěm vznáší jako nějaký ohromný netopýr. Pod sebou viděl hořící budovy - zatracení hlupáci! - a známky krutého boje.

Tu a tam se stále ještě utkávaly velké skupiny bojovníků. Zbraně řinčely. Jiskry létaly tam, kde se meč skavena srazil s trpaslíky kovaným ostřím sekery. Z čerstvých ran crčela krev. Bezhlavé mrtvolky se svíjely v prachu a plývaly poslední krví v křečích zuřivé agonie. Jiskry, hnány nočním větrem, vylétaly k obloze. Na hradbách pevnosti zápasila skupina zpocených trpaslíků s několikahlavňovým přenosným dělem a snažila se je dotlačit na správné místo.

Bylo zřejmé, že nastala krize. Nic nebylo jisté. Stejně ale považoval šedý věštec za zřejmé, že skaveni vyhrají.

Převálcovali trpaslíky z obou stran a pouhá síla jejich převahy přitlačila uboze vyzbrojené nepřátele k zemi. Thanquolovo zklamání z toho, že dva nejhorší nepřatelé mu unikli, brzy nahradil hřejivý pocit nadcházejícího triumfu.

* * *

Felix věděl, že zemře. Unaveně odrazil útoky skavení šavle. Bolavé svaly hýbaly rukama a zasazovaly nepříteli odvetné rány. Velký krysák s černou srstí uskakoval dozadu a mrštně uhýbal jeho výpadům. Jeho ocas šlehal dopředu a ovíjel Felixovy nohy, ve snaze strhnout ho na zem. Felix se chabě a vyčerpaně zaradoval ze svého malého vítězství. Tenhle trik už znal a okamžitě věděl, jak se bránit. Máchl mečem a usekl ocas těsně u kořene a právě včas se mu podařilo vrátit meč do obranné pozice, aby odrazil ránu rezavou šavlí přicházející shora.

Tvrdost dopadu mu málem ochromila ruku a podvědomě sevřel jílec meče pevněji, aby mu nevyklouzl ze zpocených dlaní. Skaven vriskal hrůzou a cukal pahýlem ocasu. Pohlédl dolů na proud krve a to byla chyba. Jakmile z něj spustil zrak, využil Felix příležitosti a zabořil mu kouzelný meč do břicha. Přes ruku se mu vyvalily teplé vnitřnosti. Překonal pocit nevolnosti a ustoupil dozadu. S téměř lidsky nevěřicným výrazem se skaven chytil oběma prackami za břicho a svalil se na zem. Felix mu pro jistotu probodl mečem krk a prořal páteř. Viděl už hodně válečníků zabitých nepřitelem, o němž se domnívali, že je mrtvý, a byl odhodlaný tuhle chybu neudělat.

Vřava se na okamžik utišila. Rozhlédl se a viděl Gotreka a Snorriho a celou skupinu potlučených a zuřivých trpaslíků. Všichni se zdáli být k smrti unavení, dokonce i trolbiji. Jako by bojovali už dlouhé hodiny a za každého zabitého nepřítele se vynořili dva další. Skaveni přicházeli ve zdánlivě nekonečných přívalech. V dálce slyšel řinčení zbraní, a tak věděl, že ostatní ještě někde bojují. Po chvíli ale vše zahalovalo zlověstné ticho. Pak se ale ozval řev jako ze stovky zvířecích hrdel. Trpaslíci si vyměnili pohledy, které Felixovi prozradily, že jsou obklíčeni krutými skaveními bojovníky. Ve tmě se blýskaly stovky červených očí. Světlo z hořících budov se odráželo na stejném počtu planoucích ostří. Skaveni se dočasně stáhli, aby se přeskupili na poslední zteč. Pohybovali se nezvykle promyšleně, jako by je řídila nějaká rychlá, zlá a neviditelná inteligence. V tu chvíli Felix věděl, že jistě zemře právě tady.

Využil chvíli klidu, aby si setřel pot z čela. Z plic mu vycházely přerývané výdechy. Lapač po vzduchu jako tonoucí. Všechny svaly mu jen hořely. Jeho meč vážil snad tunu, snad víc. Byl si jistý, že už jej nedokáže zvednout, ani aby si zachránil život, ale byl vděčný za zkušenost, která mu napovídala, jak moc se mýlí. Když přišel čas, vždycky měl ještě trochu síly k boji. Ne že by to teď mohlo nějak pomoci, pomyslel si při pohledu na zástupy tichých krysích obličejů. Zdálo se mu, že za sebou slyší: "Postavte se sem. Připravte se na útok. Teď dáme té hnusné pakáži ochutnat pravé trpasličí oceli!"

Felix užasl nad tvrdohlavou statečností trpaslíků. Seržant, který promluvil, musel vědět, že nemají nejmenší šanci, přesto však povzbuzoval vojáky, aby prodali svůj život drazě. Felix byl připravený udělat totéž, ale jen proto, že neměl na vybranou. Kdyby měl sebenepatrnější možnost odložit boj na jindy, využil by jí.

Někde v dálce zaslechl hukot vydávaný jakýmsi obrovským hmyzem - nebo motorem. Co se děje? Byl to snad nějaký nový ďábelský vynález, který chtěli skaveni na svých nepřátelích vyzkoušet? Ke svému překvapení si však uvědomil, že ten zvuk přichází od hradu. Felix se zachvěl slabou nadějí. Možná měli trpaslíci pro útočníky překvapení. Ačkoliv se zdálo být nepravděpodobné, že stihnou cokoliv podniknout dříve, než je skaveni rozmetají, alespoň budou možná pomstěni.

Velitelé skavenů vrčeli na své hemžící se přísluhovače rozkazy. Pomalu, skoro váhavě, jako by se báli být první z těch, kdo přijdou o život ve snaze rozbít živou zeď tvořenou děsivými nepřátele, dali se skaveni do pohybu. Po prvních váhavých krocích začali nabývat sebevědomí a rychlost a ráznost útoku se děsivě zvedly. Podivné vrčení značně zesílilo. Zdálo se, že jeho zdroj je nyní přímo nad nimi. Felix by rád vzhlédl, ale nemohl odtrhnout zrak od skaveního útoku.

"Pojďte si pro smrt!" řval Gotrek a skaveni se zdáli být připraveni vzít ho za slovo a přibližovali se stále rychleji a rychleji, mávali přitom zbraněmi, štěbetali své zlověstné válečné pokřiky a mrskali zuřivě ocase. Nad Felixem burácel jakýsi bizarní tvar a on zápasil s pokušením svalit se na zem a připravoval se na náraz. Tentokrát vzhlédl a uviděl velké hejno podivných strojů letících nad nimi. Z jejich kotlů unikaly plameny a prosvěcovaly tmu. Nad jejich trupy se takřka neviditelně otáčely lopatky ohromných vrtulí.

"Gyrokoptéry!" zařval někdo a Felix pochopil, že je svědkem nočního letu legendárních trpasličích letounů. Ze strojů odlétávaly zářivé jiskry, když přistávaly uprostřed blížících se skavenů. V tu chvíli, kdy začaly vybuchovat, Felixovi došlo, že jsou naložené trpasličími bombami.

Skaveni zpomalili a bomby trhaly své cíle na kusy. Jejich polomrtvý velitel se je snažil opět zorganizovat, ale když se mu podařilo je shromáždit, jedna z gyrokoptér přiletěla k nim a vyslala do jejich středu silný proud vřící páry. Velká skupina skavenů se dala s vyděšeným výskotem na útěk. Panika byla nakažlivá. Během několika okamžiků se z útoku stala drtivá porážka. Trpaslíci kolem Felixe jen nevěřicně přihlíželi, příliš unavení na pronásledování prchajících nepřátel.

PĚT

VELKOLEPÝ PLÁN

Felix se svalil na trosky rozbitého vozu a prohlédl si svůj meč. Dostal v téhle bitvě co proto, ale vyšel z ní takřka nedotčený. Jeho ostří bylo i po všem tom sekání a roztínání stejně rovné jako kdykoliv předtím. Prastaré zaklínadlo

bylo očividně stále ještě mocné.

Někde napravo se s rachotem zřítíla stěna vyhořelé kůlny, neschopná již déle nést vlastní váhu. Nad hlavou mu přelétávala s děsivou důstojností obřího hmyzu gyrokoptéra, která se na okamžik zastavila nad planoucí budovou. Špičkou se natočila směrem dolů, ozvalo se zasyčení jako od rozžutého pláza a ven se vyvalil proud páry. Felix uvažoval, čeho tím chtěl pilot dosáhnout.

Pára se střetla s ohněm a mihotající se plameny změnily barvu, vybledly do žluta s nádechem modré. Oheň pod náporem páry pomalu uhasínal, zavalen kapičkami vody jako malou přeháňkou. Zatímco se Felix díval, gyrokoptéra se otočila na místě a rozletěla se směrem k nejbližšímu plameni.

Najednou se cítil strašně unavený, jako by z něj boj vysál všechnu energii. Byl samá rána a modřina, krvácel z tuctů malých škrábnutí a bodnutí, jichž si v šíleném zápalu boje ani nevšiml. Právě rameno, rameno ruky, kterou držel meč, ho hrozně bolelo. Skoro byl přesvědčený, že je má od mávání mečem vykloubené. Byl to pro něj po tolika bojích známý pocit. Chtěl si lehnout a spát sto let.

Rozhlédl se kolem a zasl nad tím, kolik energie měli trpaslíci. Už se pustili do uklízení trosek z bitvy. Těla padlých byla shromažďována k pohřbu v posvátné půdě. Mrtvoly skavenů byly zatím házeny na velkou hromadu určenou ke spálení. Z pevnosti vyšly plně vyzbrojené stráže a držely hlídku pro případ, že by se skaveni chtěli vrátit.

Felix pochyboval, že by se mohli vrátit ještě dnes. Pamatoval si, že skavenům trvá zotavování a shromažďování vojska po porážce déle než lidem. Nezdálo se, že by se měli brzy vrátit na místo porážky a za to byl velmi vděčný. V této chvíli pochyboval, že dokáže pohnout jediným svaem. Nedonutil by ho k tomu ani krysl lidožrout, kdyby vstal z mrtvých a vydal se ho hledat. Vypudil tu ošklivou myšlenku z hlavy a pátral po veselejším tématu.

Jedno našel: alespoň byl stále ještě naživu. Začínal opět věřit, že může ještě žít. Někdy, před nebo během bitvy, když strach hrozil přemoci jeho rozum, měl strašlivý pocit, že určitě zemře. Tato jistota o vlastní smrtelnosti na něho vždycky padla jako kletba. Nyní byl ohromený, že je ještě tady, že srdce mu stále bije, že vzduch mu vchází do plic a zase vychází ven. Při pohledu kolem sebe viděl spoustu důkazů, že tomu tak vůbec nemuselo být.

Všude se válely - krví potřísněné mrtvoly, které na smrt unavení reptající trpaslíci tahali jako pytle masa ke hromádám. Bezduché oči mrtvých zíraly na oblohu. Navzdory svým předchozím představám věděl, že tihle už nevstanou. Už nikdy se nebudou smát, nikdy nebudou plakat nebo zpívat, jíst nebo dýchat. Ta myšlenka ho naplnila hlubokou melancholií. Přesto zároveň s jistotou věděl, že on je stále naživu, že může dělat všechny ty věci, a proto by se měl radovat. Život je příliš krátký a křehký, řekl si, proto si ho uživej, dokud můžeš.

Tlumeně se rozesmál, naplněn tichou radostí, která chutnala trochu jako smutek. Po chvíli bolestivě odkulhal do noci, aby se podíval po Gotrekovi nebo Snorrim, nebo komkoliv známém uprostřed těchto ohromných jatek.

* * *

Thanquol tomu nemohl uvěřit. Jak se všechno mohlo tak rychle pokazit? V jednom okamžiku měl vítězství na dosah. Zdálo se, že jeho genialita mu zajistí triumf. A v příštím okamžiku vše zmizelo s rychlostí, jakou skaven mrská ocasem při bitvě. Měl nepříjemný pocit a točila se mu hlava. Během několika dlouhých hořkých okamžiků mu došlo, že i ten nejgeniálnější plán snadno zhatí neschopnost podřízených. Ačkoliv on sám neudělal jedinou chybu, jeho líní, zbabělí a tupí přísluhovači zase zmařili jeho naděje.

Nyní zvažoval své možnosti. Naštěstí měl pro takové nepravděpodobné případy náhradní plán. Lurk byl stále naživu a stále v dosahu prostřednictvím mluvícího kamene. S trochou štěstí by se mu mohlo podařit zůstat na místě a pohotově hlásit všechna tajemství, která se trpaslíci pokoušeli skrývat.

Thanquol znovu pohlédl do věštícího kamene a vyslal svou myšlenku, aby se spojil s Lurkem.

Někdo Felixe zatahal za rukáv. Podíval se dolů a uviděl Vareka. Trpaslíkovy modré šaty byly potřísněny blátem a krví. Odtržený lem rukávu šatů odhaloval rozedraný rukáv bílé lněné košile. Brýle měl rozbité, skla byla porušená pavučinovými prasklinami. V jedné ruce svíral malé bojové kladivo. Svou v kůži vázanou knihu tiskl druhou rukou pevně k hrudi. Felix byl překvapený, jak má Varek veliké ruce a bílé klouby. Mladíkovy oči se šíleně, horečnatě leskly. "To byl nejúžasnější zážitek mého života, Felixi," řekl. "Ještě jsem neviděl nic tak vzrušujícího, ty ano?"

"Bez tohoto druhu vzrušení bych se s radostí obešel," zavrčel nevrle Felix.

"To nemůžeš myslet vážně. Viděl jsem tě bojovat. Bylo to jako sledovat hrdinu z časů Sigmara. Nevěděl jsem, že lidé umějí tak skvěle bojovat!"

Varek zrudl, nejspíš proto, že si uvědomil, co právě řekl. Trpaslíci většinou neomaleně kritizovali slabiny mladších ras. Felix se tiše zasmál: "Jen jsem se snažil zůstat naživu."

"A nesnáším skaveny," dodal potom. Krátce o tom zvažoval a trochu se vyděsil. Nepovažoval se za zvláště násilnického nebo pomstychtivého, ale skaveni ho naplňovali zuřivostí. Poněkud ho šokovalo, že ho těší je zabíjet, ale byl dost čestný na to, aby si to přiznal.

"Nikdo nemá rád skaveny," souhlasil Varek. "A skaveni se nejspíš nemají rádi ani navzájem."

Lurk Rozeklaný jazyk se pokradmu plížil ohořelými troskami. Strach mu naplnil srdce a zápasil s nenávistí k Thanquolovi. Pižmové žlázy měl sevřené a přemáhal pokušení vystříknout pižmo strachu, které by ho mohlo prozradit trpaslíkům všude kolem. Nyní, tak daleko od uklidňujícího puchu a chlupaté spousty svých bratrů se cítil hrozně osamělý a obnažený. Nejraději by rychle vzal nohy na ramena a našel ty, kteří také bitvu přežili. Musel s tím pokušením

stále zápasit. Strach z šedého věštce byl silnější. Zůstat zde nejspíš znamenalo jistou smrt, ale neuposlechnout jednoho z vyvolených Rohaté krysy znamenalo nevyhnutelnou bolestivou smrt. Byly i horší věci než rychlý úder trpasličí sekerou a Lurk to dobře věděl. Ne že by si z těchto možností rád vybíral.

Zahni doprava, ozval se úporný hlas v jeho hlavě.

"Ano, nejvznešenější z vznešených," zašeptal Lurk. Poslouchal rozkazy a plížil se dlouhou tichou chodbou směrem k ohromné stavbě, která dominovala středu trpasličího sídla. Trhl sebou při pomýšlení na to, že Thanquol mu možná čte myšlenky. Nejspíš ale ne, po tom, o čem všem už uvažoval.

Jeho pracky si mimoděk pohrávaly s amuletem a napadlo ho, co by se asi stalo, kdyby si amulet vyrval z masa a zahodil. Určitě něco hrozného, tím si byl jist. To by bylo Thanquolovi podobné - zaklít do té věci nějaké komplikované prokletí. Nepochyboval, že vytrhnout si ho z lebky by nejspíš znamenalo smrt nebo by mu přinejmenším způsobilo strašlivé bolesti a Lurk neměl bolest o nic raději než většina skavenů.

Opět sebou trhl a doufal, že se myšlenka nepřenesla k Thanquolovi. Věřil, že ne. Měla by se k němu dostat, jen když se dotýkal kamene a soustředil se. Předpokládal, že poslat myšlenku vzduchem by ho stálo velké úsilí. Nevěděl to jistě, nikdy to nezkusil, ale v tomto okamžiku doufal, že tomu tak je.

Stůj! zazněl panovačný rozkaz. Okamžitě, automaticky a instinktivně uposlechl. Po chvíli někde před sebou zaslechl zvuk trpasličích kroků. A potom se v ústí chodby objevila skupinka trpaslíků. Lurk se mimoděk zachvěl, když viděl, že odtahují mrtvolu skavenů na spálení. Zaškubalo mu fousky. Už předtím rozpoznal dusivý puch pálícího se skaveního masa.

Teď - rychle přeběhni ulici. Pospěš si, dokud je cesta volná. Lurk se nadechl a vrhl se kupředu do otevřeného prostoru mezi budovami, přičemž si dovolil rychlý pohled nalevo i napravo. Viděl, že cesta je skutečně volná, nepočítaje, záda odcházejících trpaslíků. Musel uznat, že ať už je Thanquol jakýkoliv, je mocný čaroděj. Neměl nejmenší tušení, jak jej může tak dobře vést, ale doposud neudělal jedinou chybu.

Lurk skočil pod ochranu protějšího průchodu a pospíchal dál. Přímě před ním teď byla ohromná budova. Její kovová střecha se leskla v měsíčním světle. Ze strany k ní byly připojeny silné parní stroje. Probudila se v něm skavení zvědavost. Vrtalo mu hlavou, co to jen může být uloženo v tak obrovské stavbě.

Rychle, rychle - jdi doprava a najdi vchod, nebo tě čeká rychlá smrt. Lurk s uposlechnutím zaváhal. Proklouzl vstupním obloukem, zastavil se, pohlédl vzhůru - a úžasem vytřeštil oči. V naprostém ohromení zalapal po dechu.

Felix se toulal hořící nocí s Varekem po boku. Věci vypadají hůř, než ve skutečnosti jsou, říkal si a doufal, že je to pravda. Bylo jasné, že obě strany utrpěly značné ztráty. Padlo mnoho trpaslíků a každý z nich s sebou vzal alespoň dva skaveny. Zápach hořících těl krysích mužů byl takřka nesnesitelný. Felix si přetáhl plášť přes dolní polovinu obličeje, aby se před ním ochránil. Zdálo se, že ostatním to vůbec nevadí.

Vypadalo to, že celý komplex je velmi poškozený. Felix uvažoval, zda to dokáže trpaslíky zdržet a opozdit uskutečnění plánu, ať už byl jakýkoliv, ale rychle si uvědomil, že si nemůže dovolit hádat. Jednoduše o tom, co se tady dělo, nevěděl téměř nic.

"K čemu bude tohle všechno?" zeptal se náhle Vareka. Mladý trpaslík se zastavil, aby si okrajem haleny očistil brýle, a pohlédl na Felixe. Dýchl na skla brýlí, jako by si chtěl urovnat myšlenky, a pak je začal opět otírat halenou. Ani si nevšiml, že jedno sklo je uvolněné.

"Co tím myslíš?"

"Všechny ty stroje," odvětil Felix.

"Mmm - možná by ti to měl raději vysvětlit strýc. Je to jeho plán."

"Vidím, že jsi velmi diskrétní. A kde najdu tvého strýce?"

"Je s ostatními v pevnosti."

Dříve než mohl Felix položit další otázku, zabzučela jim nad hlavou gyrokoptéra. Na podpěře přistávajícího stroje stála statná, holohlavá postava. Třímala ohromnou několikahlavňovou mušketu. Něco v jejím postoji vysílalo k Felixovým smyslům varovné signály. Trpaslík otočil klíčkou po straně muškety a k Felixovým nohám se sesypal déšť broků. Felix odstrčil Vareka a vrhl se na zem, otáčel se po gyrokoptéře a uvažoval, co tomu pomatenému trpaslíkovi mohlo přelétnout přes nos. Přece si nemohl Felixe splést se skavenem?! A potom se za ním rozezněl sborový bolestivý jekot. Ohlédl se a spatřil skupinu skavenů, kteří se k nim předtím neslyšně přibližovali s obnaženými meči v prackách. Felix poznal, že jsou to okapoví běžci, příšerní skavení zabijáci, s nimiž bojoval v Slepém praseti v Nulnu. Trpaslík na gyrokoptéře je s pomocí své podivné zbraně zneškodnil. Nejspíš jim dvěma zachránil životy, ačkoliv nedostatek přesnosti, který přitom projevil, je málem oba zabil.

Gyrokoptéra se obrátila a nepříteli elegantně přistála na zemi. Postava s mušketou se svezla z jejího boku skrčila se a utíkala pryč od letícího stroje, aby jí otáčející se lopatky vrtule neusekly hlavu. Silný vítr jí rozplácl červený hřeben vlasů. Felixův plášť se v tom větru zběsile zmítal a zvířený prach mu vehnal do očí slzy. Varek musel šilhat přes své rozbité brýle. Přikryl si ústa knihou, aby nevdechoval prach. Podivný chemický pach vycházející z výfuku toho stroje Felix cítil i přes svůj vlněný plášť.

Trpaslík, který přiletěl, byl malý a neuvěřitelně rozložitý. Ohromné svaly na obnažené hrudi mu jen hrály. Přes ramena měl přehozeny dva nábojové pásy s municí. Čelo mu obepínal červený pásek. Na nohou měl pevné kožené boty a na pravé měl připevněnou velikou dyku v pochvě. Opasek, držící zelené kalhoty, spínala obludná stříbrná lebka. Jeho bílé vousy byly krátce zastřiženy. Na pravém rameni měl vytetovaného dvouhlavého říšského orla. Na očích měl podivné tlusté čočky. Felix viděl, že je na nich vyryt záměrný kříž. Podle jeho zjevu Felix usuzoval, že je to další trollobijce.

Cizinec přidusil k němu a prohlédl si ho od hlavy k patě a potom plivl na mrtvolu jednoho ze skavenů.

"Vodporní malí hajzlíci, tydle skaveni!" řekl místo pozdravu. "Nikdy sem je neměl rád. Nemám rád ty jejich mašiny." Obrátil se k Felixovi a formálně, po trpasličím způsobu, se mu uklonil. "Malakai Makaïsson, k vašim službám a k službám vašeho klanu."

Felix odpověděl poklonou říšského dvořana. Během pohybu přemáhal užaslý výraz. Tak tohle je ten slavný šilený mechanik, o němž mluvili Gotrek s Varekem. Nevypadal zase tolik pomateně. "Felix Jaeger, k vašim službám."

Trpaslík opět otočil klíčkou na mušketě. Sudy se rozletěly na kousky a broky prošpikovaly skavení těla. Z rozervané kůže a masa proudila černá krev.

"Jak de vo tydle potvory, člověk nemůže nikdy bejt dost vopatrnej. Sou to hnusní slizouni, víte?"

"Myslí tím, že jsou velmi prohnani," překládal Varek.

"To sou! Sem si jistej, že Herr Jaeger ví moc dobře, co tím myslím, nemám pravdu, Herr Jaeger?"

"Myslím, že vám rozumím," odpověděl Felix nejistě.

"No tak vidíte. Snad abysme šli zpátky do hradu. Starej Borek si s váma všema chce promluvit. Hádám, že vám bude chtít říct, vo co tu de."

"To by bylo skvělé," řekl Felix.

"Nó, tak si zkrátka počkejte, až sundaj most - teda jestli tam nechcete vzít lítákem. Hádám, že koptěra eště jednoho mužskýho unese."

Felixovi chvíli trvalo, než pochopil, že mu ten šílenec nabízí svezení gyrokoptérou. Pokusil se vykouzlit na tváři příjemný úsměv a řekl: "Myslím, že raději počkám, až se brána otevře, jestli vám to nevadí."

"Pro mě, za mě. Tak zatím nashle."

Makaïsson se vyšplhal zpátky na gyrokoptěru a křikl něco na pilota v brýlích a helmě. Motor zařval a stroj se naklonil směrem k obloze. Felix zůstal stát na místě a uvažoval, jestli se mu to celé nezdálo.

"To všichni mechanici mluví takhle?" otázal se Vareka. Mladý trpaslík potřásl hlavou:

"Klan Makaïssonů pochází z údolí Dwimmerdim, daleko na severu. Je to izolované místo. I ostatním trpaslíkům se jejich způsob řeči zdá divný."

Felix pokrčil rameny. Slyšel skřipání obrovských řetězů naznačujících, že v pevnosti spouštějí padací most. Rychle vykročil směrem k bráně, protože si najednou uvědomil, jak hrozně je unavený, a doufal, že si najde místo k nočnímu odpočinku.

Felix se probudil z příšerného snu, v němž ho hořícím městem honil ohromný krysí lidožrout, zatímco z oblohy se zlomyslně šklebila ohromná postava bílého skavena. Město občas vypadalo jako trpasličí sídlo kolem Opuštěné věže, občas běžel dlážděnými ulicemi Nulnu, občas byl v rodném Altdorfu, hlavním městě Říše. Byl to jeden z těch snů, v nichž meče jeho nepřátel byly lesklé a strašlivě ostré a jeho vlastní meč se jen odrážel od nechráněných těl. Utíkal a utíkal a prašiví a blechami zamoření skaveni se mu vrhali na ruce a na nohy a brzdili ho a nestvůrný pronásledovatel byl stále blíž a blíž.

Otevřel oči a hleděl na strop v neznámé místnosti. Byl zmatený, jako pokaždé, když se probudil na neznámém místě, ačkoliv byl už tolik let na cestách.

Ležel v posteli, která byla zjevně určená pro mnohem menší a širší osobu, a přestože ležel napříč, nohy mu vyčuhovaly přes okraj. Byl zamotaný v těžkých pokrývkách, potil se a začínal chápat, kde se vzal ten pocit stísněnosti z jeho snu. Nejasně si pamatoval, jak včera večer vstoupil do hradu, jak byl představen mnoha trpaslíkům a uveden do tohoto pokoje. Vzpomínal si, že se vrhl na postel a potom už nic kromě rychle blednoucích zlých snů.

Dokonce se ani nesvlékl. Pokrývky byly potřísněné krví a blátem. Posadil se a unaveně potřásl hlavou. Všechny svaly ho po včerejší bitvě bolely. Přesto měl ale pocit rozjařeného veselí. Dočkal se dalšího úsvitu a to bylo hlavní. Neznal lepší pocit než tenhle, způsobený vědomím, že je jeden ze šťastných, kteří přežili bitvu. Spustil nohy z postele a vstal, zpola očekávaje, že narazí hlavou do stropu. Tím spíše byl překvapen, když zjistil, že hrad byl postaven podle lidských rozměrů.

Přešel k jednomu z úzkých oken a vyhlédl ven do údolí. Zdola stoupaly mraky kouře a s nimi puch hořícího skaveního masa. Napadlo ho, jaká část toho neznámého pachu pochází ze strojů a jaká z pohřebních hranic, ale brzy si uvědomil, že mu to je vlastně lhostejné.

Najednou dostal velký hlad. Ozvalo se zaklepání na dveře a on si uvědomil, že někdo slyšel, že už je vzhůru.

"Dále!" zavolal.

Vstoupil Varek. "To jsem rád, že už jsi vzhůru. Strýc Borek tě chce vidět. Máš přijít na snídani do jeho studovny. Máš hlad?"

"Snědl bych i koně."

"Na to, myslím, nedojde," odvětil Varek.

Felix se zasmál - potom ale z trpaslíkova výrazu pochopil, že nežertuje.

* * *

Byla to pohodlná místnost a Felixovi připomínala otcovu pracovnu. Podél tří stěn byly vyrovnány knihy, jejichž hřbety byly popsány reikspiel a trpasličími runami. V některých policích byly i svitky. Celou čtvrtou stěnu pokrývala obrovská mapa severního Starého světa, pokrytá špendlíky a malinkými vlaječkami. V nejsevernější části světa byly značky pro města, hory a řeky, které Felix na žádné lidské mapě neviděl. Pochopil, že byly nejspíš dávno pohlceny pustinami Chaosu. Masivní stůl uprostřed studovny se topil pod haldami dopisů, svitků, map a těžitek.

Za stolem seděl ten nejstarší trpaslík, jakého kdy Felix viděl. Jeho hustý dlouhý plnovous byl rozdělený a dosahoval až podlaže a zase zpátky k opasku. Čelo měl holé. Obličej mu rámovala křídla bělostných vlasů ohraničená hlubokými vráskami v tuhé kůži. Oči za skřipcem s tlustými skly zářily mladickým třpytem a Felix viděl jasnou podobnost s Varekem.

"Borek Vidlívous, z rodinné linie Grimnara, k vašim službám a k službám vašeho klanu," řekl trpaslík a přistoupil k němu zpoza stolu. Byl velmi shrbený a pohyboval se jen s pomocí solidní železem kované hole. "Omluvte mě, nemohu se uklonit. Už nejsem tak pružný jako kdysi."

Felix se uklonil a představil se.

"Musím vám poděkovat za pomoc při včerejší bitvě," řekl Borek. "A za záchranu mého synovce." Felix se chystal říci, že bojoval, jen aby zachránil sám sebe, ale z nějakého důvodu se mu to nezdálo být příliš vhodné.

"Udělal jsem jen to, co by na mém místě udělal každý," vymáčkl ze sebe.

Borek se zasmál: "Myslím, že ne, můj mladý příteli. Jen málokterý ze Sigmarových lidí si dnes pamatuje staré dluhy a stará pouta. A jen několik z nich dovede bojovat jako vy, jestli synovec mluvil pravdu."

"Možná přeháněl."

"Je jen málo trpaslíků, kteří nemluví pravdu, Herr Jaeger. Tohle je vážné obvinění."

"To... tak jsem to nemyslel," zakotkal Felix. Pak ale z jiskřiček v očích starého trpaslíka poznal, že ho škádlí. "Myslel jsem tím jen, že..."

"Nebojte se. Synovci o tom neřeknu. Ale teď už jistě máte hlad. Co kdybyste se přidal k ostatním a najedl se? Potom si budeme muset promluvit o vážných věcech. Vskutku velmi vážných věcech."

Ve vedlejší místnosti už byla na stole připravena snídaně. Na tácech z tepané oceli ležely velké kusy šunky. Tlusté plátky syra tvořily pomník nenasytnosti. Mohutné krajice trpasličího cestovního chleba, kvasnicového a tmavého, vytvářely uprostřed stolu horské hřebeny. Vzduch byl prosycený vůní piva z naraženého sudu. Felixe ani trochu nepřekvapilo, když uviděl Gotreka a Snorriho, jak dřepí u velikého ohně, nalévají se pivem a cpou si do úst jídlo, jako by právě vyslechli zprávu o hrozícím hladomoru.

Varek je sledoval, jako by měli každou chvíli vykonat nějaký neuvěřitelně udatný čin. Svou v kůži vázanou knihu měl při ruce, pro případ, že by si potřeboval něco zaznamenat. Měl nové brýle v podobném stylu jako jeho otec.

Byl tam ještě další trpaslík, kterého Felix neznal a který se nepředstavil okamžitě, po trpasličím způsobu. Podezřívavě si Felixe prohlížel, jako by očekával, že bude krást přibory. Felix ho ignoroval, vydal se ke stolu a obsloužil se. Tak dobré jídlo snad ještě neokusil, ale nevyplytval ani vteřinu na to, aby to řekl.

"Možná bys to měl spláchnout pivem, mladý Felixi," navrhl Snorri. "Je to pak ještě lepší."

"Na to je ještě trochu brzy," řekl Felix.

"Je už po poledni," opravil ho Gotrek.

"Prospals dvě hlídky, mladý Felixi," dodal Snorri. "Každá promarněná minuta znamená měďák," mumlal trpaslík, kterého Felix neznal. Otočil se, aby se na něho podíval. Viděl, že je menší a také širší než ostatní. Měl dlouhé černé vousy a krátce zastřížené vlasy učešané na pěšinku.

Měl bystrý a pronikavý pohled. Na sobě měl hrubou černou košili a kalhoty, obnošené, ale kvalitní. Vysoké boty také vypadaly staře, ale byly pěkně nablýskané. Plátky kovu chránily podpatky před sešlapáním a rozedráním. Byl statný, měl masitý obličej, který Felixovi připomněl jeho otce a ostatní bohaté obchodníky, jež znal. Vyvolával vzpomínku na hostiny v bohatých cechovních domech, kde se probíraly důležité obchodní otázky. Trpaslíkova ruka se stále vracela k opasku, jako by neustále ověřovala, že tam ještě pořád je poněkud plochá peněženka.

Felix se mu uklonil: "Felix Jaeger, k vašim službám a k službám vašeho klanu," řekl.

"Olger Olgersson, k vašim službám," řekl trpaslík předtím, než se také uklonil. "Vy asi nejste nějak příbuzný s Jaegerovými z Altdorfu, že ne, mladý muži?"

Felix se na okamžik ocitl v rozpacích. Koneckonců byl černou ovčí rodiny a opustil ji ve zlém poté, co zabil v souboji muže. Přinutil se chladně čelit Olgerssonovu pohledu a odvětil: "Ten dům patří mému otci."

"Měl jsem s nimi v minulosti dobré obchodní vztahy. Na to, že je člověk, má váš otec obchodního ducha."

Ten takřka pohrdavý tón v trpaslíkově hlase Felixe dopálil, ale hned si uvědomil, že je tu cizí, a uklidnil se. Nemělo smysl nechat se vyprovokovat v pevnosti plné netýkavých trpaslíků, kteří klidně všichni mohli být cizincovými příbuznými.

"To musel, jestli měl na obchodu s tebou něco vydělat, Olgere Držgreše," ozval se neočekávaně Gotrek.

"Olger je známý lakomec," řekl vesele Snorri. "Snorri ví, že když ze své peněženky vyndává peníz, králova hlava mhouří oči před světlem."

Oba trpaslíci se tomu prastarému vtipu hlučně zasmáli. Felix přemýšlel, kolik toho už asi vypili. Olgersson zrudl. Tvářil se, jako by se chtěl bránit, ale netroufl si. Gotrek ani Snorri se evidentně nestarali o jeho bohatství, vliv nebo rod.

"Utrácením ještě nikdo nezbohatl," řekl nafoukaně, otočil se a odkráčel do vedlejšího pokoje.

"Měli byste být k Herr Olgerssonovi laskavější," řekl Varek. "On platí tuhle výpravu."

Gotrek v úžasu vyprskl pivo. Obrátil se a koukal na mladého učeného trpaslíka, jako by právě řekl, že zlato roste na stromech: "Největší držgreše v trpasličím království vám dává zlato? O tom bych rád něco slyšel!"

"Strýc tu bude za několik okamžiků."

Felix byl napůl neklidný a napůl zvědavý, když všichni napochodovali do pracovny starého Boreka Vidlívouse. Byl

zvědavý na to, co tyto odlišné trpaslíky přivedlo až sem do téhle pustiny. A obával se předtuchy, co všechno se může stát. Při pohledu ven z okna na ty ohromné průmyslové konstrukce, když si vzpomněl na zuřivost pokusu skavenů o dobytí těchto staveb a když viděl tu spoustu řemesla a umění, jež do toho byla vložena, nedokázal si představit, že by trpaslíci svůj tajemný plán nebrali vážně. Ovšem velmi snadno si dovedl představit, že do toho budou s Gotrekem také zataženi.

Borek k němu vzhlédl a oči se mu leskly. Ve vzdáleném koutě stál Olger, otáčel glóbusem a ostentativně ukazoval společnosti záda. Starý učenec se ušklíbl a vybědl je, aby se posadili. Jelikož trpaslíčí křesla byla příliš nízko nad zemí, zůstal Felix stát.

Chvilí bylo ticho, protože Borek si prohlížel nějaké papíry na svém stole a vpisoval do nich runovou abecedou nějakou poznámku. Potom si odkašlal, jak to Felixe učili na Altdorfské univerzitě, a začal mluvit.

"Rozhodl jsem se najít ztracenou pevnost Karag Dum," řekl bez úvodu. Když pohlédl na Gotreka, v jeho očích byla výzva.

"To nedokážete," řekl Gotrek tvrdě. V jeho hlase byl náznak hořkosti. "Zkoušeli jsme to před lety. Nepodařilo se to. Pustiny jsou nepřekonatelné. Nikdo tam nevydrží při smyslech a nezměněný. Víte to stejně dobře jako já."

"Myslím, že jsme objevili způsob, jak to provést."

Gotrek si odfrkl a nevěřicně potřásl hlavou: "Žádný takový způsob neexistuje. Zkoušeli jsme projít s tou nejlépe vyzbrojenou a vybavenou expedicí, jaká kdy byla k tomuhle účelu shromážděna. Víte, kolik z nás přežilo. Vy, já, Snorri a možná ještě hrstka dalších. Většina z nich už nežije, nebo zešíleli. Říkám vám, že to není možné. A víte také, kolik výprav před námi už selhalo."

"Takhle jsi dříve neuvažoval, Gotreku, synu Gurniho."

"To jsem ještě neviděl pustiny Chaosu."

"Takže mě ani nevyslechněš?"

"Ne, ne. Budu poslouchat, starouši. Jen mi ten potřebný plán popiš. Snad se aspoň dobře pobavím."

Nastalo ohromné ticho. Felix vytušil, že trpaslíci asi nejsou zvyklí na to, aby někdo se ctihodným učencem hovořil takovýmto tónem. Odhodlal se položit otázku, aby prolomil napětí: "Proč tam chcete jít? Co je na tom místě tak zvláštního?"

Oči všech se obrátily k němu. Nakonec Borek promluvil: "Karag Dum byl jedním z největších měst našeho lidu, nejmocnější v celé severní zemi. Přišli jsme o něj před více než dvěma stoletími při posledním velkém vpádu Chaosu, těsně před tím než ten, jemuž říkáte Magnus Pobožný, nastoupil na trůn. Na straně tři tisíce pět set čtyřicet dva čtyřstého šedesátého devátého dílu Knihy zášti najdete záznam o krvavém dluhu, který máme vůči mrzkým stoupencům Temných sil. V dodatcích najdete jména všech těch, kteří padli, všech klanů, jež byly vyhlazeny. V poslední zprávě, kterou máme, se praví, že Thangrim Ohňovou vedl své statečné věrné při zmařeně obraně pevnosti před mocným nepřítelem ze severu v době, kdy se přibližovaly pustiny Chaosu. Od té doby nepřišla z Karag Dumu jediná zpráva a žádný trpaslík z našich krajů se tam nedokázal dostat."

"Proč?" zeptal se Felix.

"Protože pustiny Chaosu pohltily veškeré území mezi Karag Dumem a Stezkou černé krve."

"Jak tedy víte, kde Karag Dum je?"

"Protože tu poslední zprávu z Karag Dumu jsem přinesl já," řekl Borek a smutně sklonil hlavu. "To město bylo kdysi mým domovem, Herr Jaeger. Jsem příbuzný samotného krále Thangrima. Během těch posledních hrozných dnů naši nepřátelé přivolali mocného démona a my jsme naléhavě potřebovali pomoc. Losovali jsme o to, kdo půjde se zprávou k příbuzenstvu. Los padl na mě a mého bratra. Opustili jsme pevnost tajnými cestami, které znalo jen málo trpaslíků. Jen já a můj bratr Vareg, otec Vareka, jsme prošli pustinami. Byla to náročná cesta a nerad na ni vzpomínám. Když jsme se dostali na jih, zjistili jsme, že tam také zuří válka a že se nám žádné pomoci nedostane. Pak jsme zjistili, že už není cesty zpět."

Je možné, aby byl tenhle trpaslík tak starý? pomyslel si Felix. Vypadal rozhodně staře a Felix věděl, že trpaslíci žijí déle než lidé. Přesto ale bylo neuvěřitelné, že by tento trpaslík byl nejméně desetkrát starší než on, možná i víc. Pak ho napadlo ještě něco: "Jestli jsou pustiny tak smrtelně nebezpečné, jak jste se skrze ně dokázali dostat ven?"

"Vidím, že jste skeptik, Herr Jaeger. Budu vás muset přesvědčit. Tak tedy, je třeba říci, že v době, kdy jsme utíkali, se pustiny teprve rozšiřovaly a Chaos neměl takovou moc. V době, kdy jsme se pokoušeli o návrat, už byly síly Chaosu mnohem mocnější a jeho územím se jednoduše nedalo projít. Nyní, jestli dovolíte, budu pokračovat."

Felix si uvědomil, že starého trpaslíka přerušuje a nutí ho opakovat to, co všichni ostatní už vědí. Náhle se cítil trapně. "Jistě. Odpusťte mi to," řekl.

"Řekněte nám o bohatství, které se ztratilo," vložil se do toho Olgersson.

Zdálo se, že tohle druhé přerušení Boreka rozhořčilo. Vrhł na obchodníka rychlý pohled. Felix si všiml, že se lakomci lesknou oči a věděl toho o trpaslících dost, aby poznal, co to je: zlatá horečka. Najednou chápal, proč do této expedice Olger dává peníze. Byl ve spárech neuhastitelné žízně po zlatě, jaká občas přemohla i nejrozumnějšího z trpaslíků.

"Ano, ohromné zásoby a bohatství Karag Dumu byly s pádem města ztraceny. A nejcennější z toho všeho bylo Kladio osudu, mocná zbraň, která patřila samotnému králi Thangrimovi, a Sekera vládců run."

Nyní se Borek otočil a pohlédl na Felixe: "Mluvme o věcech, které mohou znát jen trpaslíci nebo Přátelé trpaslíků, Felixi Jaegere. Gotrek, syn Gurniho, se za vás přimluvil, ale nyní vás musím požádat o slib, že nic z toho, o čem zde hovoříme, neřeknete živé duši vyjma pravých trpaslíků nebo jiného Přatele trpaslíků. Domníváte-li se, že to slíbit nemůžete, pochopíme to, ale budeme vás muset požádat, abyste opustil toto setkání."

Jako by na něj dopadl paprsek světla, Felix náhle pocítil, že dosáhl hranice. Když ji překročí, jeho život se velmi změní.

Cítil, že když tu zůstane, podrobí se tiše jakémukoliv šílenému plánu, který tito trpaslíci mají. Současně musel přiznat, že

je tím vším, příběhem o ztracených městech, pradávných bitvách, starých zástích a ohromných bohatstvích, fascinován. Byl velmi zvědavý - a všechno vyslechnout mu jistě nijak neuškodí.

"Máte mé slovo," řekl skoro ještě dříve, než si to uvědomil.

"Velmi dobře. Tak tedy, budu pokračovat."

Felix tak nějak očekával více. Čekal, že bude muset přísahat nebo stvrdit svazek krví, jako to udělal s Gotrekem při té velkolepé pitce. Tohle prosté přijetí jeho slova se mu zdálo poněkud nedbalé na to, že měl být zasvěcen do ztracených tajemství Starší rasy. Nejspíš na něm bylo vidět, jak je překvapený, protože Borek se na něj usmál.

"Vaše slovo nám stačí, Felixi Jaegere. U nás je slovo válečníka posvátné, pevnější než skála a stálejší než hory. O víc než žádáme. K čemu budou písemné smlouvy, přísahy složené před oltářem nebo jiné věci, když je porušíš?"

Felix pochopil, že nesouhlasit by znamenalo vrhnout na sebe špatné světlo, proto byl raději zticha, zatímco starý učenec pokračoval.

"Ano, Kladivo osudu a Sekera vládců run, snad nejmocnější odkazy Bohů-Předků byly ztraceny a s nimi velká část naší prastaré moci a našeho dědictví. Když Karag Dum padl, mysleli jsme si, že je ztracen navždy. Kvílivé pustiny Chaosu se převálily přes prastarou zem jako moře hniloby, pohřbily staré hodnoty a my jsme bědovali a zdrceně skřípali zuby, ale museli jsme se vzdát. Mysleli jsme, že jsou navždy ztraceny, a tak to také po celá ta dvě staletí vypadalo."

"A stále vypadá," řekl Gotrek příkře. "A vždycky bude. Říkám ti, že přes pustiny cesta není."

"Možná, možná ne. Poté co ztroskotal náš poslední pokus, začal jsem znovu pátrat v knihovnách a studovnách. V hlavní studovně Karaz-a-Karku jsem prohledával nejstarší záznamy, vytahoval z regálů zaprášené knihy, které tam práchnivěly po tisíciletí. Vyhledal jsem všechny příběhy a záznamy o těch, kteří se údajně vrátili z pustin. Získal jsem přístup do zakázaného podzemí Sigmarova chrámu v Altdorfu. V tamějších záznamech sestavených během staletí z přiznání zbloudilých kacífů, jsem našel odkazy na runy, kouzla a talismany, které chrání před mocí Chaosu. Tentokrát jsem byl odhodlán uspět. A myslím, že jsem našel muže, který tyto věci dokáže udělat."

"A kdo by to měl být?" z trolobijcova hlasu se poněkud vytratil výsměšný tón.

"Brzy ho poznáš, Gotreku. Přesvědčil mě, že jeho kouzla účinkují. Přisahám ti, že věřím, že nás ochrání."

"Jak dlouho můžeš někoho, kdo cestuje pustinami Chaosu, ochránit před šílenstvím a mutací?"

"Snad týdny. Určitě dny."

"To nestačí. Přejít pustiny až ke Karag Dumu trvá měsíce."

"Ano, Gotreku - pěšky nebo v obrněných vozech, jako jsme to dělali minule. Ale existuje ještě jiný způsob. Ten Makaissonův."

"Vzducholodí?"

"Ano, vzducholodí."

"Ty jsi zešílel!"

"Ne, vůbec ne. Poslouchej mě. Podrobně jsem fenomén pustin Chaosu studoval. Vím víc, než jsme věděli tehdy. Většina mutací je způsobena chaotitovým prachem, který zamoří jídlo nebo vodu nebo který vdechnou nechráněné plíce. Chaotitový prach je příčinou šílenství a změn tvaru a podoby."

"Ano a je přímo v písku pustin a v mracích nad nimi. Je v písečných bouřích a ve studnách."

"Ale co kdybychom letěli nad mraky?"

Gotrek se na okamžik zarazil a zdálo se, že o tom uvažuje: "Museli bychom klesat, při určování směru musíme vidět orientační body."

"Vzducholod' bude utěsněna jemnou sítí. Budou v ní otvory s filtrem jako na ponorných částech našich lodí."

"Bouře nás může donutit k přistání, nebo vítr, nebo porucha."

"Amulety posádku ochrání, dokud nebude loď opravena nebo dokud se bouře. neutiší."

"Co když oprava nebude možná?"

"To je jisté riziko, ale přijatelné. Amulety nám poskytnou přinejmenším možnost pokusit se o návrat pěšky."

"Žádná vzducholod' neuveze dostatek uhlí na celou cestu bez zastávky."

"Makaisson vyvinul nový motor. Používá místo uhlí černou vodu. Pohání motor také a je dost lehká."

Jakmile byla jedna námitka vyvrácena, trolobijce okamžitě vyrukoval s další. Zdálo se, že chce najít v argumentech učeného trpaslíka díru za každou cenu.

"A co jídlo a voda?"

"Vzducholod' unese dostatek obojího na celou cestu."

"Tak velkou vzducholod' nelze postavit."

"Naopak, my už jsme ji postavili. To je to, co tu děláme."

"Nikdy nepoletí."

"Už jsme prováděli zkušební lety."

Gotrek vytáhl poslední triumf: "Postavil ji Makaisson. Je odsouzena ke zřícení."

"Možná ano, možná ne. Ale každopádně to zkusíme. Půjdeš s námi, Gotreku, synu Gurniho?"

"Museli byste mě zabít, abyste mi v tom zabránili!"

"Doufal jsem, že to řekneš."

"Vzducholod' - to je to, co chtěli skaveni?"

"Velmi pravděpodobně."

"Takže byste se měli rychle vypravit, dříve než shromáždí další vojsko."

Felix se zarazil, rozrušený z toho, co právě slyšel. Zdálo se, že Gotrek bere všechny ty náměsíčné řeči o letu do pustin Chaosu v nevyzkoušeném a vysoce nebezpečném stroji navrženém známým šílencem vážně. A nepochyboval, že od

něj se očekává, že se přidá. A navíc na ně na konci cesty bezpochyby čeká nějaký příšerný démon. A ještě hůř - zdálo se, že skaveni o tom novém stroji vědí všechno a nic jim nezabrání, aby se ho nepokusili zmocnit. Jaké pekelné kouzlo jim pomohlo dozvědět se o něčem tak novém a dobře utajeném? Nebo snad měli dokonce i tady, mezi trpaslíky, zrádné agenty? Respekt, který měl Felix před dlouhými prsty a prohnanou inteligencí krysíků lidí, se po tomto důkazu o jejich předvídavosti a schopnosti plánovat zase o stupínek zvýšil.

Lurk slyšel, jak se k němu blíží trpaslíci, a rychle odcupital do úkrytu. Většinu noci strávil tím, že se prohryzával zadní stěnou bedny a dostal se dovnitř právě včas. Vecpal se do ní a vzápětí bednu zvedl jeden z těch podivných, parou hnaných strojů. Vypadalo to, že jej zvedá po jakési šikmé plošině. Stále ještě byl rozrušený z toho, co viděl včerejší noci. Ve velikém hangáru se očividně bez nosníků vznášela obrovská hladká věc, která vypadala jako ohromný žralok. Pohupovala se nahoru a dolů jako rozružené zvíře. Tato podobnost byla ještě zvýšena tím, že ji trpaslíci zavěsili na lana. Při pohledu na tohle monstrum se Lurk neubrnil vystříknutí pižma strachu, ale ani trochu se za to nestyděl. Nepochyboval o tom, že kterýkoliv jiný skaven by za těchto okolností udělal totéž. Dokonce i velký šedý věstec Thanquol.

Musel tu věc sledovat delší dobu, během níž mu srdce bilo tak divoce, že málem vyskočilo z hrudi, než zjistil, že ten netvor není ve skutečnosti živý a že je to stroj. Když uvažoval o velikosti té věci, naplnilo ho cosi jako úžas. Na délku to měřilo několik set skaveních ocasů a bylo ta mnohem působivější než cokoli, co Lurk kdy viděl ve Skavenmoru nebo v tomhle trpasličím městě. Kouzlo, které dokázalo tuto obrovskou věc udržet ve vzduchu, mu vyráželo dech. Duch skaveního válečníka v něm zvažoval možnosti, jaké tento stroj skýtal. S takovým strojem by skavení vojsko mohlo létat nad městy lidí a shazovat koule s jedovatým plynem, pytle s morovou nákazou a všechny možné jiné zbraně, aniž by ho obránci měst mohli napadnout. Splnil by se sen každého velitele skavenů - způsob útoku, proti němuž není možné se bránit! Taková velká obrněná loď se jistě nemusí bát ničeho, kromě útoku draků. A možná, když se vezme v úvahu její velikost a kdyby tamhlety obrněné střílny byly zabudovány do trupu, měla by loď dobrou šanci i proti drakům. Tahle loď by se v prackách kteréhokoliv skavena, dostatečně inteligentního na to, aby pochopil možnosti, jež skýtal, proměnila v úžasnou zbraň.

V tu chvíli pochopil, že šedý věstec Thanquol došel k velmi podobnému závěru, protože v jeho hlavě se ozvalo zakvíčení. Ano-ano, tenhle létací stroj musí být můj, jen můj!

Lurkovi došlo, že bude mít brzy příležitost vzducholod' uchvátit, protože bedna, v níž se schovával, byla určitě zvedána vysoko do samých útrob mocného stroje.

ŠEST

ODLET

Felix se díval z hradeb pevnosti. Údolí pod ním bylo zcela zastavěné trpasličím městem, ale on se díval jen na obrovskou centrální budovu, v níž, jak věděl, byla vzducholod'. Gotrek stál vedle něj a opíral se o cimbuří. Mohutnou hlavu měl opřenou o ruce položené na parapetu. Sekeru měl na dosah ruky.

Dole pod nimi se trpaslíci řadili do dlouhých zástupů přede dveřmi ústředního hangáru. Ke vchodu se po kolejích sunuly malé, ale silné parostroje. Zvedl dalekohled, který mu půjčil Varek, a přiložil si jej k oku. Otočením rukou obraz zaostřil. Hluboko pod nimi rozeznával Snorriho, Olgera a Vareka. Stáli v čele zástupů trpaslíků, skoro jako vojáci v pozoru.

Na trámech ohromné věže tyčící se nad hangárem se třepotaly vlajky. Byla to impozantní stavba. Vypadala spíš jako pavučina z trámů než jako pevnost. Na samém vrcholku věže bylo něco, co vypadalo jako malá budka nebo pozorovatelná s ochozem kolem dokola.

Někde v dálce se ozval dlouhý osamělý výkřik parní píšťaly. Po straně hangáru byl jeden z mechaniků, který právě zatáhl za obrovskou páku. Písty se mocně zvedly a zase klesly. Obrovská ozubená kola se začala otáčet. Z mohutných trubek, narychlo opravených po včerejší bitvě, ucházela pára. Hangár se pomalu, ale jistě otevíral. Střecha se rozevřela a složila se po stranách budovy. Konečně se, jako obrovský motýl líhnoucí se z kukly, objevil samotný velikánský stroj.

Felix okamžitě věděl, že na tento pohled na vzducholod' do smrti nezapomene. Nic tak působivého ještě neviděl. Lana se pomalu a s námahou odvíjela a loď se jako ohromný balon začala vynořovat. Felix nejdříve viděl jen malou kupoli na vrcholu stroje a vzadu rozložitý ploutvovitý ocas. Potom se, jako velryba prolamující led v severním moři, objevila celá vzducholod'.

Bylo to jako sledovat zrození nového sopečného ostrova uprostřed netknutého oceánu. Ohromné tělo stroje bylo téměř tak dlouhé jako hangár a svažovalo se pozvolna dolů jako pláže ostrova sbíhající k moři. Felix viděl, že jeho první dojem byl mylný, protože v nejširším bodě se loď opět uzavírala a vytvářela jemně zaoblenou trubici. Na její zadní části byly čtyři velké ploutve jako letky na šípě.

Pod ní se pohupovala menší válcovitá kovová konstrukce s nýty, zavěšená na jejím břiše. Tato konstrukce měla okénka, z nichž vyčuhovaly děla, vrtule a jiné přístroje, které Felix vůbec neznal a mohl jen hádat, k čemu slouží. Zaostřil na tu věc dalekohled a viděl, že připomíná trup lodi. Přímě na přední straně konstrukce bylo skleněné okno. Skrz něj uviděl Malakaie Makaissona stojícího u ovládacího zařízení. Byl obklopen skupinou mechaniků.

Felixe napadla zvláštní myšlenka. Je možné, ptal se sám sebe, aby skutečná loď byla ta menší, visící pod tou obrovskou

konstrukcí, a ta větší byla jen něco jako plachta u lodi nebo balon, obrovský a nutný k pohybu, ale ne součást obytných a nákladových prostorů pod ní? To nevěděl, ale byl tou myšlenkou okamžitě odpuzován i fascinován a neměl nejmenší pochybnost o tom, že na palubu té lodi se musí dostat, i kdyby to mělo být jen jednou v životě. Ta myšlenka ho naplnila strachem i zvědavostí. Pohlédl na Gotreka, který scénu sledoval se stejným zanícením. "Skutečně máš v úmyslu vydat se přes pustiny Chaosu v téhle věci?" zeptal se ho.

"Přesně tak, človíčku."

"A ode mě čekáš, že půjdu s tebou?"

"Ne, volba je jen na tobě."

Felix pohlédl na trpaslíka. Gotrek se vůbec nezmínil o přísaze, kterou Felix složil, možná cítil, že není třeba ji připomínat - nebo snad proto, že opravdu chtěl, aby si Felix vybral sám. I po těch letech, které spolu strávili, bylo pro Felixe těžké se v trolobijci vyznat.

"Zkoušeli jste se s Borekem a ostatními dostat přes pustiny už dříve."

"Ano."

Felix bubnoval prsty na chladivý kámen cimbuří. Několik dlouhých okamžiků byl ticho a potom, když už si Felix myslel, že trpaslík víc neřekne, Gotrek promluvil.

"To jsem byl mladší a ztřeštěnější. Bylo nás hodně, mladých trpaslíků plných sebevědomí. Poslouchali jsme Borekovy příběhy o Karag Dumu a ztracených zbraních a jak bude celý náš národ velký, když je najdeme. Ostatní nás varovali, že je to šílenství, že z téhle výpravy nemůže vzejít nic dobrého, že je to nemožné. Neposlouchali jsme je. Mysleli jsme si, že jsme chytřejší."

Říkali jsme si, že i kdybychom padli, padneme se slávou, při snaze o obnovu pýchy našeho lidu. Kdybychom zemřeli, bylo by to pro dobrou věc a nemuseli bychom být svědky dlouhých let úpadku stravujícího naše království a náš rod. Jak jsem řekl, byli jsme blázní se sebevědomím, jaké mohou mít jen blázní. Vůbec jsme netušili, co nás čeká. Byl to šílený plán, ale my jsme zoufale chtěli alespoň kousíček té slávy, kterou nám Borek sliboval."

"Kladivo osudu - co je to?"

"To je velké bojové kladivo dlouhé asi jako tvoje předloktí, ale mnohem těžší. Hlavice je z hladkého pevného kamene, do něhož jsou hluboko vyryty runy, které..."

"Myslel jsem, proč je pro tvůj národ tak důležité?"

Kdyby Felix Gotreka neznal, zdálo by se mu, že se snaží vyhnout přímé odpovědi. "Je to posvátný předmět."

Bohové-Předci do něj vryli první runy, když byl svět ještě mladý. Někteří se domnívají, že je v nich štěstí našeho lidu. Když jsme o kladivo přišli, přivolali jsme na sebe kletbu, kterou můžeme zrušit jen tím, že ho získáme zpět. Jisté je to, že od té doby, co se kladivo ztratilo, nedařilo se nám zrovna dobře."

"Skutečně věříš tomu, že když ho přinesete zpátky, věci se změní?"

Gotrek pomalu potřásl hlavou: "Možná ano, možná ne. Možná, že když přineseme kladivo zpátky, národu, který v minulých staletích přišel o mnoho, to dodá novou odvahu. Možná že samotná zbraň nám opět pomůže svou kouzelnou mocí. Nevím, človíčku. Vím jen, že je to velká výzva a padnout při vykonávání takového úkolu je čest. Jestli najdeme Karag Dum. Jestli se dostaneme přes pustiny."

"A sekera?"

"O té toho vím ještě méně. Je stejně stará jako kladivo, ale vidělo ji jen málo trpaslíků. Vždycky byla na tajném posvátném místě a do rukou nejvyššího Vládce run se dostala jen ve chvílích největšího ohrožení. Za tři tisíciletí byla v bitvě méně než tucetkrát. Šeptá se, že je to ztracená sekera samotného Grimmira. Jen nejvyšší Vládce run Karag Dumu by znal pravdu a ten je mrtvý, zmizel, když Karag Dum pohltily pustiny."

"Jsou pustiny skutečně tak hrozné?"

"Horší než si dokážeš představit. Mnohem horší. Někteří tvrdí, že jsou vstupem do pekla. Někteří tvrdí, že v těch místech se peklo dotýká země. Věřím tomu. Nikdy jsem neviděl strašlivější místo."

"A přesto se tam chceš vrátit!"

"Mám snad na vybranou, človíčku? Přisahal jsem, že budu hledat svou záhubu. Jak bych mohl zůstat pozadu, když půjde starý Borek a Snorri a dokonce i to štěně Varek? Když nepůjdu, budou si mě lidé pamatovat jako trolobijce, který odmítl doprovázet Boreka na jeho cestě."

Bylo zvláštní slyšet Gotreka, jak pochybuje nebo přiznává, že se hodlá přidat k učenému muži jen proto, aby na něj ostatní nevzpomínali ve zlém. Obvykle býval tak strašlivý a plný jistoty, že k němu Felix většinou vzhlížel jako k něčemu nadlidskému, spíše jako k živelné síle. Na druhou stranu byl trolobijce také trpaslík a dobré jméno pro něj znamenalo daleko více než i pro toho nejpyšnějšího z lidí. V tomto směru byla Starší rasa Felixovi naprosto cizí.

"Když uspějeme, naše jména zůstanou legendami tak dlouho, dokud budou trpaslíci kutat pod horami. Když neuspějeme..."

"Můžete tak leda umřít," poznamenal Felix ironicky.

"Ale ne, človíčku. Ne v pustinách Chaosu. Tam tě může čekat osud mnohem horší než smrt."

Gotrek se odmlčel a bylo zřejmé, že už víc neřekne.

"Pojď!" řekl Felix. "Jestli máme umřít, měli bychom sejít dolů a přidat se k ostatním."

Vzducholod' se už z hangáru vynořila celá. Byla připoutaná k vrcholku obrovské ocelové věže jako kotvící galéra. Až když stál Felix dole a hleděl na neskutečně vysokou kovovou věž zespodu, docenil plně její velikost. Zdála se být velická jako hradba mraků, dost velická na to, aby zastínila slunce. Byla to ta největší loď, jakou Felix kdy viděl, a to pocházel z Altdorfu, kde občas kotvili zámožní obchodníci, kteří se plavili po Reiku až z Marienburgu.

Převlékl se do čistých šatů. Červený vlněný plášť mu vlál ve větru. Svůj vak si přehodil přes rameno. Myslel si, že má sbaleno a že je připraven jít, ale nyní, když stál ve stínu ohromné kovové věže vedle Gotreka a Snorriho, udělal si trochu představu o tom, co se vlastně chystá udělat.

Z výšky se spustila kovová klec připevněná na lanu, které se odvíjelo z bubnového kola na spodku konstrukce. Bubnové kolo poháněl jeden z parních strojů vyrobených trpaslíky. Když se otáčelo, odvíjelo nebo navíjelo lano, čímž podle potřeby zvedalo nebo spouštělo klec. Felixovi to připadalo jako zázrak techniky, ale Gotreka se to nedotklo a trval na tom, že takové věci jsou v dolech v Horách na konci světa úplně běžné. Klec se zastavila vedle nich a jeden z mechanik odsunul závoru na dveřích a otevřel jim. Felix pocítil nával zmatku a uvažoval, jestli je lano dost silné na to, aby je všechny tři i s klecí uneslo, co se stane, jestliže se zasekne nebo když se zařízení porouchá.

"Cha! Cha!" chechtal se Snorri. "Snorri rád klece. Snorri touhle jezdil nahoru a dolů celý den. Je to lepší než parní lokomotiva. Jezdí mnohem vejš!"

Nadskočil jako dítě při neočekávané hrozbě. Gotrek ho následoval, aniž by projevil jakékoliv emoce. Přes rameno měl zlehka přehozenou svoji velikou sekeru. Felix vkročil nejistě dovnitř a ucítil, jak se kovová podlaha pod jeho nohama prohnula. Nebyl to právě uklidňující pocit. Mechanik zabouchl dveře a Felix se najednou cítil jako vězeň v cele. Další mechanik zatáhl za páku a písty motoru se začaly hýbat nahoru a dolů.

Když se klec dala do pohybu a země pod nimi se začala vzdalovat, zvedl se Felixovi žaludek. Instinktivně se chytil jedné z mříží, aby udržel rovnováhu. Lapal pod dechu, stejně nervózní jako před bitvou se skaveny. Všiml si, že skrz malé díry v podlaze pod jeho nohama je vidět země.

"Juchů!" výskal šťastně Snorri. Obličje trpaslíků na zemi se pod nimi zmenšovaly. Stroje byly brzy malé jako dětské hračky a ohromné tělo vzducholoď nad nimi bylo stále větší a větší. Pohled dolů Felixe zneklidňoval. Ne že by byli o tolik výše než hradní cimbuří, jen to tak vypadalo.

Možná že to bylo kvůli tomu pohybu nebo kvůli větru ženoucímu se mřížovým klece, ale Felix se velmi bál. Bylo v tom cosi nepřírodního - stát tady, všechny svaly napjaté, klouby bílé od svírání chladného kovu, zatímco kovové nosníky věže klouzaly z dohledu. Když se klec zastavila a ustal veškerý pohyb kromě lehkého houpání klece ve větru, Felixovi se téměř zastavilo srdce.

"Už se můžeš pustit, človíčku. Jsme nahoře," řekl Gotrek jízlivě.

Felix se násilím odtrhl od mříže, aby mechanik nahoře mohl klec otevřít. Vykročil otvorem na ochoz. Byla to konstrukce z kovových tyčí obtáčející se kolem vrcholku kovové věže. Studený vítr zmítal jeho pláštěm a do očí mu vhnal slzy. Náhle ztuhl hrůzou, protože uviděl, jak vysoko jsou nad zemí. Už neviděl celou vzducholoď. Byla příliš velká na to, aby se vešla do jeho zorného pole. Mezi vrcholkem věže a dveřmi v nižší části boku lodi byl kovový můstek. Na jeho vzdáleném konci viděl Vareka a Boreka s ostatními, jak na něj čekají.

Na okamžik se nedokázal pohnout. Země byla nejméně tři sta kroků pod ním a ten kovový můstek jistě nebyl k lodi nebo k věži připevněn úplně spolehlivě. Co kdyby se s ním utrh! Neměl by nejmenší šanci přežít pád z takového výšky. V uších mu hlasitě zněl tlukot vlastního srdce.

Slyšel, jak se Snorri ptá: "Na co Felix čeká?"

"Hni sebou, človíčku," slyšel Gotreka a pak ho rozhýbalo mohutné šťouchnutí. "Jenom se nedívej dolů."

Felix cítil, jak se křehký kovový můstek prohýbá pod jeho vahou, a na okamžik si myslel, že povolí. Doslova doskočil na palubu vzducholoď.

"Vítejte na palubě Ducha Grungniho," pravil Borek.

Varek ho popadl, odtáhl ho stranou a pošeptal mu: "Makaïsson chtěl tuhle loď nazvat Nezastavitelná, ale strýc mu to z nějakého důvodu nedovolil."

Felix se tísnil vedle Makaïssona u kormidla vzducholoď. Musel se skrčit, aby se sem vůbec vešel. Vzducholoď byla vytvořena pro trpaslíky, takže stropy byly nižší a dveře širší, než by byly bývaly pro lidi. Mechanik byl dnes oblečený jinak. Měl na sobě krátkou koženou vestu s huňatým límcem z ovčí kůže, který ho chránil proti chladu. Na hlavě měl koženou čepici s dlouhými klapkami přes uši. Na horní straně byl v čepici otvor pro Makaïssonův červený hřeben vlasů. Na očích měl brýle, nejspíš kvůli ochraně před větrem pro případ, že by prasklo přední sklo. Na ruku měl těžké kožené rukavice. Makaïsson se otočil a pohlédl vzhůru na Felixe s rozzářeným, pyšným výrazem otce, který předvádí úspěchy svého zamilovaného dítěte.

Podle toho, co Felix věděl, byly některé ovládací prvky podobné jako na zaoceánských lodích. Bylo tam velké kormidelní kolo, které vypadalo spíš jako kolo od vozu, až na to, že mělo kolem obvodu strategicky rozmístěná držadla umožňující pohodlnější uchopení. Felix si představil, že když pilot zatočí tímhle kolem, změní tím směr letu. Vedle kola byla řada pák a čtvercová kovová bednička se spoustou podivných udělatek. Na rozdíl od lodi stál pilot na přední za ochranným sklem, takže viděl, kam letí. Při pohledu z okna přes přední Felix viděl sochu jakéhosi obrovského vousatého trpasličího boha, což, jak předpokládal, byl trpasličí bůh Grungni.

"A, vidím, že to na vás udělalo dojem," řekl Makaïsson a pohlédl na Felixe. "A taky by mělo - tohle je ta největší a nejlepší loď, co kdy kdo postavil. Vlastně je to, pokud vím, teprve druhá, co kdy kdo postavil."

"Jste si jist, že tahle věc poletí?" zeptal se Felix neklidně.

"Jako že sem měl k snídani šunku, tak si sem jistě. Ten balon, ta velká věc nad váma, je plnej zvedacího plynu. To je dost na to, aby udržel ve vzduchu dvakrát tolik, než vážíme my."

"Zvedacího plynu?"

"Jo, víte, to je taková hmota, co je lehčí než vzduch. Přirozeně chce nahoru a přitom nás bere s sebou."

"Jak se vám povedlo tu hmotu nasbírat, když je lehčí než vzduch. Jak to, že neuletěla?"

"Dobrá votázka, mládenečku, je vidět, že z vás byl dobřej mechanik. Jó, máte pravdu, je vzácnější než slepičí zuby, ale my si ji vyrábíme sami tady dóle ve městě. Teda naši alchymisti ji vyráběj. Nó, a pak ji vodvedeme trubkama do balonu, co je nad náma."

"Do balonu." To pomyšlení Felixe ještě více znepokojilo. Musel při něm myslet na ty malinké horkovzdušné balónky, které dělal jako dítě z papíru. Zdálo se mu nepředstavitelné, že by taková věc mohla zvednout břemeno z pevného kovu, a také to řekl.

"Jo, teda, je to mnohem silnější než horkej vzduch a balon nad váma není z žádnýho kovu, i když tak vypadá. Je z pružný hmoty. Tu taky vyrobili alchymisti."

"Co když bude plyn unikat?"

"Ale né, to by si nedovolil! Víte, vevnitř v tom velkym balonu jsou stovky malinkatejch balónků. Říkáme jim plynový pytlíky nebo buňky. Když jeden praskne, moc to nevadí, pořád jich máme dost a dost, abysme mohli létat. Abysme ztratili vejšku, musela by jich prasknout nejmaň půlka a i pak bysme klesali pomalu. Prostě pro ně není přirozený, aby praskly všechny najednou."

Felix už chápal smysl tohoto zařízení. Jestliže byl balon sestaven z tisíců menších balonů, bylo samozřejmě nepravděpodobné, že by praskly všechny najednou - i kdyby je zasáhly stovky šípů, byly by poškozeny jen svrchní pytlíky, a i to jen v případě, že by šípy vůbec pronikly vnějším obalem balonu. Makaïsson se zjevně zabýval bezpečností svého vynálezu.

Někde na zádi lodi zazvonil zvonek. Felix se rozhlédl a viděl, že můstek se zasunul zpátky na své místo a otvor v zábradlí se zavřel. Cítil se o malinko bezpečněji.

"Tohle je znamení, že už máme bejt pryč," řekl Makaïsson. Zatahl za jednu z menších pák a ozval se zvuk parní pišťaly. Loď se najednou hemžila mechaniky, kteří spěchali zaujmout své pozice. Ze země bylo slyšet jásot.

"Připoutejte se!" křikl Makaïsson a zatahl za další páku. Odněkud zpod lodi zazněl zvuk startujících motorů. Řev byl takřka ohlušující. Po stranách lodi začínali trpaslíci navíjet lana na velká bubnová kola jako houf námořníků zvedajících kotvu. Felix pomalu začínal cítit pohyb. Obličej mu hladily závany větru. Vzducholod' začala stoupat a pohnula se kupředu. Téměř nechtěně se přesunul k boku lodi a vyhlédl postranním okénkem ven. Země se začínala vzdalovat a komplex kolem Opuštěné věže se zmenšoval. Potom ho přemohla nevolnost a závrat' a musel od okna odstoupit. Poprvé si doopravdy uvědomil, že je skutečně na létající lodi směřující do neznáma. Potom začal uvažovat, jak se jim vůbec podaří ještě někdy přistát. Pokud věděl, v pustinách Chaosu žádné hangáry ani vysoké ocelové věže nebyly.

* * *

Varek ho vedl dolů po kovových schůdcích, které byly přivařeny ke konstrukci lodi. Felix byl rád, že už je pryč z řídicí kajuty, pryč od vzrušených trpaslíků. Hukot motoru byl slyšitelný i přes tlusté ocelové stěny trupu lodi a Felixovi se občas z nepochopitelných důvodů prohýbala podlaha pod nohama.

Najednou se celá loď nahnula ke straně. Felix instinktivně natáhl ruku, aby se opřel o stěnu. Srdce mu vyskočilo až do krku a na okamžik byl přesvědčený, že se všichni řítí do záhuby. Uvědomil si, že se potí, ačkoliv kolem něj bylo chladno.

"Co to bylo?" zeptal se neklidně.

"Nejspíš jenom náraz bočního větru," řekl Varek rozjařeně. Když viděl Felixův zmatek, začal vysvětlovat: "Jsme teď v části lodi, které se říká gondola. Ta není k lodi pevně připojena. Ve skutečnosti visíme na lanech. Občas do nás ze strany narazí vítr a celá gondola se rozhoupe. Není čeho se bát. Makaïsson loď navrhl tak, aby mohla létat i ve vichřici, nebo to alespoň říká."

"Doufám, že je to pravda," odvětil Felix a sebral odvalu, aby opět vykročil.

"Není to vzrušující, Felixi?" zeptal se Varek. "Strýc říká, že jsme nejspíš první na světě, kdo se dostal se strojem takhle vysoko!"

"To jenom znamená, že budeme padat z větší výšky," mumlal Felix.

Felix ležel na krátké trpasličí posteli a zíral na nýtovaný ocelový strop své kajuty. Při vědomí té obrovské výšky pod sebou a občasných pohybech lodi se mu velmi těžko odpočívalo. Potěšilo ho, když zjistil, že jeho malá postel je přišroubována k podlaze, aby se nemohla hýbat. Totéž platilo i o kovové truhle, do níž hodil své věci. Bylo to tady dobře zařízeno a trpaslíci očividně mysleli na věci, na něž by si on sám nikdy nevzpomněl. Musel přiznat, že je to typické. Když nic jiného, byli trpaslíci alespoň důkladní.

Obrátil se na břicho a přitiskl obličej k okénku, malému kulatému a velmi silnému sklu, zasazenému do boku vzducholodi. Okamžitě měl špičku nosu studenou a jeho dech zamlžil tabulku. Otřel ji a viděl, že stále stoupají a že pod nimi jsou mraky tvořící takřka nekonečné moře běloby.

Takový výhled, představoval si Felix, jistě dosud měli jen bohové a čarodějové. Tělem mu projel záchvěv strachu a vzrušení. Otvorem v mracích spatřil strakatá políčka a lesy rozprostřené hluboko pod ním. Byli teď tak vysoko, že se na zemský povrch díval jako na mapu, klouzáje pohledem z vesničky na vesničku pouhým pootočením hlavy. Mohl sledovat tok potoků a řek, jako by to byly tahy pera nějakého božského kartografa. Pak se otvor opět uzavřel a mraky zase vytvořily sněhové pole. Nad ním byla nepopsatelně modrá obloha.

Felix se cítil počtěn možností spatřit zemi z takové výšky. Možná se takhle cítil sám císař, když hleděl dolů ze sedla královského pegasa a viděl všechna království své říše rozkládající se do dálky až tam, kam jeho oči dohlédnou, pomyslel si.

Gondola Ducha Grungniho je svým stísněným, klaustrofobním způsobem velmi působivá, usoudil Felix. Byla velická jako říční člun a nepochybně skýtala mnohem více pohodlí. Cestou do jeho kajuty minuli mnoho dalších místností. Byla tam malá, ale dobře zásobená kuchyň, vybavená jakýmsi přenosnými kamny. Byla tam i jídelna, v ní bylo místo pro třicet trpaslíků najednou. Byla tam místnost s mapami plná tabulek a plánů a malou knihovnou svazků. Byl tam i obrovský nákladový prostor nacpaný dřevěnými bednami, které byly, jak ho Varek ujistil, plné jídla a nářadí, jež budou dále na severu potřebovat. To Felixovi připomnělo, že až příště přistanou - jestli vůbec přistanou - bude si muset obstarat nějaké zimní oblečení a vybavení. Nemyslel si, že by dále na sever mohlo být tepleji.

Felix uvažoval, jestli si tím sám sobě nepřiznal, že půjde s trpaslíky. Nebyl si jist. Svým způsobem to byla vzrušující vyhlídka - vykonat takovou cestu v téhle ohromné vzducholodi, navštívit místo, kam tři tisíce let žádný člověk nevskočil. Jen kdyby mířili kamkoliv jinam než do pustin Chaosu, to by se k nim přidal okamžik, tím si byl jistý. Nebyl nijak zvlášť statečný, ale také nebyl zbabělec. Pomyšlení na to, co dokáže tato vzducholod', ho vzrušovalo. Hory a moře by nebyly pro stroj, který je prostě přeletí, žádnou překážkou a tahle vzducholod' byla schopna letět mnohem rychleji, než dokáže plout kterákoliv loď. Podle Vareka může dosáhnout průměrné rychlosti dvou set námořních mil, což bylo naprosto ohromující.

Felix odhadoval, že jemu a trolobijci by trvalo více než měsíc, než by pěšky a vozem urazili podobnou vzdálenost. Tato vzducholod' byla schopna urazit cestu do Arábie nebo Dálné Kithaje za méně než týden, ačkoliv normálně by trvala mnoho měsíců. Za předpokladu, že se nerozbije nebo nezřítí při bouři nebo útoku draků, umožňovala úžasné přesuny. Její obchodní možnosti byly nesmírné. Mohla by být užívána k rychlému přesunu malých vzácných a rychle se kazících nákladů mezi městy. Mohla by vykonávat práci stovek posílů nebo kočích. Byl si jist, že jsou tací, kteří by zaplatili jen za ten nepopsatelný pohled, jakého se mu dostalo, když letěli nad otvorem v mracích. Felix se ironicky usmál, protože si uvědomil, že uvažuje stejně, jak by za těchto okolností uvažoval jeho otec.

Ale samozřejmě, když tento ohromující stroj vytvořili tihle potřeštění krátkonozí tupci, co s ním udělali? Nic menšího, než že se rozletěli přímo do té nejnebezpečnější divočiny na celé planetě, k místu, o němž se říkalo, že je rejdištěm démonů a příšer a těch, kteří své duše prodali Temným silám - a všechny ty zvěsti Gotrek prakticky potvrdil. Felix nad tím uvažoval. Měli snad trpaslíci nějaké podivné nutkání hledat vždycky jen zkázu a porážku? Zdálo se, že příběhy o zhoubě a utrpení slyšali nepochybně se stejným potěšením, s jakým lidé naslouchali příběhům o hrdinství a vítězství. Zdálo se, mají rádi sklíčenost z vlastních porážek a zlobu vůči světu. Felix pochyboval, že by nějaký kult podobný kultu trolobijců mohl v Říši najít uctíváče, ale potom se opravil. To nejspíš nebyla pravda. Dokonce i neuvěřitelně zlí bohové nalézali mezi lidmi své uctíváče, takže by zřejmě mezi lidmi nebyla o trolobijce nouze, kdyby k tomu měli příležitost.

Opustil tyto nesmyslné úvahy a řekl si, že zatím se nemusí rozhodovat, zda půjde s trpaslíky, nebo ne. Na to bude mít dost času, až přistanou.

Jestli přistanou, opravil se.

Lurk si natáhl nohy, aby uvolnil křeč z nehybnosti. Uvažoval, kde asi je. Nevěděl, co má teď dělat. Už mnoho hodin šedého věštce Thanquola neslyšel. Už mnoho hodin se cítil izolovaný, což pro něj byla zkušenost úplně nová a svým způsobem děsivá.

Narodil se ve velikém bludišti Skavenmoru jako nejstarší z průměrného vrhu čítajícího dvacet skavenů. Vyrostl obklopen svými sourozenci a ostatními ve stísněné díře. Žil ve městě nacpaném k prasknutí se stovkami tisíců svých bližních. Když město opustil, vždycky to bylo s vojskem, v silné jednotce skavenů. I na té nejmenší hlídce jich byly stovky. Žil, jedl, vyprazdňoval se a spal vždycky na doslech od svého druhu. Ani hodinu svého krátkého života nebyl sám, neobklopen pachem žláz a výkalů a zvuků neustálých kradmých pohybů svých příbuzných.

Poprvé cítil jejich nepřítomnost jako řezavou bolest, tak jako může osleplý člověk cítit nepřítomnost světla. Ano, všichni jeho druhové mu byli protivníky v zápase o přízeň nadřazených. Ano, pro měďák by ho bodli do zad, stejně jako on je. Ale vždycky byli u něho. V jejich těsné přítomnosti bylo něco uklidňujícího, protože svět byl plný nebezpečí a hrozeb ze strany nižších ras, které nenáviděly mocné skavení plemeno a záviděly mu jeho nadřazenost, a v počtu bylo bezpečí před každou hrozbou. Nyní byl sám, hladový a cítil nutkání vystříknout pižmo strachu, přestože kolem něho nebyli druhové, kteří by si všimli jeho varování. Mohl jen naslouchat zrychlenému tlukotu vlastního srdce a neschovat si v ochromující hrůze hlavu do pracek. V té příšerné chvíli si uvědomil, že mu chybí i přítomnost šedého věštce Thanquola v mysli. Bylo to pro něj hrozné zjištění.

Přesně v tom okamžiku se loď začala otřásat.

Felix v leknutí otevřel oči. Uvědomil si, že musel na okamžik usnout. Co znamenalo to bouchání? Proč se všechny stěny třásl? Proč se jeho postel hýbala? Pomalu mu v jeho zmatení začínalo docházet, že je s trpaslíky ve vzducholodi a že to vypadá, jako by se dělo něco hrozného. Podlaha se vzdouvala a skrz matrace cítil vibrace. Skulil se z postele, vyskočil a uhodil se hlavou o strop.

Chvilí přemáhal příšerný pocit klaustrofobie a celá loď se zmítala, skřípala a točila se dokola. Představil si, jak se loď láme vejpůl a všichni se řítí do záhuby. Proč jen kdy vkročil do tohoto příšerného stroje, ptal se sám sebe, když otevíral dveře. Proč vůbec kdy souhlasil, že bude tyhle trpasličí maniaky doprovázet až sem?

Očekáváje něco strašného otevřel s trhnutím dveře a štrachal se do chodby. Přitom se horečně modlil k Sigmarovi, aby ho z téhle šlamastyky dostal a bláhové doufal, že bude žít dost dlouho na to, aby, zjistil, co se děje.

SEDM

NA CESTĚ

Kymácení lodi Felixem smýklo po hlavě na chodbu. Když narazil hlavou do jedné z kovových stěn, roztančily se mu před očima hvězdičky a ucítil spalující bolest. Začal se zase zvedat, ale uvědomil si, že tím si jen koleduje o to, aby se hlavou uhodil o strop, a raději zůstal při zemi a chodbou lezl po čtyřech.

Ze všech hrozných věcí, s nimiž se kdy setkal, byla tahle nejspíš ta nejhorší. Věděl, že každým okamžikem se trup roztříští, jeho se zmocní vítr a pak už přijde jen dlouhý pád ke smrti. Napadlo ho, že možná se gondola oddělila od balonu a teď se řítí do záhuby. Náraz na pevnou zem mohl nastat každým okamžikem.

Strašlivý ale nebyl teď ani tak strach. Strašlivý byl ten pocit bezmocnosti. Jednoduše nemohl udělat vůbec nic, aby tuhle situaci změnil. I kdyby se dostal do řídicí kajuty, nevěděl by, jak loď řídit. I kdyby našel východ, byli přece tisíce stop nad zemským povrchem. Něco takového dosud nezakusil. I uprostřed bitvy, obklopen nepřáteli, měl vždycky pocit, že je pánem svého osudu a může se zachránit vlastní obratností a zuřivostí. Na lodi zmítané bouří by také mohl něco dělat. Kdyby se potápěla, věděl, že může skočit do vody a plavat o život. V obou případech měl jen malou naději, ale alespoň mohl něco dělat. Tady a teď nemohl dělat nic, leda se plazit touhle klaustrofobní chodbou mezi kovovými stěnami prohýbajícími se dovnitř a modlit se k Sigmarovi, aby ho ušetřil.

Na okamžik jej hrozila přemoci slepá úzkost a musel bojovat se silným nutkáním stočit se do klubíčka a nic nedělat. Zatlačil tu myšlenku do pozadí a přinutil se dýchat normálně. Neudělá nic, za co by se před trpaslíky musel stydět. Jestli přijde smrt, bude jí čelit ve stoje nebo alespoň v kleče. S námahou se zvedl a pomalu se vydal do řídicí kajuty. Právě když si blahopřál ke svému rozhodnutí, loď se zvedla a opět klesla, jako plavidlo vynesené vzhůru obrovskou vlnou. Dlouhou chvíli byl přesvědčený, že je konec, a stál na místě a čekal, až bude moci pozdravit své bohy. Několik úderů srdce mu trvalo, než pochopil, že není mrtvý, a několik dalších, než sebral odvahu opět vykročit.

U řídicí desky nikdo nepanikařil. Napjatí mechanici přecházeli sem a tam, kontrolovali měřidla a tahali za páky. Makaïsson se namáhal u kola. Pod tunikou se mu napínaly obrovské svaly a červený hřeben se mu ježil z helmy na jeho hlavě. Všichni trpaslíci měli rozkročené nohy a bezchybně udržovali rovnováhu. Na rozdíl od Felixe jim nečinilo potíže stát rovně. Naplnila ho závist. Možná je to proto, že jsou menší, širší a těžší, pomyslel si. Mají nižší těžiště. Ať už měli cokoli, chtěl to mít také.

Jediný, na kom byly vidět známky neklidu, byl Varek, který získal ošklivě zelenou barvu a rukama si zakrýval ústa.

"Co se děje?" zeptal se Felix. Byl na sebe pyšný, že dokázal udržet vyrovnaný hlas.

"Nic zvláštního!" zařval Makaïsson. "Jenom sme zahučeli do menší turbulence!"

"Turbulence?"

"Jo! Vzduch pod náma je trošku neklidnej. Jako vlny na vodě. Žádný strachy! Za vokamžiček se to uklidní. Todlecto sme už zažili."

"Já se nebojím," zalhal Felix.

"To je dobře! Tak to má bejt! Tamta loď byla mnohem míň dobrá než tadlecta nová! To mi věř! Musím to vědět - sám sem tu kraksnu postavil!"

"To mě právě zneklidňuje," zamumlal si Felix pod vousy.

"Stejně bych chtěl, aby se menovala Nezastavitelná! Nechápu, proč se jim to nelíbilo."

Lurk zase vystříkl pižmo strachu. Vnitřek bedýnky už byl jeho pachem zcela prosycený. Srst měl potřísněnou kapkami. Přál si, aby mohl přestat, ale nešlo to. Nárazy a ořesy trpasličí vzducholodi ho ujišťovaly o tom, že zemře. Věděl, že by měl přestat, zápach pižma by na něj mohl upozornit, ale to ho jen vyděsilo ještě víc a musel hořké štiplavé pižmo vylučovat znova a znova. Přestal, až když měl žlázy prázdné a rozbolavělé. Hořce proklínal Thanquola a intriky, které jej dostaly do téhle nebezpečné situace. Uvažoval, co asi dělá šedý věstec teď.

Thanquol seděl shrbený v opuštěné jeskyni vysoko v horách a přemýšlel, jak navázat kontakt s Lurkem a zjistit, kde se nachází vzducholod'. Sledoval její odlet a srdce měl naplněné neovladatelným chtíčem, touhou, jakou ještě nepoznal. Musel tu loď mít. Konečně pochopil, na čem trpaslíci pracovali a co to znamenalo.

Vojenské možnosti té věci byly nekonečné. Už jen rychlost, s jakou nabírala výšku a odlétala pryč, dokazovala, že je s ní možné přeletět Starý svět za méně než týden. Měl plnou hlavu představ o flotile takových lodí nesoucích nepřemožitelné legie skavenů k nevyhnutelnému vítězství. Obloha by potměněla mohutnými stroji nesoucími prapory Rohaté krysy a Thanquola, jejího nejoblíbenějšího sluhy. Armády by se mohly přesunout za řady zmatených nepřátel dříve, než by pochopili, co se děje. Města by mohla být sražena na kolena bombami, koulemi s jedovatým plynem a morovou nákazou shazovanými shora.

Když hleděl na tu vzducholod', věděl, že hledí na samou špičku technologických úspěchů Starého světa a že je osudem skavení rasy tuto špičku vlastnit a svým nenapodobitelným způsobem ji vylepšit. Vybavená nejlepšími motory a zbraněmi skavenů by byla tak rychlá a mocná, že se o tom jejím tvůrcům ani nezdálo. Thanquol věděl, že ke svému lidu a k vlastnímu osudu, jako osudu jednoho z jeho vůdců, má povinnost tu vzducholod' získat, ať to stojí, co to stojí, a ať

to trvá sebedéle. Jen skaven jeho velikosti a inteligence mohl pochopit její skutečné možnosti. Zkrátka ji musí mít! Ted' ale musel nejdříve zjistit, kde vůbec je. Když se Lurk dostal z dosahu věštícího kamene, ztratil s ním spojení. Thanquol věděl, že bude muset zvětšit svou moc, aby kouzelnými prostředky opět kontakt navázal. Spojení mezi kamenem a jeho přísluhovačem stále existovalo, ale kouzlo už nebylo dost silné. Věřil, že dokáže sílu nahradit sám, když k tomu bude mít příležitost.

Rychle se rozhlédl po jeskyni. Bylo to příhodné místo, jeden ze vchodů do obrovské sítě tunelů spojující podzemí Říše, místo, kde se shromáždili ti, kteří přežili útok na Opuštěnou věž, aby unikli pomstě trpaslíků, Trvalo jim dlouho, celou noc, než sem docupitali, a Thanquol si ani nepamatoval, kdy byl naposledy takhle vyčerpaný. Přesto ho únava neodradila od pokusů získat vzducholoď.

Tenkým drápkem na dlouhém jemném prstu se dotkl amuletu. Cítil vlnu chaotické energie, která v něm byla uvězněna. Vědomí, že stále ještě existuje ve stejné podobě, bylo uklidňující, i přesto, že se nyní protáhla na daleko větší vzdálenost, než mohl kdy předvídat. Šedý věstec pomalu sbíral sílu vyslat svou mysl dál. Zavřel oči, aby se mohl lépe soustředit, a měl pocit, že se roztahuje dál a dál přes jakousi propast.

Nebylo to k ničemu. Bez pomoci nedokázal na takovou vzdálenost kontakt navázat. Sáhl do váčku, nabral si velkou dávku chaotického prášku a chtivě si šňupl. Chaotit mu pomohl získat sílu, kterou potřeboval. Daleko, předaleko, v nezměrné dálce vycítil mlhavou, vydechovanou přítomnost bídného Lurka. Thanquol odhalil ve vítězném úsměvu tesáky. Okamžitě znal vzdálenost i směr, kterým se vzducholoď ubírala. Až bude chtít, zase ji najde. Ted' ale potřeboval konkrétnější informace.

Lurku, poslouchej! Řeknu ti, co máš dělat!

Ano, nejmocnější z mocných! zněla okamžitá odpověď.

Felix užasle hleděl oknem řídicí kajuty. Turbulence ustala. Přišla noc. Pod sebou viděl nespočetná světla značící přítomnost hospod a vesnic roztroušených po kopcích a pláních Říše. Pohybující se světla byly kočáry ženoucí se temnotou do hospod nebo jiných útulků. Nalevo viděl třpyt měsíčního světla na hladině řeky a skvrny hustšího stínu tam, kde byl les. Byt to pohled plný podivné, zlověstné krásy, jaký žádný člověk dosud nespasil.

Proletěli turbulentní bouře a zdálo se, že všechno jde hladce. Motory hučely pravidelně. Na žádném z trpaslíků nebyly vidět nejmenší známky znepokojení. I Varek ztratil trochu z původní zelené barvy a zamířil ke své kajutě, aby si tam odpočinul. V řídicí místnosti byl klid.

Už byli ve vzduchu mnoho hodin a Felix konečně začínal věřit, že tato loď skutečně může létat. Přežila nárazy a otřesy. Kromě modřiny na čele se mu nic nestalo. Byť se to před pouhými několika hodinami zdálo neuvěřitelné, začínal si užívat ten pocit, že je nesen vzduchem, že cestuje v ohromné výšce rychlostí bohů.

Rozhlédl se kolem. V měkkém světle lampy viděl základní posádku u řídicí desky. Většina trpaslíků se odebrala k odpočinku. Makaisson byl zapadlý v polstrovaném řídicím křesle, zatímco další mechanik převzal kormidlo. Oči měl zavřené, ale v obličeji měl šílený vítězný škleb. Za ním, otočený k Felixovi zády, stál Borek opřený o hůl a hleděl z okna. Felix se šoural k němu a stehna ho pálila od nepřírozeného pohybu.

"Kam míříme?" zeptal se tiše.

"Do Middenheimu, Herr Jaeger. Vyzvedneme tam další palivo, zásoby a ještě několik pasažérů a potom zamíříme severovýchodně do Kislevu a Země trolů. Makaisson říká, že jsme kvůli čelnímu větru ztratili trochu času, ale ve městě na vrcholku bychom měli být zítra za úsvitu."

"Za úsvitu! Ale od Opuštěné věže do Města bílého vlka to musejí být spousty mil."

"Ano. Tahle loď je rychlá, že?"

Rozumově to už Felix chápal, ale nyní si uvědomil, že doopravdy, pocitově, tomu nerozumí. A porozumí tomu teprve, až pod sebou uvidí spletné ulice Middenheimu. Bylo jednoduché si v hlavě spočítat, jak rychle se loď pohybuje, ale docela něco jiného bylo to zažít.

"Tohle je jeden z divů našeho věku," řekl Felix procítěně.

Borek si zkroutenými prsty pohladil vous a odkulhal k sedadlu. Bylo to veliké kožené čalouněné křeslo postavené pro trpaslíky. Bylo otáčecí, na krátkém sloupku a mělo popruhy k připoutání sedícího, které nyní ležely na podlaze. Starý trpaslík se vděčně svezl do křesla, vyndal dýmku a zapálil si ji. Pohlédl na Felixe jedním bystrým okem: "To máte pravdu! Doufejme, že našemu účelu poslouží. Protože jestli selže, nejsi už žádná další nikdy nebude."

Lurk páčením otevřel bedýnku a dodal si odvahy k tomu, aby vykoul ven. Pomalu se vykradl na hromadu beden. Okamžitě si uvědomil, že mu Rohatá krysa přeje. Kdyby byla bedna, do níž se schoval, dole, nikdy by se z ní nedostal. Tíha ostatních beden, naskládaných nad ním, by ho odsoudila k pomalé smrti hladem.

Zarazil se a začenal. V dosahu necítil žádné pachy. Očima pátral v temnotě. Měl je k takovým úkonům dobře uzpůsobené. Skaveni byli rasa obyvatel podzemních chodeb. Ačkoliv měli v plném denním světle horší zrak než lidé, v šeru viděli mnohem lépe. Zdálo se, že v dosahu nikdo není. Pro většinu lidí by v nákladovém prostoru byla naprostá tma. Lurk odhadl, že venku je nejspíš noc.

Nejprve musel zamaskovat svůj úkryt. Kdyby se do bedýnky podíval nějaký trpaslík, viděl by, že je podezřele prázdná a páchne pižmem a výkaly. Netrvalo by jim dlouho, než by přišli na to, že mají na palubě černého pasažéra, a začali ho hledat. Při tom pomyšlení se Lurkovi stáhly žlázy.

Ukázalo se, že prázdná bedýnka byla lehká a snadno ji zvedl a posunul dále dozadu mezi řady podobných bedýnek. Možná by měl najít něco, co by do ní mohl dát, aby ji někdo náhodou nezvedl a nevšiml si, jak je lehká. Nic však

nedokázal vymyslet, takže to nakonec pustil z hlavy a začal myslet na něco jiného. Měl hlad! Naštěstí cítil jídlo. Někde poblíž byly pytle s obilím. Ohryzal roh jednoho z nich, zabořil čenich dovnitř a začal horečně žvýkat a polykat, aby utišil hlad. Ve vzdáleném rohu, uviděl stovky konzervovaných šunek visících z ocelové police. Jednu určitě nebude nikdo postrádat a věděl, že by se lépe nasýtil masem než obilím. Sáh po jednom kusu a lačně zhltl polovinu. Maso nebylo dobré, nebylo čerstvé ani syrové, ale nemohl čekat, že mu Rohatá krysa zajistí úplně všechno. Nacpal si zbytek pod tuniku, aby měl na později. Nyní byl čas vydat se splnit rozkazy šedého věšťce a prohledat loď. Pomalu a pokradmu, jak se to naučil za dlouhá léta přepadávání a plíživých útoků, se vydal kupředu. Přirozeně se nahnřbil dopředu a bez potíží se pohyboval na všech čtyřech prackách. Dokonce by se tu, nebýt té kovové podlahy a nepřátel všude kolem, cítil jako doma. Nízké široké chodby mu zvláštním způsobem připomínaly doupata skavenů. Přemohl nával stesku. Před ním byl kovový žebřík připevněný ke stěně. Zlehka se po něm vyšplhal a kradl se dál dlouhou chodbou. Všude kolem sebe slyšel chrápání z místností, kde spali nic netušící trpaslíci. Kdybych tu jen s sebou měl svůj oddíl bojové havěti, pomyslel si, mohl bych obsadit celou loď. Naneštěstí tu ale oddíl neměl, a tak cupital dál.

Před sebou slyšel zvuk pístů pohybujících se nahoru a dolů a trpasličí hlasy překřikující ten rámus. Pomalu, s bušícím srdcem, nakoukl dveřmi dovnitř. Naštěstí byli všichni přítomní otočení zády k němu. Rozhlédl se kolem. Místnost byla plná ohromných strojů. Ozubená kola se otáčela, písty se zvedaly a zase klesaly a skrze stěny probíhaly dvě otáčející se klikové hřídele. Jakýsi hluboko ukrytý instinkt Lurkovi napověděl, že našel stroje. Kdyby jen dokázal poničit tento stroj, mohl by celou loď zastavit. Netušil, jak by mu to mohlo pomoci, ale cítil, že by to měl určitě ohlásit šedému věšťci Thanquolovi.

Aby nepokoušel štěstí, vycouval ven a sleduje vlastní pachovou stopu, cupital chodbami zpátky do úkrytu. Stále ještě nenašel to, co hledal, a okénky v bocích lodi viděl, že se slunce začíná zvedat zpoza obzoru. Chtěl se dostat do úkrytu dříve, než se probudí celá posádka.

Vyhlédl okénkem a náhle si uvědomil, že zná odpověď na Thanquolovu otázku. V dálce viděl obrovský vrchol zdvihaající se z lesa. Vrchol byl korunován věžemi města, obývaného lidmi. To město znal.

Dlouhá léta byl součástí posádky, která se zdržovala v podzemních chodbách pod vrcholem, připravena okamžitě vniknout do metropole nenáviděného nepřítele. Vzducholod' mířila k místu, jemuž lidé říkali Middenheim, Město bílého vlka.

Felix otevřel oči. Usnul v jednom z křesel v kontrolní kajutě. Okamžitě si všiml, že zvuk motorů se změnil a že se stroj lehce chvěje a ztrácí výšku. Vstal a zarazil se vteřinu předtím, než by býval narazil hlavou do stropu. Pomalu se odšoural k oknu a spatřil vzdálené věže rysující se proti vycházejícímu slunci. Byl to velmi krásný pohled, protože budovy se zvedaly z ohromné pevnosti stojící na vrcholu vysoké hory. Dostali se do Middenheimu víceméně podle plánu.

Náhle spatřil, jak se z cimbuří zvedá ohromný tvor a letí směrem k lodi. Toužebně si přál, aby neměl nepřátelské úmysly.

OSM

MIDDENHEIM

Felix v úžasu hleděl na blížícího se tvora a záhy viděl, že je to okřídlený kůň, jeden z proslulých pegasů. Jezdec měl na sobě dlouhé roucho a složitě tvarovanou helmu, jakou nosívali čarodějové. V jedné ruce držel ohnivou kouli a Felix věděl, že ji tajemný jezdec může vypustit jediným pohybem. Čaroděje Říše viděl na bitevním poli a věděl, že vládnou neuvěřitelnou mocí.

Čaroděj svého ohromného létajícího oře nasměroval tak, aby letěl lodí po boku. Rytmické mávání ohromných křídel ho spolehlivě udržovalo na stejné úrovni s lodí. Mág pohlédl na loď a Borek vstal a odkulhal k oknu. Zamával na něj a čaroděj mu odpověděl pohledem, v němž se zračilo poznání. Nasadil koni ostruhy a vyrazil vpřed, dávaje jim znamení, aby ho následovali.

Makaïsson převzal kormidlo a začal provádět okamžité změny směru. Jak letěli směrem k věžím města, ztrácela vzducholod' na rychlosti a výšce.

Při pohledu dolů Felix viděl, že dlážděné ulice jsou plné lidí. Všichni užasle hleděli vzhůru a natahovali krky, aby lépe viděli na přilétající loď. V některých tvářích byl vepsán úžas, v jiných pouhý strach. Felix si uvědomil, že ať už to ti dole vědí, nebo ne, hledí na konec svého dosavadního způsobu života.

Tisíce let město ve svém nedobytném orlím hnízdě ve skalách odpočívalo v bezpečí. Jediným přístupem nahoru byla dlouhá úzká a klikatá pěšina ve svahu a lanovka vedoucí z vesnic dole. Za dobu, co existovalo, se ještě nikomu nepodařilo je dobýt. Bylo to místo, které dokázalo ubránit deset mužů proti tisícům, a to se také často stávalo. Pegasů, okřídlených draků nebo jiných létajících ořů bylo na světě poměrně málo - rozhodně ne velké armády.

S příchodem Ducha Grungniho se vše změnilo. Vzducholod' mohla převážet celou rotu vojáků. Flotila takových lodí mohla na vrchol dopravit celé vojsko. Podivná děla v boku lodi mohla tyto dlážděné ulice a břidlicové střechy zasypávat šrapnely, což až dosud žádný nepřítel nemohl. Určitým způsobem to byl začátek nové éry a Felix uvažoval, zda si to vůbec někdo další uvědomuje.

Přeletěli prudce se svažující a klikaté ulice. Vysoké úzké budovy města se zdvihaly směrem k centrálnímu pahorku hory, kterému dominovaly dvě mohutné stavby, palác kurfiřta hraběte a chrám Ulrika, Pána vlků. Obrovité stavby na sebe hleděly přes nejvýše položené náměstí ve městě a právě nad tímto otevřeným prostorem, s jasným výhledem na bludiště střech a komínů rozkládající se pod nimi, se vzducholod' zastavila.

Několik posledních minut Felix uvažoval, jak vlastně přistanou, a nyní, když na to došlo, byl okouzlen. Očividně byli očekáváni. Na náměstí, kde už byly do země zapuštěny ohromné kovové kruhy, se shromáždila skupina trpaslíků. Makaïsson zatáhl za jednu z kontrolních pák a hukot motoru se změnil.

"Votočte motory," zavolal. "Přikširujte se!"

Felix měl předtím, než vzducholod' zastavila, ještě několik minut, aby pochopil, co tím Makaïsson myslel. Potom Makaïsson posunul páku do neutrální polohy a hluk motorů téměř zcela utichl.

"Vyhod'te kotvy!"

Skupina mechaniků stála u kotevnic lan. Uvolnili západky a lana se začala spouštět. Když dosáhla země, trpaslíci dole byli připraveni. Popadli je a rychle je uvázali ke kruhům. Během několika okamžiků byla vzducholod' upoutána. Felix si přesto stále ještě nebyl jist, jak se dolů dostanou oni. V tomto ohledu měla být jeho zvědavost brzy uspokojena.

Dolů to bylo daleko. Byli na samém dně gondoly a dívali se na masivní poklop, který jeden mechanik právě otevřel. Otvorem pak spustil provazový žebřík. Jak padal, stále ještě se rozvínoval a brzy dopadl na zem. Jeden z trpaslíků na náměstí ho uchopil a pokusil se jej napnout, ale přes všechnu námahu se jen rozhoupal tam a zpátky.

Gotrek vyhlédl otvorem, popadl lano a vyhoupl se do otevřeného prostoru. Pustil se do dlouhého sestupu čile jako opice. Přidržel se jen jednou rukou a v druhé nedbale držel svou ohromnou sekeru.

"Až po tobě, Felixi," řekl Snorri.

Felix se podíval dolů. Byla to výška, ale jestli chce zase stát nohama na pevné zemi, bude muset sešplhat. Vyhoupl se ven a dolů a na okamžik se ho zmocnil strach a nevolnost, když jeho nohy předtím, než se dotkly lana, sebou mrskaly v prázdnotě. Potom se rukama chytil horní příčky a začal sestupovat. Zoufale se přitom držel, protože ho vítr tahal za plášť a vhnal mu slzy do očí.

Provazový žebřík nebyl ani trochu stabilní. Houpal se ve větru sem a tam. Felix si přál, aby měl rukavice, protože se mu lano bolestivě zařezávalo do rukou. Přinutil se přemístit jednu nohu, pak druhou. Po zkušenosti z nastupování do vzducholodi se velmi snažil, aby nepohlédl pod sebe. Když byl na úrovni střech, překvapilo ho, že z oken se vyklánějí lidé a mávají mu. V dále slyšel jásot.

Podíval se dolů, aby zjistil, odkud přichází, a zmocnila se ho závať. Viděl, že náměstí je obležené davem lidí, které drží zpátky jen elitní hraběcí stráž rytířů řádu Bílého vlka. Pomalu začínal chápat, že lidé jásají kvůli němu. Byl první a jediný člověk, který sestoupil z této vzducholodi, a oni předpokládali, že je nějaký hrdina. Aby je nezklamal, zamával jim. Ztratil přitom rovnováhu a žebřík se zhoupal doprava, takže málem slétl na dlažební kostky dole. Spěšně se zase chytil a pokračoval v sestupu.

Pochyboval, že byl kdy šťastnější člověk než on ve chvíli, kdy se jeho nohy dotkly země.

Z paláce vykročila skupina těžce vyzbrojených a honosně oděných mužů, aby je pozdravila. Jejich šat byl z nejjemnější látky, jejich těžké pláště pak z kožešin norků a sobolů. Na košilích měli vlčí hlavu, znak kurfiřta hraběte z Middenheimu. Jejich vzezření zářelo bohatstvím a podivným barbarstvím. Felix věděl, že to je v souladu s pověstí města jejich původu, neboť obyvatelé Middenheimu byli v mnoha ohledech národ sám pro sebe. Převládala zde víra v kult zběsilého boha Ulrika a kněžstvo Sigmara, patrona božstva Říše, bylo spíše tolerováno než ctěno. Byl zdrojem trvalého napětí v Říši, ale bohatství a vojenská síla tohoto mocného městského státu byly takové, že si mohl dovolit jít vlastní cestou. Felix věděl, že tohle je v zemi, kde je nesouhlas s náboženstvím častou příčinou krvavých občanských střetnutí, velmi vzácné.

Zdálo se, že tito muži byli vysláni, aby trpaslíky přivítali a uvedli je ke kurfiřtovi hraběti Stěpanovi. Felix si všiml, že na něho hledí poněkud překvapeně. Ať už očekávali cokoliv, zřejmě to nebyl člověk, který sestoupí z ohromné vzducholodi. Nicméně mu složili dvornou poklonu a oznámili mu, že si hrabě žádá jeho společnost. Felix jim poklonu oplatil a nechal se vést do paláce s nejistým pocitem, jestli je vězeň nebo host.

Palác byl starý a přepychově zařízený. Stěny pokrývaly ohromné tapiserie, na nichž byly zobrazeny výjevy z dlouhé a skvělé historie města. Během chůze Felix poznával výjevy z bitvy u Hel Fenu a z války s upířími hrabaty ze Sylvánie. Viděl válečníky ve vlčích kůžích v bitvě se zelenými kůžemi. Viděl i vyobrazení ohavných hord Chaosu, které město napadly před dvěma sty lety za času Magnuse Pobožného.

Palác byl ohromný, vytesaný z kamene hory řemeslníky, kteří byli očividně neuvěřitelně zruční. Nad každým vstupním obloukem byly hlavy netvorů a do samotných oblouků byly vytesány velmi složité fresky. Těžké kamenné dlaždice pokrývaly koberce z Tiley, Arábie a vzdálené Kithaje. Ve všech sálech hořely veliké ohně, které držely chlad hor na uzdě. V sálech nejdále od denního světla hořely i ve dne lucerny prozařující šero.

Tu a tam přecházela statná palácová stráž, plnicí úkoly svých pánů a občas se některý bohatě oděný radní zastavil a civěl na trpaslíky a jejich doprovod. A tak Felix a jeho společníci, zanechávající za sebou podivné ticho, došli do trůnního sálu kurfiřta hraběte z Middenheimu a stanuli před štíhlou, působivou postavou, sedící vzpřímeně na Vlčím trůnu.

Felix viděl, že ostatní jsou shromážděni kolem trůnu. Většina z nich byli staří, vousatí muži, o nichž předpokládal, že jsou to radní, ale dva z nich se od ostatních lišili. Jeden z nich se naklonil dopředu a něco hraběti pošeptal. Byl to vysoký štíhlý muž oděný v přepychovém purpurovém šatu. Šat byl lemovaný zlatou tkaninou a zdobený symboly, v nichž Felix rozpoznal mystická znamení. Na hlavě mu spočívala zdobená přilba, která ze všeho nejvíce připomínala vysokou kuželovitou helmu elfů, až na to, že byla vyrobena z plsti a zlaté tkaniny. Na jeho prstech se blýskaly prsteny s vzácnými kameny. Kolem něj se vznášela nepostižitelná aura moci, která Felixe zneklidňovala. Byl to ten čaroděj, který jim předtím přijel naproti, a Felixovy dosavadní styky s čaroději většinou nebyly nijak příjemné.

Stejně fascinující byla i druhá postava. Stála těsně pod stupínky trůnu. Byla to vysoká a snad i krásná žena, ale tím si Felix nebyl jist. Odhadoval, že je téměř tak vysoká jako on. Neměla na sobě dámské šaty jako ostatní přítomné dámy. Byla oděná v bílé vlněné košili a kožené vestě bez rukávů. Kožené kalhoty měla v pase stažené koženým páskem pobitým cvočky. Na dlouhých nohou měla jezdecké boty. Popelavě světlé vlasy měla ostříhané téměř dohola. U štíhlého pasu jí visely dva meče. Stála vzpřímeně s mírně zakloněnou hlavou. Kolem ní se vznášela vůně dalekých krajů a odlehlých míst. Ucítla Felixův pohled a otočila se, aby se podívala jeho směrem.

Trpaslíci se uklonili hraběti a pustili se do květnatého představení. Hrabě Štěpan je zdvořile přerušil, jako muž boje, který nemá čas na rozvláčné proslovy. Felix byl doveden dopředu vedle Gotreka a Snorriho a uklonil se tak dvorně, jak jen uměl. Ještě než hrabě opět soustředil svou pozornost na Boreka, zahlédl Felix v jeho očích jiskřičku zájmu, když si všiml, že mezi trpaslíky je i člověk.

"Naši radní pro vás připravili vše, o co jste žádali," řekl hrabě Štěpan.

Při pohledu na Olgera Felix odhadl, že ať už to vše bylo cokoli, muselo to stát pěknou hromádku peněz. Lakomec byl pobledlý a vypadal utrápeně, jako člověk, který podstoupil amputaci.

"Díky vám, vznešený pane, a přijměte prosím toto potvrzení dávného přátelství mezi našimi národy."

Hrabě se usmál, jako by s Borekem byli staří přátelé a jeho jen těšilo ho obdarovat. Felix vzhlédl a se zmatkem zjistil, že hledí přímo do modrých očí ženy stojící pod trůnem. Odhadoval, že je asi tak stejně stará jako on. Na rozdíl od urozených dam měla opálenou tvář. Vysoké lícní kosti a plné rty jí dodávaly notný kus exotické krásy. Felix hádal, že nepochází z žádné části Říše. Naklonila hlavu ke straně a pozorně si ho prohlížela. Felix nebyl zvyklý, aby si ho žena prohlížela tak přímo a pátravě, ale přinutil se její pohled vydržet. Výzývavě se na něj usmála.

"Nyní mi musíte vyprávět o vašem jedinečném plavidle a vaší výpravě," říkal právě kurfiřt hrabě Štěpan.

Borek se významně rozhlédl po sále: "Bude mi potěšením, Vaše Excellence, ale o některých věcech je lépe hovořit v soukromí."

Hrabě přehlédl rozlehlý přijímací sál plný lokajů, stráží a příživníků. Přikývl na znamení pochopení a zatleskal: "Komoři, promluvím si se vznešeným Borekem o samotě. Přineste do mých komnat víno a jídlo."

Komoři se uklonili a hrabě Štěpan se bez dalších okolků zvedl, sestoupil z trůnu a nabídl Borekovi ruku jako oporu.

Dříve, než si to Felix vůbec uvědomil, začal se přijímací sál vyprazdňovat. Za několik okamžiků byl už v místnosti jen on a trpaslíci.

Felix se obrátil k Varekovi. Mladý trpaslík pokrčil rameny.

"Kdo byl ten čaroděj a ta dívka?" zeptal se Felix.

"Myslím, že pojedou s námi," odpověděl Varek.

"S námi?"

"Jsem si jist, že ti buď oni, nebo strýc řeknou víc, až bude třeba." Varek si uvědomil, že řekl víc, než by měl, a rychle odešel, zanechávaje Felixe o samotě s Gotrekem, Snorrim, Olgerem a Makaissonem.

"Já zde výpravu opustím," řekl náhle Olger. "Byť bych s vámi zůstal rád, musím zde v Middenheimu vyřídit některé obchodní záležitosti klanu. Přeji vám mnoho štěstí a přineste zpátky zlato."

Uklonil se a odběhl se pryč.

"Spánembohem," poškleboval se Gotrek.

"Snorri si myslí, že má ten starej držgrešle v kalhotách," řekl Snorri.

A proč by neměl, pomyslel si Felix. Začínal mít podezření, že lakomec je ten nejrozumnější trpaslík, s jakým se kdy setkal.

"Pojdte, najdeme nějaké pivo," řekl Gotrek.

Felix se zastavil, aby od pouličního prodavače koupil sladké pečivo. Rozhlédl se po ulici, šťastný, že je zase ve městě lidí, a užíval si hemžení davu kolem. Nad hlavou se mu zdvíhaly vysoké budovy Middenheimu. Úzké klikaté uličky byly plné lidí. Žongléři si házeli s barevnými míčky. Akrobaté metali předmety. Z davu vyčnívali křiklavě oděni muži na chůdách. Vzduchem se rozléhalo dunění bubnů a píšťal. Otrhaní žebráci natahovali špinavé ruce. Vzduch byl prosycený vůní pečeného kuřete, koláčů a hnoje.

Felix měl jednu ruku na váčku s penězi a druhou na jílci meče, neboť dobře znal nebezpečí a dravou zvěř městského života. Zloději, kapsáři a ozbrojení lupiči byli až příliš běžní. Děti s umouněnými obličejí ho sledovaly lačnými pohledy. Tu a tam se davem prodírali válečníci v košilích stráží.

"Ahoj, krasavče. Nechceš si užít?" mávaly na něj nalíčené ženy stojící ve dveřích vykřičených domů. V parodii na chtíč špulily rty. Jiné mu z úzkých okének nahoře posílaly polibky. Felix odvrátil pohled a pokračoval v chůzi. Krátce zauvažoval o ženě, kterou viděl v paláci, ale rychle tu myšlenku zaplašil. Na to, aby ji poznal, bude mít dost času cestou.

Ze dveří hospody se vypotácel opilec a motal se směrem k Felixovi. Felix ucítil jeho dech nasáklý pivem a potom prsty šátrající po jeho váčku s penězi. Zvedl koleno a kopl toho rádoby kapsáře do slabin. Muž se se sténáním svalil na zem.

"Rychle, tomu ubohému chlapíkovi se udělalo špatně," zavolal Felix a překročil rozplácnuté tělo. Rychle, jako když vlci honí nemocného jelena, sesypali se lidé na opilce. Felix se hbitě ztratil v davu dříve, než si strážé vůbec všimly, že se něco děje.

Usmál se. Byl to dobrý pocit, být zpátky v civilizaci, obklopen svým lidem. Byl to dobrý pocit, mít chvíli času jen pro sebe. Byl rád, že zatímco Borek hovořil s hrabětem a trpasličí mechanici nakládali sudy černé hmoty, dostal den volna. Gotrek se Snorrim zamířili do hospody v chudé čtvrti, ale Felix dnes neměl náladu na celodenní pitku. Vzpomínka na poslední příšernou kocovinu byla stále ještě živá. Místo toho se rozhodl pro procházku městem s tím, že se s trolobijci setká později. Byl si jist, že hospodu U Vlka a supa najde snadno. Do vzducholodí se musel vrátit až zítra za úsvitu. Na hýření bude dost času později, když bude mít chuť.

Felix smutně potřásl hlavou. Během letu do Middenheimu se kdovíproč rozhodl přidat se k trpaslíkům. Nebyl si jist, co ho k tomu vedlo, vždyť to nepochybně bude velmi nebezpečné. Na druhou stranu byl možná právě tohle ten důvod. Kdyby chtěl mít klidný bezpečný život, bezpochyby by nyní pracoval v účtárně svého otce v rodném Altdorfu. V určitém okamžiku putování s Gotrekem se mu toulavý dobrodružný život zalíbil a pochyboval, že by se nyní mohl vrátit ke starému životu, i kdyby chtěl.

Tato výprava začínala nabírat obrátky. Už jen být na vzducholodí mu přinášelo vzrušení, které ho skutečně rozechvívalo. Ve dne a v tomhle rušném městě nebyla ani vyhlídka na pustiny Chaosu tolik skličující. Ve skutečnosti dostal možnost vidět místa, která vidělo jen málo přičetných mužů, a vrátit se zpět, aby o tom mohl vyprávět. A samozřejmě tu byla také přísaha, že bude následovat Gotreka a zaznamenávat jeho osud.

Jistěže si dělal legraci sám ze sebe. Naprosto přesně věděl, kde se vzalo jeho rozhodnutí zůstat ve vzducholodí. A nemělo to vůbec nic společného s přísahami nebo dobrodružstvím nebo snad vzrušením z cesty. Rozhodl se ve chvíli, kdy se dozvěděl, že s nimi poletí ta žena z trůnního sálu.

A na tom koneckonců není nic špatného, řekl si. Pokud to ovšem neskončí jeho smrtí.

Felix se z okraje města díval na les pod sebou. Sledoval spletité uličky až dolů k velkým vnějším zdem, kde se vyšplhal na hradby. Odtamtud viděl lanovku, která přivázela obchodníky se zbožím z malého městečka dole. Nahoru se po lanech právě sunula poslední dnešní várka směrem ke stanici uvnitř hradeb.

Když pohlédl do větší dálky, viděl lesy a řeku dosahující až k horizontu a musel uznat, že obyvatelé Middenheimu mají skoro stejně pěkný výhled jako oni ze vzducholodí. Uvažoval o vynalézavosti a odhodlanosti, jakých bylo třeba na to, aby bylo tohle ohromné město stále zásobováno. Podle knihy legend, kterou četl, bylo Město Bílého vlka původně pevnost chránící ty, kteří prchli před neustálými přívaly války tam dole.

V průběhu staletí vyrostlo na vrcholu dosti veliké městečko namačkané kolem pevnosti a Ulrikova chrámu. Městečko bylo zpočátku domovem šlechty a jejího služebnictva, ale rozrostlo se o obchodníky, kteří šlechtě zajišťovali přepych. Jídlo a zboží zde byly samozřejmě dražší, protože musely být vytaženy nahoru po lanech, ale šlechtici vlastnili ohromná panství tam dole a o peníze neměli nouzi. Cena byla více než vyvážena bezpečím, které zde na vrcholku měli. A pod vrcholem byly samozřejmě také doly, zdroj velkého bohatství.

A také jiných, horších věcí. Felix slyšel Gotreka mluvit o těchto dolech a o ohromném labyrintu chodeb, který se rozkládal pod vrcholem. Doly byly hlídány trpasličím vojskem a lidskými strážemi, protože se šeptalo, že si tam dole udělali doupě skaveni. Felix náhle zaklel a uvažoval, jestli se vůbec někdy dostane z dosahu těch prokletých krysáků. Nejspíš ne. Nějak věděl, že jestli vzducholod' otočí špičku směrem k vlhkým džunglím legendární Lustrie, najdou tam rovněž skaveny cupitající v podrostru.

Slunce se sklánělo k západu. Jak se blížilo k obzoru, mraky se oblékaly do krvavé záře. Na strážních věžích podél zdi se blikavě rozsvěcely lucerny a při pohledu zpátky Felix viděl světla objevující se v oknech obytných domů a hospod města. Věděl, že se brzy objeví lampáři a ponocní budou v ulicích vytrubovat čas.

Věděl, že je čas se vrátit. Možná naposledy pohlédl na říšské město a byl podivně uvolněný a smířený, jako by se s rozhodnutím, že bude trpaslíky na jejich cestě doprovázet, nějak zbavil veškerého strachu a pochybností. Je lepší se rozhodnout, pomyslel si, než se svíjet bolestí a nejistotou. Nyní měl před sebou jasnou a přímou cestu a uklidnilo ho, že mu to ani trochu nedělá starosti. Obrátil se a vydal se zpátky dlážděnou ulicí vzhůru směrem k paláci a uvažoval, jestli nemá halucinace, když ze střeš za sebou slyší cupitání.

DEVĚT

PŘES MOŘE SPÁRŮ

Davy lidí užasle přihlížely odvažování vzducholodí. Makaiisson otočil kormidlem a zatahl za páky, aby malinko poopravil směr. Tak tak se vyhnuli vysoké věži Ulrikova chrámu a vydali se na sever.

Felix odpočíval v jednom z křesel v řídicí kajutě. Bylo tam dost místa. Většina trpaslíků vyspávala kocovinu a řízení obstarával zbytek posádky. Také Makaiisson vypadal poněkud opotřebovaně. Zasténání, která čas od času vydával společně se způsobem, jakým rozbolavělými očima mžoural na obzor, nepůsobily právě důvěryhodným dojmem. Felix měl vážné pochyby, zda by měl loď řídit právě on.

"Mohu vám pomoci?" zeptal se.

"Co tím myslíte, mládenče?"

"Možná bych mohl řídit, než si odpočinete."

"To asi nepude. Je to moc složité."

"Mohl bych to zkusit. Mohlo by se nám hodit mít na palubě ještě někoho, kdo umí vzducholod' řídit pro případ, že by se vám mělo něco stát. Jste přece jenom trolobijce, jestli mi rozumíte."

"Vostatní mechanici to taky uměj... stejně, hádám, že na tom něco bude. Nikomu neuškodí, když budem mít vo pilota víc - pro případ."

"Takže mě to naučíte?"

"Nó, vlastně bych neměl. Je to proti pravidlům cechu, učit tydle věci někoho jinýho než trpaslíky, ale na druhou stranu, celá tadle zatracená věc je proti pravidlům, tak co."

Kývl na Felixe, aby přišel k němu: "Chytněte kormidlo, Herr Jaeger."

Felix musel pokrčit kolena, aby se dostal do stejné výšky jako trpaslík, a zjistil, že tato poloha je značně nepohodlná. Kormidlo bylo těžké. Dělal, co mohl, aby je udržel, ale kolo jako by mělo svůj vlastní rozum a tlačilo hned na tu, hned zase na druhou stranu, takže Felix musel neustále bojovat, aby je udržel.

"To sou nárazy větru," řekl Makaisson. "Trhají kormidlem a křídla. Za chvíli si na to zvyknete. Jasný?"

Felix neklidně přikývl.

"Mrkněte se ždíbec dolů a doleva. Vidíte ten prťavej stroječek? To je kompas."

Felix poslechl. Viděl kompas pohupující se v soustavě kardanových závěsů tak, že ručička v jeho středu ukazovala vždy na sever.

"Všimněte si, že míříme na severoseverovýchod. To je náš směr. Když ždíbec votočíte kormidlo, změníte směr. Ted' votočte krapet zpátky, abysme zase mířili na severoseverovýchod."

Felix poslechl a otáčel kolem tak jemně, jak jen dovedl. Obzor venku se jakoby pomalu otáčel. Otočil kolem na druhou stranu a celá loď zase mířila správným směrem.

"Výborně! Nic to není, nemám pravdu?"

Felix si uvědomil, že se také směje. Na řízení tak ohromného a rychlého stroje bylo něco vzrušujícího.

"A co ted'?" zeptal se.

"Vidíte tu řadu pák, co máte po pravý ruce?"

"Ano."

"Výborně, ta první je rychlostní. Nedělejte nic, dokud vám neřeknu, jo, ale když ji dáte dopředu, motory se zrychlejí. Když za ni zatáhnete, motory zpomalí. Když ji dáte úplně dozadu, budeme couvat. Jasný?"

Felix opět přikývl.

"Ták, a ted', před váma je ciferník rozdělený na části. A taky vidíte, že je i barevný."

Felix viděl, že měřidlo, o němž Makaisson hovoří, je vedle kompasu. Ručička byla ted' v zelené oblasti na desátém dílku. Byla asi pět dílků od červené oblasti.

"Dokud je ručička v zelený voblasti, nic se neděje. To je voblast tolerance motoru. Může se posouvat dopředu - ale ručička musí zůstat v zelený."

Felix nalehl na páku. Ani se nepohnula, proto zatlačil více, než měl původně v úmyslu. Ručička na ukazateli se posunula a hukot motorů byl ted' vyšší. Země pod nimi se pohybovala rychleji a mraky po obou stranách se rozběhly. Najednou Felix ucítil Makaissonovu ruku na své. Prsty jako ocelové pásy se sevřely a páka se pohnula zpátky.

"Řek sem, že musí zůstat v zelený, rozuměl ste? Červená je jenom pro případ nouze. Když bude motor v červený, poletíme sice mnohem rychleji, ale za chvíli se motor spálí a možná i vybuchne. V takový vejšce to není nic příjemnýho."

Felix viděl, že omylem vehnal ručičku do červené oblasti. Chtěl ucuknout rukou, ale Makaisson ho zadržel: "Nedávejte ruku z páky, dokud vám neřeknu. Jasný?"

Felix přikývl a mechanik pustil jeho ruku: "Nebojte se. De vám to docela dobře. Takže, další páka napravo řídí křídýlka. Snažte se tydle dvě páky si nespílit, nebo bude rambajs!"

Felix si začínal přát, aby byl býval neřekl, že se chce tohle naučit. Zdálo se, že příležitostí ke katastrofě je víc, než si kdy myslel: "Jak to myslíte?"

"Nó, křídýlka udržují vzducholod' ve správný vejšce. Když zatáhnete za páku, křídýlka na vocase změní sklon a poletíme nahoru. Když ji zatlačíte dopředu, letíme dolů. Víc vědět nepotřebujete. Skutečný důvody sou dost technický a krapet pochybuju, že byste jim rozuměl."

"Asi máte pravdu."

"To teda jo. Ted' zatáhněte za páku. Jemně! Nechceme přeci nikoho probudit. Vidíte ten prťavej ciferník u rychlostní páky? Ten ukazuje vejšku. Čím vyšší dílek, tím sme vejš. A zase, za žádných okolností nesmíte do červený voblasti. To by moh bejt náš konec, protože bysme letěli moc vysoko. Taky se nesmí dostat na nulu, protože v tu chvíli sme na zemi. Tak, ted' dejte páku do neutrální pozice. Až tam bude, krapet to cvakne. To znamená, že budeme udržovat vejšku." Felix zase poslechl. V uších mu podivně hučelo, ale když polkl, hučení zmizelo. Sundal ruku z výškové páky a ukázal na menší řadu silných pák připevněných k desce ve výšce jeho levé ruky: "A k čemu jsou tyhle?"

"Na ty vůbec nešahajte. Ty sou na ovládání zátěže, paliva a dalších věcí. Vo těch vám řeknu jindy. Ted' už víte všecko, co zatím potřebujete. Prostě leťte na severoseverovýchod. A vidíte tamhlecty hodiny? Za dvě hodiny mě vzbud'te. Du si ted' trochu zdřímnout. Krapet mě bolí hlava po tom všerejším chlastání."

"A co když se něco stane?"

"Prostě na mě zařvete. Budu tady v tomhle křesle." Když to dořekl, sedl si do křesla a brzy se řídicí místností rozléhalo jeho chrápání.

Během prvních minut byl Felix trochu neklidný, ale časem nabýval stále více důvěry v to, že se nic zlého nepříhoda. Na můstek se postupně trousili někteří z mechaniků. Někteří na něj hleděli překvapeně, ale když viděli, že Makaïsson podřimuje nablízku, nechali ho být. Za chvíli už klidně sledoval zemi a mraky ubíhající pod nimi.

"Tedy vy jste pilot?" jemný hlas Felixe vytrhl ze zasnění. Byl to ženský hlas, chraplavý a se silným cizím přízvukem. Podle jeho odhadu kislevským.

Felix potřásl hlavou, ale neotočil se. Soustředil se na řízení pro případ, že by jim do cesty přišlo něco neočekávaného.

"Ne. Ale dalo by se říct, že se tomu učím."

Ozval se měkký smích: "Praktická dovednost."

"Nevím, nevím. Pochybuji, že bych se tím mohl živit. Na světě není příliš mnoho takových vzducholodí."

"Myslím, že jen tahle. A vezmeme-li v úvahu, kam letí, pochybuji, že bude ještě nějaká."

"Vy tedy víte, kam letíme?"

"Vím, kam letíte vy, a vůbec vám nezávidím."

Felix se musel držet, aby se k ní neotočil. Vzpomněl si na svoji přísahu Borekovi v Opuštěné věži. Tuhle ženu prakticky neznal a bylo možné, že se od něj snaží něco vyzvědět.

"Vy víte, kam směřujeme?"

"Vím, že míříte do pustin Chaosu, a to mému citlivému tělu bohatě stačí. Nemyslím, že se vrátíte."

Její hodnocení, tolik podobné jeho vlastnímu, vzalo Felixovi odvahu. Byl také zklamaný, že nemá nejmenší chuť se k nim přidat.

"Vy tedy ta místa znáte?"

"Tak, jako každý, kdo není v moci Ničivých sil. Pozemky naší rodiny hraničí se Zemí trolů, tak blízko prokletých krajů, jak se jen smrtelník může odvážit. Můj otec je strážcem tamních hranic. Mnoho času jsme strávili bojem se stoupenci Chaosu, když se snažili proniknout do kraje lidí."

"To musí být zajímavý život," řekl Felix sarkasticky.

"Dalo by se to tak říct. Pochybuji ale, že je zajímavější než ten váš. Proč jste na palubě této lodi? Musím přiznat, že mě překvapilo, že je tu člověk - a tak pohledný. Očekávala jsem jen Boreka a jeho lid."

Felix se usmál. Už dávno mu nikdo, a zvláště ne žena, neřekl, že je pohledný. Nepřestal se ale ovládat: "Jsem jejich přítel."

"Vy jste Přítel trpaslíků? To jste tedy musel vykonat hrdinské skutky. Ulrik ví, že takových bylo v dějinách málo."

Felix uvažoval, zda je to pravda. Vždycky předpokládal, že je to jen zdvořilé oslovení. Nyní to vypadalo, že je to nějaký skutečný titul. Právě se chystal odpovědět, když je přerušil Makaïsson.

"Oj, tendle mládenec stál mockrát po boku Gotreka Gurnissona, děvenko. A taky má prsty ve smečce Posvátnejch hrobek v Karaku vosmi vrcholů. A jestli tohle není dobřej důvod, aby se mu říkalo Přítel trpaslíků, tak už teda nevím co! Na každé pád mi ale můžete zase předat kolo, když už ste mě vzbudili tím tlacháním. Budu zase řídit."

Makaïsson se přisoual ke kolu a odstrčil Felixe od kontrolní desky. Spiklenecky na něj mrkl: "Teď si s děvenkou můžete potlachat, co hrdlo ráčí."

Felix pokrčil rameny a s úsměvem se obrátil k ženě: "Felix Jaeger," řekl a uklonil se.

"Ulrika Magdovna," odpověděla a také se usmála. "Těší mě, že vás poznávám."

V jejím hlase byla jistá formálnost, která napovídala, že není příliš zvyklá říkat takové věci. Znělo to, jako by se naučila zdvořilou frází pro jednání s lidmi z Říše. Pomyslel si, že v jejím kraji se nejspíš lidé zdraví poněkud jiným způsobem.

"Prosím, posadte se," řekl. Cítil se přitom hloupě a přál si, aby se mohl vyhnout té formálnosti. Oba si sedli a kolena jim trčela ven z přeplněných trpasličích křesel. Felix viděl, že jeho předchozí odhad byl správný - byla skoro stejně vysoká jako on. Při pohledu na její obličej ale přehodnotil původní názor na její vzhled. Z původního 'krásná' na 'neuvěřitelně krásná'. Náhle mu vyschlo v ústech.

"Takže, co děláte tady na lodi?" zeptal se jen, aby něco řekl. Pohlédla na něj s lehce pobaveným výrazem, jako by mu četla myšlenky.

"Letím domů k otci."

"Nedovedu si představit, že by sem Borek někoho pustil jen tak."

Zdvihla ruku k ústům a pohládila si ukazovákem ret. Felix viděl, že má na ruce mozoly jako šermíř a nakrátko ostříhané nehty. "Můj otec a Borek jsou staří přátelé. V dobách otcova mládí často bojovali bok po boku. Pomáhal Borekovi s poslední výpravou za hranice pustin. Staral se o něj i o Gotreka, když se spolu s těmi, kteří výpravu přežili, připotáceli zpátky. Nepřekvapilo ho to. Varoval je, ale oni ho neposlechli."

Felix na ni zíral. Nenapadlo by ho, že na poslední výpravě se podílel člověk. "To mě nepřekvapuje," řekl smutně. S trpasličí tvrdohlavostí měl bohaté zkušenosti.

"Některé věci překvapily i mého otce. Nečekal, že se ze zhoubné výpravy vůbec někdo vrátí. Málokomu, s výjimkou přívrženců Chaosu, se to kdy podařilo."

"Jak je to dávno?"

"Ještě předtím, než jsem se narodila. Více než dvacet zim."

"Na další výpravu tedy čekali dlouho."

"Zdá se. Také se zdá, že se dobře připravili. Do Middenheimu mě přivedla zpráva od otce, že udělal vše, oč ho požádali."

"Jak to myslíte?"

"Borek otce požádal, aby na našich pozemcích udělal jisté přípravy. Aby nahromadil černou vodu. Aby postavil věž. Aby nachystal jisté zásoby. Tehdy nedávaly smysl, ale nyní, poté co jsem viděla loď, myslím, že rozumím."

"Trpaslíci postavili na pozemcích vašeho otce základnu s čerpací stanicí."

"Ano. A zaplatili za ni dobrou trpasličí ocelí."

Když viděla Felixův tázavý pohled, usmála se na něj a vytáhla z pochvy jeden ze svých mečů. Felix si povšiml, že do jeho ostří jsou vyryty trpasličí runy. "U nás, u hranic Chaosu, zlato nikdo nepotřebuje. Zbraně potřebujeme víc a trpasličí jsou nejlepší zbrojíři na světě."

"Urazila jste pořádný kus cesty z Kislevu do Middenheimu. Pro krásnou ženu, která cestuje sama, je to velmi daleko."

"To už je lepší, Herr Jaeger! Už jsem ztratila naději, že se od vás kdy dočkám poklony. V Kislevu jsou muži v těchto záležitostech upřímnější."

"Zdá se, že ženy také," řekl Felix, mírně překvapen.

"Říká se, že život je krátký a zima dlouhá."

"Co to znamená?"

"To jste tak nechápavý?"

Felix si nemohl pomoci, ale měl pocit, že se mu tento rozhovor vymyká z rukou. Takovouhle ženu dosud nepotkal a nebyl si tak docela jist, že se mu to zamlouvá. Ženy v Říši se vůbec takhle nechovaly, snad s výjimkou děvčat, co doprovázela vojáky, a těch hospodských. Ulrika Magdovna ale rozhodně neměla jejich způsoby. Nebo jí snad jen dobře nerozuměl. Možná se tak ženy v Kislevu prostě chovaly.

Promluvila, aby přerušila ticho: "Nejela jsem do Middenheimu sama - ačkoliv bych mohla. Přijela jsem se strážci, kteří patří k otcovým dvořanům. Vrátili se pak zpátky na sever a já jsem počkala na Boreka."

Poprvé se mu nepodívala do očí. Cítil, že před ním něco tají, ale nevěděl co. Bezpochyby šlo o víc, než se na první pohled zdálo. Také začal mít poprvé podezření, že není tak sebevědomá, jak ho přesvědčovala její krása a smělost. Náhle byla dosažitelnější a určitým způsobem i krásnější. Opět se na ni usmál a ona mu, tentokrát trochu posmutněle, úsměv vrátila. Podívala se mu přes rameno, oběma rukama si uhladila kalhoty a vstala. Celou dobu ho svým okouzlujícím úsměvem držela přikovaného v křesle.

Felix se otočil a podíval se tamkam ona a viděl, že druhý pasažér, čaroděj, právě vstoupil na můstek. Díval se na ně zmateně a Felixovi se zdálo, že se zlobí. Pokud byl skutečně rozezlený, brzy se ovládl. Když vstupoval do místnosti, přeběhl po jeho štíhlém, pohledném obličejí lehce pobavený výraz. Ulrika Magdovna se loudala pryč kolem něj a zastavila se jen, aby mu věnovala mírně pohrdavý pohled.

"Dobrý den Herr Schreiber. Bylo mi potěšením s vámi hovořit, Felixi."

"Dobrý den," řekl Felix malátně a vstal, právě když zmizela z dohledu. Čaroděj se sesunul do křesla, které ona opustila.

"Takže vy jste se už s krásnou Ulrikou seznámil. Co na ni říkáte?" zeptal se.

To je od naprostého cizince dost neomalená otázka, pomyslel si Felix, ale říká se, že čarodějové bývají trochu zvláštní.

Potom si všiml, že muž se usmívá a potřásá hlavou, jako by se radoval z nějakého soukromého žertu. Bílé zuby mu svítily v opálené tváři a živý výraz ubíral roky z jeho věku. Felix hádal, že mág není o více než deset let starší než on.

Najednou čaroděj natáhl ruku: "Maxmilian Schreiber, k vašim službám. Přátelé mi říkají Max."

"Felix Jaeger, k vašim službám."

"Felix Jaeger. To jméno jsem už slyšel. Tak se jmenoval jeden docela slibný básník. Je to váš příbuzný? Před několika lety jsem v Gottliebově antologii četl některé jeho básně. Docela se mi líbily."

Felix byl mile překvapen, že o něm cizinec slyšel. Vrátil se v myšlenkách zpátky do studentských let, kdy psal básně a přispíval jimi do rozličných antologií. Jako by se to stalo někomu jinému, někdy dávno.

"To jsem napsal já," řekl.

"Výborně. Jak milé překvapení. Proč jste přestal psát? Gottliebova sbírka musela vyjít nejméně před třemi roky."

"Dostal jsem se do potíží se zákonem."

"Do jakých potíží?"

Něco v mužově uhlazeném vystupování Felixe dráždilo: "Vyhodili mě z univerzity, protože jsem v souboji zabil soupeře. A potom zase byly ty nepokoje kvůli okenní dani."

"Ó ano, nepokoje. Takže kromě toho, že jste básník Felix Jaeger, jste také notorický zbojník, pravá ruka nechvalně známého Gotreka Gurnissona."

Felixe to tak překvapilo a šokovalo, až zbledl v obličejí. Už dávno se nesetkal s někým, kdo by si dal tyto dvě věci dohromady, nebo by dokonce věděl, že je mimo zákon. Říše byla velická a zprávy cestovaly velmi pomalu. Už dávno nebyl v Altdorfu, v dějišti příšerného masakru, ani nikde poblíž. Čaroději jeho výraz očividně neunikl. Z jeho úsměvu se stal úšklebek.

"Nebojte se. Nehodlám vás předat do rukou zákona. Sám jsem si vždy myslel, že tato daň je hloupá a nespravedlivá. A popravdě řečeno s vámi sympatizuji. Mne také vykopli z Říšské čarodějné univerzity, třebaže to bylo několik let před tím, než jste započal svoji cestu rebelie."

"Vás také?"

"Ale ano. Moji učitelé se domnívali, že projevují nezdravý zájem o věci Chaosu."

"Tak v tom bych s nimi asi souhlasil. Je to téma, o něm není radno se zajímat."

Čaroději se zaleskly oči a naklonil se dychtivě dopředu: "Nemohu uvěřit, že si tohle myslíte, Herr Jaeger. Takovou krátkozrakost bych očekával od těch scvrklých starců na univerzitě, ale ne od dobrodruha, jako jste vy."

Felix měl pocit, že svůj názor musí bránit.

"Myslím si, že o těchto věcech něco vím. Mám více zkušeností s bojem proti Chaosu než většina ostatních."

"Právě! Také jsem bojoval s Temnými silami, příteli, a našel jsem některé jejich miláčky na nečekaných místech."

Nemyslím si, že se mýlím, když prohlašuji, že jsou tou největší hrozbou pro náš národ. Vlastně pro celý současný svět."

"V tom s vámi souhlasím."

"A, je-li to tak, nemůže být nesprávné Chaos studovat. Máme-li bojovat s tak mocným nepřítelem, musíme mu rozumět. Musíme znát jeho silné i slabé stránky, jeho cíle i obavy."

"Ano, ale studium Chaosu kazí ty, kdo se jím zabývají! Mnozí se už po této cestě vydali s těmi nejlepšimi úmysly, jen aby zjistili, že je to, proti čemu chtěli bojovat, očarovalo."

"Teď už ale opravdu mluvíte jako moji staří učitelé! Napadlo vás, že kdybyste byl služebníkem Chaosu, použil byste přesně tento argument, abyste mě odradil od zkoumání?"

"Snad si vážně nemyslíte, že by vaši učitelé na Říšské univerzitě byli..."

"Samozřejmě že ne! Jen říkám, že služebníci Chaosu jsou vychytralí. Ani netušíte, jak mazaní dokážou být. Jediné, co musejí udělat, je zanést tuto myšlenku do knih, rozšířit tu fámu a podporovat její věrohodnost. Chaos samozřejmě je náказа. Když budete pracovat s chaotitem, změní vás. Když budete provádět temné obřady, vaše duše se pošpiní. Přiznávám, že na těchto úvahách něco je. Nicméně si nemyslím, že by nás měly odradit od zkoumání Chaosu, od snahy najít způsob, jak zamezit jeho šíření, od nalezení jeho přívrženců a od otupení jeho děsivé moci. Celou naši společnost prostupuje spiknutí mlčení. To právě podporuje nevšímavost. Dává našemu nepříteli stíny, do nichž se může schovat, místa, kde se může skrčit a kout intriky."

Felix musel přiznat, že na tom, co Schreiber říká, něco je. Popravdě řečeno, sám měl nezřídka podobné myšlenky. "Snad máte pravdu."

"Snad? Ale Felixi, vy víte, že mám pravdu. A stejně tak i mnoho dalších lidí. Naneštěstí jsem udělal tu chybu, že jsem své názory publikoval v malé brožuře. Autority rozhodly, že je kacířská a..."

"Postavily vás mimo zákon."

"Víceméně je to tak."

"Proč jste na palubě této lodi?"

"Protože ve svých výzkumech pokračuji. Cestuji z místa na místo a bojuji proti Chaosu, sestavuji poznatky, když nějaké najdu, a chytám zlé čaroděje. Stal jsem se v tomto oboru odborníkem a nakonec jsem našel útočiště na dvoře hraběte Stěpana. Je mnohem prozíravější než většina šlechticů."

On a rytíři Řádu bílého vlka pomohli financovat mé výzkumy. Před pěti lety jsem se setkal s vaším přítelem Borekem, když navštívil knihovnu v chrámu. Když jsem mu řekl, že se domnívám, že znám způsob, jak se chránit proti nejhorším vlivům Chaosu, projevil neobyčejný zájem. Vzal mě s sebou, abych pomáhal vzducholod' na její cestě chránit."

Felix začínal náhle rozumět rozsahu, v jakém byla tato výprava naplánována. S tak velkolepým plánem se dosud nesetkal. Nejenže Borek dohlížel na stavbu ohromného průmyslového komplexu u Opuštěné věže, ale také požádal Ulříčina otce, aby postavil předsunutou základnu a objevil a zaměstnal tohoto čaroděje, aby je chránil před Chaosem. Starý trpaslík nepřeháněl, když prohlašoval, že toto je jeho životní dílo. Felix začínal uvažovat, co se ještě v průběhu cesty objeví. Přesto ho stále ještě Schreiberova tvrzení docela nepřesvědčila.

"Našel jste způsob, jakým vzducholod' ochránit před vlivem Chaosu?"

"Našel jsem takových způsobů mnoho, od jednoduchých run přes ochranná zařikání až po základní předběžná opatření, jako zajištění dostatečných zásob nenakažené vody a jídla. Věřte mi, Felixi, nepomáhal bych vám, kdybych nevěřil, že máte slušnou naději na bezpečné přežití."

"Vy s námi tedy nepoletíte?"

"Jen do Kislevu. Ne celou cestu do Karag Dumu."

Felix na čaroděje vrhl překvapený pohled.

"Říkal jsem vám, že jsem učenec, Felixi. To je můj obor. Prostudoval jsem všechno, co jsem o tomto tématu mohl najít. Vím dost na to, abych si dal dohromady, proč právě trpaslík jako Borek pořádá takovou velkolepou výpravu. Když mi prozradil, jaký je jeho cíl, nepřekvapilo mě to."

Schreiber vstal: "Když hovoříme o tom vousatém učenci, musím jít a ještě něco s ním probrat. Ale doufám, že budeme mít ještě příležitost k rozhovoru, dříve než tato cesta skončí."

Uklonil se a odcházel, ale u dveří se otočil: "Jsem rád, že je na palubě vzdělaný člověk. Myslel jsem, že budu tuto cestu trávit jen škádlením rozkošné Ulriky. Bude příjemné moci si také inteligentně popovídat."

Felix nevěděl jistě, proč ho tato poznámka tak urazila. Možná jen proto, že žárlím, řekl si. Ale proč ho ta žena vlastně tolik zajímá, když se sotva potkali?

DESET

KISLEV

Thanquolova nosítka se řítla dlouhým tunelem Podzemí na sever. Tato část veliké cesty vedoucí pod horskými hřbety na Konci světa byla téměř prázdná. Za normálních okolností by se Thanquol bál projíždět těmito nebezpečnými chodbami s tak malým zbytkem osobní stráže. Klidně ho mohli přepadnout orkové, goblini nebo lupičské bandy trpaslíků, snažící se získat zpět část své dávné říše. Teď byl ale šedý věstec příliš rozrušený na to, aby se bál. Zoufale si ohryzával ocas. Od svého přísluhovače Lurka věděl, že loď už opustila Middenheim a zamířila na severovýchod. Tomu usmrkanému ničemovi se podařilo dát Thanquolovi zprávu o tom, že přeletěli vodu před tím, než znovu přistáli, a že země pod nimi je stále pustší a pochmurnější. Thanquol byl naštěstí zcestovalý skaven se slušnými zeměpisnými znalostmi a poznal tedy, že loď musí mířit jediné k místu, kterému lidé říkají Kislev.

Neměl nejmenší ponětí, co by ti pomatení trpaslíci mohli mít v té zapadlé díře za lubem. Možná že slyšeli povídačky o zlatě nebo starodávných pokladech. Ačkoliv právě trpasličí rasu Thanquol nikdy důkladně nestudoval, věděl o nich

dost na to, aby uhodl jejich pravděpodobný cíl. Naneštěstí netušil, kam je tato touha zavede, a také věděl, že vzducholod' může doletět mnohem dále a kamkoliv se dostat rychleji než on po zemi.

Byl takřka v pokušení poručit Lurkovi, aby vzducholod' nějakou sabotáží zastavil, aby je mohl dohonit. Bránila mu v tom jen jedna věc. S natvrdlými přísluhovači, jako byl Lurk, měl už dost zkušenosti a věděl, že něco pokazí a buď se přitom nechají zabít, nebo dokonce zničí vzducholod', o níž Thanquol tak zoufale usiloval. Ne - takový rozkaz by byl až tou poslední možností a Thanquol věděl, že jej vydá, až bude naprosto zoufalý a v koncích. Předtím vyčerpá všechny ostatní možnosti.

Zvažoval své vyhlídky. Možná by se mohl spojit s pány klanu Tvůrců. Měli na severu Kislevu obrovskou pevnost, Pekelnou jámu, která byla ze skaveních tvrzí nejbližší očekávanému místu přistání. Mozku méně inteligentnímu, než byl ten Thanquolův, by se to zdálo být moudrým plánem. Ačkoliv byl Thanquol bezpochyby velmi silný a mocný, musel nyní přiznat, že sám vzducholod' zcela jistě nezíská. Bude potřebovat pomoc, i kdyby se kvůli tomu musel k pánům bestií klanu Tvůrců připlazit se staženým ocasem. Napadlo ho ale také, že bude moudré neříkat jim všechny podrobnosti plánu, protože by se pak mohli pokusit uchvátit vzducholod' sami. Vzhledem k tomu, jací to byli nešikovní hlupáci, mohli by bez jeho vedení snadno selhat.

Ne, rozhodl se, že udělá nejlépe, když se pozene na sever tak rychle, jak to jen půjde, a bude doufat, že trpaslíky něco až do jeho příjezdu zdrží. Vyklonil se z okna nosítek a zaštěbetal na nosiče, aby zdvojnásobili rychlost. Ze strachu před pánovým spravedlivým hněvem se rozběhli rychleji, hekajíce pod tíhou svého břemene a jeho čarodějnické výstroje.

Felix si vždycky Kislev představoval jako zemi ledu a sněhu, odkud zima nikdy neodchází a lidé tam jsou stále zabalení v kožešinách. Země pod ním byla s touto představou v notném rozporu. Zvlněné pláně s dlouhou trávou usazené mezi hustými borovicovými lesy. Stačila chvilková úvaha, aby si Felix uvědomil, že to tak musí být, protože Kislev je proslavený svými jezdci na koních, kteří by těžko mohli být tak skvělí, kdyby žili uprostřed nekonečných sněhových závějů.

Felix každopádně musel uznat, že slunce tu nyní září jasněji než v Říši. Léto v Kislevu je možná krátké, ale také je velmi intenzivní. Felix uvažoval, jestli je to, že cestují na sever před tím, než přijdou bouřlivé zimní větry a ohrozí postup vzducholodi, také součástí Borekova plánu. Vůbec by ho to nepřekvapilo. Vynalézavost a um, s jakými byla tato výprava připravena, byla na hony daleko od jeho nahodilého putování s Gotrekem. Na cestách se zpravidla rozhodovali podle momentální nálady, kam půjdou a co si vezmou s sebou. Tato vlastnost však, s výjimkou trolobijců, očividně nebyla pro trpaslíky typická.

Pod lodí viděl stádo sobů, které vyděsil ohromný stín vzducholodi tak, že se dalo na útěk. Lovci sobů se narovnávali a stínili si oči, aby mohli upřít úžasný zrak na letící stroj. Jeden z nich, statečnější než ostatní, po nich vrhl kopí, které se ale hluboko pod lodí obrátilo a zabodlo se do vysoké trávy.

Měli teď dobrý důvod letět pod mraky. Ze všech okének i velkých oken v řídicí kajutě se dívali trpaslíci. Blížili se k místu přistání a všichni dostali rozkaz mít oči na stopkách a vyhlížet sídlo Ulričina otce. Makaïssonova navigace je přivedla do správné oblasti. Nyní prohlíželi krajinu a hledali místo, kde naposledy přistanou, než zamíří do pustin Chaosu.

Až dosud občas zahlédli lovce nebo vesnici, kde se z děr v drnových střeších dřevěných chatrčí rolníků lině zvedal kouř. Když je vesničané spatřili, začali se rozbíhat od sklizně a krčili se mezi zdmi ve vsi, nepochybně přesvědčení, že vzducholod' je nějakým novým projevem Chaosu, který přišel, aby mohl sužovat jejich kraj.

Felixe stále ještě udivovalo, jak rychle se sem dostali. Cesta, která by po zemi trvala měsíce, jim nyní zabrala jen pár dní, a to ještě většinu času strávili hledáním bojarova sídla v tomhle moři trávy. Trpasličí strojírenství bylo opravdu tou nejmocnější podobou magie.

"Tamhle," slyšel křičet Ulriku a ohlédl se, aby viděl, jak ukazuje někam do dálky. Bylo to ve stínu vzdáleného pásma temných, hroživých hor. Felix si uvědomil, že musí mít pronikavý zrak. On viděl jen nejasný chuchvalec kouře.

Makaïssonova ruka otočila kolem a příd' vzducholodi se obrátila směrem, kterým žena ukázala. Zatlačil na výškovou páku a loď začala klesat a nabírat na rychlosti a z dlouhé trávy pod nimi se s třepotáním zdvihala hejna poplašených ptáků. Hory se přibližovaly a Felix stále upřeně hleděl směrem, kam Ulrika ukázala. Před očima se mu pomalu objevovalo mohutné, dlouhé venkovské sídlo. S překvapením si povšiml, že vedle samotného domu mezi tlustými zdmi je vysoká věž, malá dřevěná kopie ocelového monstra, které se tyčilo nad Opuštěnou věží.

Tady tedy měli přistát. Tohle také klidně může být poslední lidské sídlo, které kdy uvidí.

Ulričin otec byl obrovský, o hlavu vyšší než Felix a statný jako medvěd. Měl dlouhý bílý plnovous, ale jeho hlava byla až na jediný uzel na temeni holá. Jeho oči měly stejně neuvěřitelně modrou barvu jako oči jeho dcery. Zuby měl žluté. Tělo měl zahalené v silné kožené tunice, na nohou kalhoty z hrubé tkaniny a vysoké jezdecké boty. Ze silného koženého opasku mu visely dva meče, dlouhý a krátký. Na železných řetězech kolem krku mu cinkaly tucty amuletů. Vykročil k trpaslíkům, kteří čekali u úpatí věže. Za ním šla řada válečníků nesoucích s formální obřadností své zbraně. Vynořil se nad Ulrikou, přitiskl ji na svoji mohutnou hrud', zvedl ji do vzduchu a točil se s ní dokola a dokola, jako by byla dítě.

"Vítej domů, dcero mého srdce!" zahalekal.

"Jsem ráda, že jsem tu, otče. Teď mě ale dej na zem a pozdrav své hosty."

Starý muž zaburácel bouřlivým smíchem a s dupotem došel k čekající posádce. Trpaslíky neobjímal. Místo toho se po jejich způsobu hluboce uklonil, přičemž projevil překvapující ohebnost na člověka jeho věku a rozměrů.

"Boreku Vidlívousi! Jsem rád, že tě vidím. Věřím, že všechno najdeš tak, jak jsi to chtěl."

"Také tomu věřím," odvětil starý trpaslík a uklonil se stejně hluboko.

"Gotreku Gurnissone, vítám tě. Už je to dávno, co jsi svou přítomností poctil můj dům. Rád vidím, že stále nosíš svou sekeru."

"Jsem rád, že jsem zase tady, Ivane Michajloviči Stragove," řekl Gotrek tím nejméně nabručeným tónem, jaký svedl. Felix viděl, že trolobijce je téměř rád, že Kislevana opět vidí.

"A kdo je tohle? Snorri Nosohryz? Musím dohlédnout, aby na tvůj stůl dali džber s vodkou. Vítej!"

"Snorri si myslí, že je to dobrý nápad." Trpaslíci byli jeden po druhém pozdraveni nebo představeni a potom Ulrika odvedla otce k Felixovi a čaroději.

"A tohle je, otče, Felix Jaeger z Altdorfu."

"Jsem rád, že vás poznávám," řekl Felix a natáhl ruku. Stragov jeho ruku ignoroval a místo toho ho na uvítanou objal a políbil na obě tváře.

"Vítej! Vítej!" řval Felixovi do ucha tak hlasitě, že málem ohluchl. Dříve než se Felix zmohl na odpověď, starý muž ho pustil a vrhl se na Schreibera, aby ho také přivítal.

"Děkuji za vřelé uvítání, pane," řekl čaroděj, když opět nabral dech.

Felix si vyměnil pohled s Ulrikou a potom s úžasem pohlédl na řadu válečníků, kteří stáli podél cesty k sídlu. Ivan Stragov možná vypadal a choval se jako barbar, ale nemohlo být pochyb, že ve svém kraji je mocným pánem. Stranou stála stovka jezdců tvořících čestnou stráž. Všichni měli tvrdé tváře a chladné oči a působili dojmem, že se skvělými zbraněmi, které ukazovali trpaslíkům, umějí zacházet. Podle Ulriky přísahalo otci věrnost ještě dalších devět set těchto litych jezdců. Být zdejší bojarem bylo očividně důležité postavení. Také by mělo být, vzhledem k tomu, že tito lidé stáli v první linii při obraně před hordami Chaosu.

"A teď jídlo!" zahřměl Stragov. "A pítí!"

* * *

V domě byly připraveny ohromné stoly. Nižší šlechtici z celého okolí byli pozváni, aby se zúčastnili hodů a obdivovali vzducholod' trpaslíků. Na rožních nad velkými ohni se opékal sob. Na talířích byl tmavý chleb a sýr. Vedle každého talíře stála velká láhev ohnivého nápoje, kterému Snorri říkal vodka. Jak pán domu slíbil, Snorri dostal plný džber. Felix následoval příkladu místních a obrátil do sebe svou sklenici na jiný chvatný lok. Měl pocit, jako by polykal roztavený kov. Krk mu zevnitř spaloval kyselý mrak, který si probíjovává cestu až do nosních dírek a vehnal mu slzy do očí. Měl co dělat, aby nevyprskl. Napadlo ho, že takové chování zde asi nepatřilo k dobrým způsobům. Byl rád, že to neudělal, protože si všiml, že oči všech přítomných jsou upřeny na něho, aby viděli, jak bude poprvé na tento nápoj reagovat.

"Piješ jako pravý okřídlený kopiník!" zahalekal Stragov a všichni si na souhlas přitukli. Hostitel trval na tom, aby si všichni dolili, a potom zvolal: "Na Felixe Jaegera, který přichází ze země našich spojenců, z Říše!"

Felix samozřejmě nemohl dělat nic jiného než připítek na dávné přátelství mezi jeho lidem a lidem z Kislevu oplatit. Zanedlouho se přidali i trpaslíci. Felixovi se v břiše usadilo příjemné teplo a prsty mu malinko znecitlivěly. Čím více sklenic do sebe obrátil, tím bylo pítí vodky snazší a brzo ho přestala pálit v krku.

Hostině padly za oběť ohromné hromady jídla. Padal jeden připítek za druhým. Než se zešeřilo, vyslechli všichni několik uvítacích proslovů o přátelství. V určitém okamžiku odpoledne ztratil Felix přehled o tom, co se děje. Hlavu měl plnou vodky, jen matně si uvědomoval, že jí příliš mnoho, pije ještě daleko víc a zpívá s ostatními písně, které nezná. Někdy v průběhu večera určitě tancoval s Ulrikou, která potom tančila se Schreiberem, zatímco se Felix potácel mezi stoly.

Potom už nevěděl vůbec nic a velké kusy jeho paměti zmizely ve vodce a kislevské pohostinnosti. Po zbytek života si nebyl docela jist, s kým mluvil nebo co řekl, ani jak se dostal do přiděleného pokoje. Ale navždy byl vděčný, že se tam dostal.

Druhého dne se Felix probudil a měl pocit, že ho do hlavy kopl kůň. Možná že mě opravdu kopl, pomyslel si. Ohmatával si tvář, jestli nemá modřiny, ale žádné nenašel. Rozhlédl se po pokoji a viděl, že podlaha je z udusané hlíny. Matrace byla naplněná slámou a přes něj někdo přehodil tlustou pokrývkou. V noci si poslintal polštář a tam, kde měl hlavu, byla mokrá stopa. Alespoň doufal, že jsou to jen sliny.

Postavil se a uvažoval, jestli včera skutečně vyzval Snorriho Nosohryze k zápasu. Mlhavě si na to vzpomínal, ale možná se mu to jen zdálo. Končetiny měl rozhodně tak zkroucené, že se účast na podobně pošetilé zábavě nedala vyloučit. Prostě se choval jako šílenec. V tu chvíli ho napadlo, jestli snad není pravda, že alkohol je dar od bohů Chaosu, který má za úkol udělat z lidí šílence, jak to hlásaly některé abstinenci kultury v Říši. Momentálně mu to bylo úplně jedno. Byl si jen jist, že už nikdy, nikdy nechce pít.

Ozvalo se zaklepání. Felix otevřel dveře a mžoural do ostrého denního světla.

"Neuvěřitelné," řekla Ulrika místo pozdravu. "Vy stojíte na vlastních nohou. Nevěřila bych, že po tom množství vodky, které jste včera vypil, je to vůbec možné."

"Bylo to tak působivé?"

"Všichni byli ohromeni. Zvlášť tím, jak jste šplhal na poutací věž vzducholodí a recitoval jste přitom jednu ze svých básní."

"Co že jsem dělal?"

"Dělám si legraci. Jenom jste šplhal na věž. Všichni si mysleli, že spadnete a zlomíte si vaz, ale vy-"

"Skutečně jsem šplhal na věž?"

"Samozřejmě, vy si to nepamatujete? Vsadil jste se se Snorrim Nosohryzem, že to dokážete. V jednu chvíli jste to měl dělat se zavázanýma očima, ale Snorri si myslel, že by to byla nespravedlivá výhoda, protože byste se nemohl dívat na zem a tolik byste se nebál. To bylo krátce poté, co jste s ním prohrál stříbrňák při páce."

Felix zaúpěl: "Co jsem ještě dělal?"

"Když jsme spolu tancovali, řekl jste mi, že jsem nejkrásnější žena, jakou jste kdy viděl."

"Cože? Omlouvám se."

"Neomlouvajte se! Byl jste moc milý."

Felix cítil, že začíná rudnout. Jedna věc byla lichotit krásné ženě a druhá si to nepamatovat.

"Ještě něco?"

"Není to dost na jednu noc?" usmála se.

"Asi ano."

"Takže jste připraven na vyjížďku?"

"Eee?"

"Řekl jste mi, že jste skvělý jezdec, a dohodli jsme se, že se dnes ráno projedeme. Chtěla jsem vám ukázat pozemky. Včera jste se na to moc těšil."

Felix si představil sebe, jak se opilý baví s touto neuvěřitelně krásnou ženou. Kdyby mu nabídla, že mu ukáže chlívky svého otce, projevil by v opilosti nebývalý zájem. Vlastně si byl jist, že by byl schopen projevit takový zájem kdykoliv, s výjimkou tohoto okamžiku. Kocovina dokázala, že i Ulrika Magdovna byla méně lákavá než vyhlídka na další spánek.

"Těším se, až vás uvidím na koni. Měl by to být působivý pohled."

"Možná jsem trochu přeháněl."

"Umíte jezdit na koni?"

"Mmm - ano."

"Včera jste mi řekl, že umíte jezdit stejně dobře jako kterýkoliv Kislevan."

Felix opět zaúpěl. Ovládl snad pod vlivem vodky jeho jazyk nějaký démon? Co všechno ještě řekl? A proč tolik pil?

"Takže, jste připravený?"

Felix přikývl: "Jen bych se předtím rád umyl."

Vypotácel se na dvůr. Snorri Nosohryz ležel horní polovinou těla na stole a hlavu měl ve džberu. Gotrek ležel u doutnajících zbytků jednoho z ohňů, chrápal a v ruce držel svoji sekeru. Felix se došoural k pumpě, strčil hlavu pod kohout a zapumpoval ve snaze odehnat kocovinu větším utpením.

Řekl to všechno skutečně, nebo si z něj Ulrika Magdovna dělala legraci? Snadno uvěřil, že jí řekl, že je krásná.

Častokrát si to v minulých dnech pomyslel. Věděl, jak snadno se mu rozvazuje jazyk, když je opilý. Na druhou stranu se zdálo být takřka nemožné, že by byl šplhal na poutací věž vzducholodi a byl přitom tak opilý, že si to nepamatoval. Tak šílená lehkomyšlnost. Ne, řekl si, to prostě není možné. Musela si dělat legraci.

Snorri vyndal hlavu ze džberu. Upřel na Felixe kalný zrak: "Jó, ten zlaták, co ti Snorri dluží?"

"Ano," řekl Felix stísněně.

"Snorri ti ho dá, až se vrátíme z pustin Chaosu."

"To zní rozumně," řekl Felix a rychle se vydal ke stájím.

Felix se v sedle zaklonil a zakroutil hlavou, aby si uvolnil ztuhlý krk. Shlédl z vrcholku svahu na malé potoky křižující zvlněnou pláň. Země tu byla dost podmáčená a mezi rákosím poletovali jasně zbarvení ptáci. Myslel, že zahlédl žáby skákající do vody. Kolem něj létaly vážky a spousta jiného hmyzu, který neznal. Někteří brouci měli barevné, kovově se lesknoucí krovky, výraznější, než jaké kdy viděl. Že by to snad byl vliv blízkých pustin Chaosu? uvažoval.

Pohlédl na svou společnici a usmál se, konečně rád, že je s ní. Nejdříve pro něj vyjížďka byla spíš zvláště rafinovanou formou mučení, když mu pohyby koně způsobovaly stahy podrážděného žaludku. Proklínal tu ženu, svého koně, čerstvý vzduch a zářící slunce, zhruba v tomto pořadí. Ale čerstvý vzduch a sluneční světlo na něj snad konečně zapůsobily svým kouzlem a poslaly kocovinu zpátky do potměšlých koutů jeho lebky. Postupně začínal mít zájem o krajinu, a dokonce si užíval pocit rychlosti, větru na tvářích a slunce na pokožce.

Ulrika jela zlehka, jako by se v sedle narodila. Byla to šlechtice z Kislevu, takže samozřejmě začala jezdit na koni, jakmile se poprvé postavila na nohy. Od chvíle, kdy vyrazili, neřekla ani slovo, očividně spokojená se závody pod rozlehlou, prázdnou oblohou, dokud nedorazili na tento malý kopeček a v nevyřčeném souhlasu nezastavili.

V dálece za potokem se k horizontu hrozně zdvihaly hory. Vypadaly, jako by jejich ohromná masa byla vyryta z obnažených kostí země. Zdálo se, že jsou tím nejpustším místem, na jakém kdy byl. Nyní ležel na nehostinných vrcholech snů, ale bylo tam i něco jiného, olejovitý povlak, jehož barva se ve slunečním světle měnila a chvěla. Nad horami se vznášela zlověstná a hrozná atmosféra, naznačující, že za nimi se rozkládají pustiny Chaosu.

"Co je to tamhle za stezku?" zeptal se Felix a ukazoval na sever na obrovskou prolákladinu, která vypadala, jako by ji do hory vysekala nějaká obrovská sekeru.

"To je Stezka černé krve," odpověděla tiše Ulrika. "Je to jedna z hlavních cest vedoucích z pustin a také důvod, proč sem carevna umístila naši základnu."

"Procházejí tudy Temní často?"

"Člověk nikdy neví, kdy přijdou, ani co budou zač. Někdy přijdou obrovští jezdcí v černém plátovém brnění. Někdy přijdou bestie se zvířecími hlavami a zbraněmi lidí, ale někdy i mnohem horší netvoři a mutanti. Zdá se, že to nemá

žádná pravidla ani důvod. Je úplně jedno, jestli je právě léto nebo zima, mohou přijít kdykoliv."

"Nikdy jsem nechápal, jak Chaos působí. Možná byste si o tom měla promluvit s Herr Schreiberem."

"Možná, ale myslím, že ani Maxovy teorie to nedokážou vysvětlit. Nejlépe je mít zbraně nabroušené a ohně střežené a stále být připraven k boji."

"Ohně?"

"Ano, od stezky je vybudován systém ohňů. Když jsou zapáleny, vesničané vědí, že mají opustit vesnice a zavřít brány a všichni kopiníci vědí, že se mají shromáždit v domě mého otce."

"Kouř ve dne, oheň v noci," mumlal si Felix.

"Ano."

"Žijete v děsivé zemi, Ulriko."

"Ano, ale také je krásná, nebo ne?"

Pohlédl na ni a zemi za ní a přikývl. Všiml si, že má roztažené panenky očí a lehce pootevřené rty. Zlehka se k němu nakláněla. Když Felix slyšel nárazku, pochopil ji.

"Ano, to je. Stejně jako vy." Naklonil se k ní. Jejich ruce se setkaly a prsty proplety. Jejich rty se dotkly. Jako by Felixem projel elektrický výboj a skoro tak rychle, jako k tomu došlo, byl konec. Ulrika se vymanila a pevně chytla otěže.

"Už se připozdívá. Dáme si závody k domu," řekla, náhle obrátila koně a pustila se pryč. Rozčarovaný Felix se dal do pronásledování.

Lurk cupital po vršku gondoly. Byl tak šťastný jako už dlouho ne. Byla tma a základní posádka, která na lodi zůstala, už skoro spala, s výjimkou trpaslíka v řídicí kajutě. Ostatní byli dole, pili, smáli se a zpívali ty svoje početilé lidské písně. V dosahu byla spousta jídla a nic nenaznačovalo, že by si jeho přítomnosti někdo všiml. Nyní, když se začínal uklidňovat, mohl se oddat další skavení vlastnosti - zvědavosti. Plížil se lodí a prozkoumával všechny kouty a skuliny a objevil několik velmi zajímavých věcí.

Našel ohebný kovový tunel vedoucí nahoru do velikého balonu. Vedl přímo tělem plynového pytle a ústil nahoře do malé pozorovatelné. Ve vrcholu plynového pytle byl poklop, kterým se do ní lezlo. Celý povrch byl pokrytý sítí, po níž se dalo šplhat.

Na samém konci vzducholodi byla místnost, v níž stál jeden z těch malých létajících strojů, které pomohly rozdrtit skavení vojsko v bitvě u Opuštěné věže. Byly tam obrovské dveře a rampa, které vypadaly, jako by byly určeny k vypouštění létajícího stroje. Kdyby jen věděl, jak s tou věcí zacházet, mohl by ji ukrást a letět zpátky do Skavenmoru jako hrdina. Pokušení sednout za řídicí panel a začít otáčet knoflíky a tahat za páky bylo takřka neodolatelné. Celé to znovu uvážil - ale šedý věstec byl při jejich posledním spojení velmi konkrétní.

Bez Thanquolova výslovného rozkazu nesmí Lurk dělat nic. Šedý věstec byl dost urážlivý a naznačoval, že Lurk je hlupák, který nejspíš bez Thanquolova vedení udělá nějakou katastrofální chybu. Thanquol má štěstí, že je tím, čím je. Jen mocný čaroděj jako on si může dovolit takhle mluvit s Lurkem.

Ne, prostě bude sedět a nebude nic dělat, dokud nedostane rozkazy. Nemohl dělat nic jiného než čekat.

JEDENÁCT

NA SEVER

Felix se přidal k davu rolníků na dvoře a hleděl na vzducholod'. Na palubu se nakládaly zásoby připomínající, že budou brzy muset toto místo opustit. Ze dvora viděl bedny a krabice i velké kožené vaky vytahované nahoru na věž a poté přes lávku do lodi. Vypadalo to, že si s sebou trpaslíci hodlají vzít větší množství vodky, aby nahradili sudy s pivem, protože, jak řekl Snorri, v těchto věcech člověk nemůže být nikdy dost vopatrný. Většina zásob ale byla spíše základního charakteru: uzené a sušené sobí maso, stovky bochníků černého chleba a stejně tolik kulatých sýrů. Ať už se jim přihodí cokoli, hladovění to nejspíš nebude, pokud se v pustinách Chaosu nezdrží velice dlouho - tím si byl Felix téměř jist. Samozřejmě, hladovění teď pro něj bylo tou nejmenší starostí.

Všiml si, že trpaslíci upravují loď. Přes větrací otvory přetáhli jemné síťové zástěny. Ty měly odfiltrovat mutující prach, který se zvedal z pouští pustin Chaosu. Trpaslíci v koších jako pro kočky viseli přes boky lodi a prováděli poslední úpravy motorů a rotorů.

Konaly se i další přípravy. Na poslední tři dny se Max Schreiber uchýlil do malé věže poblíž sídla a prováděl nějaké tajemné rituály. V noci Felix občas viděl zlověstné světlo vycházející z oken věže a vzadu na krku cítil podivné svrbění, které mu prozradilo, že se provádějí kouzla. Jestli to vadilo ještě někomu jinému, Felix nevěděl, nikdo na sobě nedal nic znát. Borek jim pravděpodobně řekl, že čaroděj má za úkol ochránit je od zlého působení Chaosu a zdálo se, že právě to dělá. Schreiber sám mu řekl, že tato kouzla nechal až na poslední chvíli proto, že magie časem ztrácí moc. Čím blíže konečnému cíli, tím déle bude kouzlo trvat. Felix neviděl důvod, proč by měl čarodějův odborný názor v této věci zpochybňovat.

Jak se Felix díval nahoru, viděl mechaniky šplhající po síťové po stranách ohromného balonu a připevňující věci, které, podle toho, jak se blýskaly ve slunečním světle, musely být amulety zdobené drahokamy. Věděl, že oči sochy byly nahrazeny dvěma podivně planoucími drahokamy, protože byl jednou či dvakrát na Duchu Grungniho, aby ho Makaisson naučil řídit vzducholod'.

Felixe tyhle lekce začaly bavit a pomalu začínal věřit, že by ohromnou loď dokázal řídit, ačkoliv si stále ještě nebyl jist, že by s ní v případě nouze dokázal přistát. Řady menších pák se totiž ukázaly plnit velké množství rozličných funkcí. Jedna z nich uvolňovala zátěž, přičemž se loď v případě potřeby rychle vznesla výš. Jiná zase rozezněla rohy, které posádku varovaly před blížícím se nebezpečím. Třetí by vypustila všechnu tu černou hmotu v případě, že by se nádrže s palivem vznítily, což bylo podle Makaissona to nejhorší, co by se mohlo lodi stát.

Zjistil, že k hlavnímu mechanikovi získává úctu. Makaisson může být tak pomatený, jak říkal Gotrek, ale svou práci očividně znal a miloval, a Felixovi dovedl dát jednoduché odpovědi i na ty nejtechničtější otázky. Nyní věděl, že vzducholod' mohla létat proto, že plynové vaky byly naplněny substancí lehčí než vzduch, a měly proto přirozený sklon stoupat. Věděl, že černá hmota je vysoce hořlavá a může dokonce vybuchnout, a proto musí být v případě nouze vypuštěna.

Život na bojarově panství mu v těchto teplých letních dnech připadal nádherný, a občas dokonce téměř zapomněl na nebezpečí, které je očekávalo po odletu. Téměř.

Na rameno mu dopadla ruka a v uších mu zazněl hluboký smích.

"Tady jste. Povězte mi, umíte s tím mečem zacházet, Herr Jaeger?" Byla to Ulrika.

"Ano," řekl. "Párkrát jsem to už zkusil."

"Možná byste si na mě mohl udělat čas a dát mi lekci."

"Kdy a kde?"

"Venku za hradbami, teď."

"Tak jdeme."

Felix si nebyl jist, co očekával, když šel ven. Ulrika už měla tasený meč a dělala do vzduchu několik cvičných výpadů. Felix naklonil hlavu ke straně a díval se na ni. Pohybovala se dobře, byla široce rozkročená, pravou nohu vepředu.

Když se blížila, držela rovnováhu. Šavle se ve slunci leskla, když sekala do domnělého nepřítele.

Svlékl si plášť a kazajku a tasil svůj meč. Byl to dlouhý meč, delší a těžší než její. Když Felix prováděl zkušební výpady, svištěl meč ve vzduchu. Felix se sebevědomě pohyboval vpřed. Uměl se mečem ohánět a věděl to. Jako mladík při hodinách šermu vynikal a jako dospělý muž přežil mnoho bojů. A templářův meč, který měl, byl ten nejlepší a nejlehčí, jaký kdy držel v ruce.

"Ne, s tím ne, vy blázne! S tamhle tím," řekla a kývla směrem k jinému meči ležícímu v dřevěné schránce u zdi.

Felix k němu došel. Vytáhl ho z pochvy a prohlédl si ho. Byla to další šavle, dlouhá a lehce zahnutá. Ostří bylo otupené, jako by zbraň byla určena k výcviku. Potěžkal ji a zkusil její vyváženost. Byla lehčí než jeho meč, ale nebyl na ni zvyklý. Vyzkoušel si několik výpadů.

"Nejsem na ni zvyklý," řekl.

"Výmluvy, výmluvy, Herr Jaeger. Otec vždycky říká, že na útěku musíte umět použít jakoukoliv zbraň, která vám přijde pod ruku."

"To má pravdu. Ale obvykle si dávám pozor, aby mi nejdřív přišel pod ruku můj vlastní meč."

Jen se na něj výsměšně podívala. Hlavu měla zakloněnou, rty mírně rozevřené. Pokrčil rameny a pohnul se směrem k ní, zbraň přitom nedbale držel v pravé ruce.

"Jste si jistá, že to chcete?" zeptal se jí. Díval se jí přitom přímo do očí a uvažoval, proč tohle vůbec dělají. Několik stráží si asi myslelo totéž, protože u zdi se shromáždil malý hlouček, který je sledoval.

"Proč se ptáte?"

"Je to trochu nebezpečné."

"Tohle jsou výcvikové meče, jsou záměrně otupené."

"Přesto se může stát nehoda."

"Bojíte se se mnou bojovat?"

"Ne." Chtěl říct, že se bojí, aby ji nezranil, ale něco uvnitř mu napovědělo, že tohle by říkat neměl.

"Měl byste vědět, že zde v Kislevu bojujeme do první krve. Ten, kdo prohraje, obvykle vyvázne s jizvou."

"Těch už mám dost."

"Někdy mi je musíte ukázat," usmála se.

Zatímco Felix ještě uvažoval, co tím myslela, zaútočila. Felixovi se taktak podařilo uskočit, ale stejně přišel o kousek košile. Zvyk mu zavelel provést další výpad a dříve, než pochopil, co se děje, letěla jeho šavle směrem k ní. Bez námahy ránu odrazila a jejich zbraně se náhle míhaly tam a zpět téměř rychleji, než oko dokáže sledovat.

Za několik okamžiků od sebe odskočili. Ani jeden z nich nedýchal ztěžka. Felix si uvědomil, že ta žena je velmi, velmi dobrá. Za normálních okolností, se svým mečem v ruce, byl pravděpodobně lepší šermíř. Ale boj v této rychlosti byl spíše otázkou reflexů, nacvičené odpovědi, tolikrát vyzkoušené, že se stala automatickou. Lehčí, zahnutý meč neodpovídal jeho načasování a poskytoval jí převahu. Na chvíli to byla poslední šance, aby o tom přemýšlel, protože nyní útočila neodbytněji. Stráže u zdi ji povzbuzovaly.

"Říkala jsem vám, že jsem při cvičení se šavlí porazila všechny otcovy stráže," řekla právě, když se mu podařilo odrazit jeden z jejich útoků. O první krvi určitě také nežertovala. Tohle nebylo jako sportovní souboje jeho mládí, kde člověk bojoval, aby předvedl své dovednosti. Tohle mnohem spíš vypadalo jako skutečný zápas. Určitým způsobem to vlastně bylo logické. V tak nebezpečném místě, jako byl Kislev, nebylo příliš výhodné učit se reflexům, které by člověku brzdily rány. Věděl, že sám se tomuto reflexu odnaučil až po mnoha skutečných bojích.

"Kdybyste to byla řekla, nedělali bychom to," mumlal si, a divoce jí vracel výpady.

"A porazila jsem také všechny místní šlechtice." Další rána mu roztrhla košili na hrudi a odsekla jeden knoflík. Felixe

napadlo, jestli si s ním jen nehraje. Stráže nahoře se mu posmívaly.

"Od mých patnácti let mě nikdo v šermování šavlí neporazil."

Felix vážně pochyboval i o tom, že by ji nechávali vyhrát, jen aby si nerozžněvali jejího otce. Bojoval s mnoha muži a ona byla mnohem lepší než většina z nich. Obličej měl rudý a funěl námahou. Začal se trochu zlobit na diváky, kteří tleskali jeho ponížení. Usilovně se soustředil, aby dýchal zlehka a udržoval si postoj tak, jak se to naučil.

Nyní si uvědomil, že má ještě další nevýhodu. Většina bojů, jimiž prošel, měla s tímto formalizovaným způsobem zápasu velmi málo společného. Všechno to byly drsné a pádné bitky ve vřavě, kde člověk nepřítele zabíjel způsobem, při němž se na styl nehledělo.

Uvědomil si, že jestliže bude v tomto stylu pokračovat, nevyhnutelně prohraje a rozhodl se změnit taktiku. Odrazil její další výpad a vrhl se kupředu. Jakmile stáli tváří v tvář, natáhl se a chytil ji za levou ruku. Vší silou škubl a otočil ji. Jak ztrácela rovnováhu, podařilo se mu vyrazit jí meč z ruky. Pak ji pustil. Upadla na záda a on jí nasadil meč na krk.

"Všechno je jednou poprvé," řekl. Po krku jí stékala malíčká kapka krve.

"Zdá se, Herr Jaeger. Ale taky se říká do třetice všeho dobrého." Viděl, že se směje, a také se rozesmál.

* * *

Felix ležel u potoka poblíž sídla, zasněně hleděl na zvlněné traviny a přemýšlel, co se to děje mezi ním a Ulrikou. Ta stála kousek od něj a držela kislevský vrstvený luk. Několik okamžiků stála nehybně s lukem napjatým, v postoji, který nemohl neodhalovat její úžasnou postavu, načež vyslala další šíp přímo do středu sto kroků vzdáleného cíle. Třetí přesný zásah.

"Výborně," řekl Felix.

Pohlédla na něj: "Tohle je jednoduché. Ze hřbetu běžícího koně by to bylo mnohem těžší."

Felix přemýšlel, jestli se na něj snaží udělat dojem. Bylo těžké to poznat. Byla tolik odlišná od ostatních žen, které znal.

Byla mnohem přímější, mnohem více zběhlá v umění boje, mnohem otevřenější. Samozřejmě, byli v Kislevu, kde šlechtici často bojovaly po boku svých mužů. Nejspíš musely, protože Kislev byla hraniční země s Temnotou na severu a divokými nezkrocenými kraji plnými orků na východě. Byl to drsný kraj, kde bylo potřeba každého meče. Zdálo se, že ji zajímá tím způsobem, jakým se ženy a muži o sebe obvykle zajímají, ale kdykoliv se pokusil ji obejmut, odtáhla se. Bylo to velmi frustrující. Měl pocit, že čím více o té ženě ví, tím méně jí rozumí.

Padl na něj stín a někdo mu zlehka poklepal na rameno. Felix vzhlédl a tok jeho myšlenek se přerušil. Stál tam Varek a krátkozrace mžoural do dálky na Ulriku.

"Co je?" zeptal se Felix.

"Strýc ti vzkazuje, že přípravy jsou dokončeny. Odlétáme zítra za úsvitu."

Felix přikývl, aby dal najevo, že rozuměl. Varek se hluboce uklonil Ulrice a odešel.

"Co chtěla?" zeptala se.

Felix jí to řekl. Přes obličej jí přelétl stín.

"Tak brzy," řekla jemně, natáhla ruku a dotkla se jeho obličeje, jako by se chtěla ujistit, že je ještě tady.

* * *

Slunce kleslo za obzor. Felix stál ve tmě na hradbách a hleděl směrem ke vzdáleným horám. Bylo ještě brzy a přes travnaté pláne vál teplý vánek. Ještě nevyšel ani jeden z měsíců. Za severními vrcholy bylo vidět chvěvivou záři. Nebe bylo plné tančících světél barvy zlata, stříbra a krve. Byl to zvláštní pohled, úchvatný a zároveň děsivý.

Ze zdola slyšel, jak hudebníci ladí své nástroje a kuchaři na sebe halekají při přípravě večerní hostiny. Podle počtu poraženého dobytka a lahví vodky odhadoval, že se jim Stragov chystá uspořádat královské rozloučení.

Felixovu pozornost upoutal tlumený šramot nalevo a uvědomil si, že na hradbách není sám. Stál tam i Gotrek a hleděl do dálky. Zdál se být zahroubaný a v obličejí měl soustředěný výraz.

"Ta záře - je to světlo Chaosu?" zeptal se Felix konečně.

"Ano, človíčku, to je."

"Odtud vypadá skoro krásně."

"Teď se to tak může zdát, ale kdybys prošel Stezkou černé krve a pod tou oblohou, měl bys na to jiný názor."

"Je to opravdu tak zlé?"

"Horší než dokážu vypovědět. Písek na poušti je podivně zbarvený a kosti velkých zvířat ve světle září. Prameny jsou jedovaté, v řekách neteče voda, ale jiné věci, jako krev nebo hleny. Vítr všude roznáší zhoubný prach. Narazíš na trosky lidských, elfích a trpasličích měst. Jsou tam nesčetné bestie a nepřátelé, kteří si nemusejí dělat starosti se strachem nebo rozumem."

"Ztratili jste hodně lidí, když jste tam byli naposledy."

"Ano."

"Jakou máme naději teď?" Felix chtěl dodat „na přežití“, ale věděl, že nemá smysl ptát se na tohle trolobijce. "Na dosažení Karag Dumu?"

Gotrek dlouhou chvíli mlčel. Za nimi se rozezněl zpěv. Z trávy za domem se ozývaly hlasy nočního hmyzu. Všechno kolem bylo tak pokojné, že se Felixovi nechtělo věřit, že je v zemi na hranici nekonečné války a že zítra poleť nad pustinami Chaosu, krajem, z něhož se možná nikdy nevrátí. Teď, když stál tady, v teplém nočním vzduchu, měl pocit, že bude žít navždycky.

"Abych pravdu řekl, človíčku, nevím. Kdybychom šli pěšky, neměli bychom vůbec žádnou naději, to vím jistě. S touhle

Makaissonovou vzducholodí bychom to mohli dokázat." Smutně potřásl hlavou: "Nevím. Záleží to na tom, jak přesné má Borek mapy a jak mocná budou Schreiberova kouzla, a jestli se motory porouchají nebo nám dojde palivo či jídlo, nebo na bouřích Chaosu..."

"Bouřích Chaosu?"

"Na strašlivých víchřicích plných moci Temnoty. Promění kámen v kapalinu a lidi ve zvířata nebo mutanty."

"Proč se tam chceš vrátit?" Felix se obrátil a opřel se zády o hradby, aby viděl na dvůr za nimi.

"Protože bychom se mohli dostat do Karag Dumu, človičku. A jestli se nám to podaří, naše jména budou žít navždy. A když ne, no, bude to slavná smrt."

Pak už se Felix neptal. Při pohledu na dvůr spatřil Ulriku v dlouhých světlých šatech a nechtělo se mu věřit, že je možné zemřít.

Felix se prodral na konec dvora. Za sebou slyšel zvuky pítí a tance. Někteří hudebníci duli na nástroje připomínající miniaturní dudy, jiní zase rytmicky bubnovali na bubny potažené kůží. Do nosu mu pronikla vůně pečeného masa zápasící s ostrým štiplavým pachem vodky. Odněkud zvenčí přicházelo volání a pochvalné mručení vojáků povzbuzujících dva zápasníky.

Hlad neměl a byl naprosto střízlivý, protože se rozhodl, že další opileckou noc už zažít nechce, i kdyby to měla být jeho poslední noc na zemi. Hledal Ulriku, ale ta už dříve zmizela spolu se dvěma rolnickými ženami, které byly buď její přítelkyně, nebo služky, to se nedalo poznat. Nezdálo se, že by dnes byl jejich poslední společný večer. On tady stál, ve vypraných a vyspravených šatech, učesaný a umytý - a ani ji nemohl najít, aby jí ukradl polibek. Byl mrzutý a zkroušený a také dosti zmatený. Bylo té dívce snad docela lhostejné, že zítra odjíždí? Copak s ním ani nechce mluvit? Na veselí panující za jeho zády neměl náladu. Rozhodl se, že se vrátí do svého pokoje a bude trucovat. Při chůzi se hoče usmíval, věděl, že se chová dětinsky, ale nechtěl s tím nic dělat.

Zastavil se u pootevřených dveří. V jeho pokoji byla tma a zevnitř přicházel tichý zvuk. Felix položil ruku na jílec meče a uvažoval, jestli je to lupič nebo některý ze služebníků moci Chaosu, který se vplížil dovnitř pod pláštěm tmy a veselice.

"Felixi, jsi to ty?" otázal se hlas, který okamžitě poznal.

"Ano," řekl hlasem náhle tak zastřeným, že téměř nemohl dostat slova z úst. Zablikalo světlo a rozsvítila se lucerna.

Felix viděl nahou ruku vyčnívající zpod pokrývky.

"Myslela jsem, že nikdy nepříjdeš," řekla Ulrika a odhodila pokrývku, aby odhalila své dlouhé nahé tělo. Felix k ní rychle přistoupil. Její vůně mu naplnila nos. Jejich rty se setkaly v dlouhém polibku a tentokrát se neodloučily.

Felixe probudilo světlo úsvitu a kokrhání kohoutů. Otevřel oči a viděl Ulriku, jak leží vedle něho, opírá se o loket a prohlíží si jeho obličej. Když viděla, že se probudil, trochu smutně se usmála. Natáhl se a pohladil ji po tváři. Pod prsty cítil jemnou kůži na jejím obličejí. Chytila ho za ruku a otočila ji, aby mu mohla políbit dlaň. Zasmál se a natáhl ruku. Stáhl ji dolů k sobě a cítil teplo jejího těla. Byl šťastný, že tu je, šťastný, že ji může objímat a cítit na holém těle tlukot jejího srdce. Zasmál se z čisté radosti, ale ona se zachvěla a odvrátila se, jako by se měla rozplakat.

"Co se děje?" zeptal se.

"Musíš jít," odpověděla.

"Vrátím se," vyhrkl hloupě.

"Ne, nevrátíš. Z pustin se nikdo nemůže vrátit. Ne přičetný. Ne nedotčený Chaosem."

Pochopil, proč jejich milování včera v noci bylo tak zoufale naléhavé. Byla to záležitost jedné noci, dar ženy válečníkovi, o němž si myslí, že ho už nikdy neuvidí. Uvažoval, jestli se to tu stávalo často. Pocit štěstí byl ten tam, ale přesto ji objímal a hladil po vlasech.

Ozvalo se silné zaklepání na dveře.

"Je čas odletu, človičku," slyšeli Gotrekův hlas, který zněl jako hlas osudu.

DVANÁCT

PUSTINY CHAOSU

Když Felix hleděl na Stragovovo sídlo mizící v hloubce pod vzducholodí, zahalil ho smutek jako těžký plášť. Jak Duch Grungniho nabíral na rychlosti, maličké mávajících postavíčky se pomalu ztrácely, až docela zmizely z dohledu. Sídlo se zmenšovalo, až se také ztratilo v nekonečné rozlehlosti zvlněných travnatých plání. Felix neklidně poklepal na kovovou desku.

Přemítal, jestli ještě někdy spatří Ulriku. Ona si to očividně nemyslela a o těchto věcech věděla více než on, když žila na hranicích pustin Chaosu celý život. Bylo to zvláštní, ale už se mu po ní stýskalo, ačkoliv se s ní poprvé setkal teprve před několika málo dny.

Jednu krátkou mučivou chvíli byl odhodlán jít za Makaissonem a požádat ho, aby otočil loď. Chtěl mu říct, že udělal hroznou chybu a že nechce odletět. Zjistil, že si přeje, aby byl zůstal s ní, ale všechno se seběhlo tak rychle a náhle. Všichni, včetně jí, věřili, že letí s nimi, a tak letěl, ačkoliv k tomu neměl nejmenší důvod ani chuť.

Takhle to na světě přesně chodí. Malé události začnou žít svým životem a dříve, než si to člověk uvědomí, je polapen v naprosto nepravděpodobných situacích, na něž nemůže mít vůbec žádný vliv. Přemítal, jestli jsou takové i životy

ostatních lidí, nebo jen jeho. Hromadili snad i ostatní jedno malé rozhodnutí za druhým jako kamínky, jen aby v poslední chvíli zjistili, že pod sebou postavili nestabilní pohyblivou horu, z níž nemohou slézt, aniž by rozhýbali lavinu?

Věděl, že hlavního mechanika nemůže žádat, aby loď otočil, z mnoha důvodů. První a nejjednodušší byl ten, že Makaïsson to nejspíš neudělá a on ztratí respekt i dobrou vůli posádky, aniž by tím něco získal. Druhým důvodem bylo, že neměl nejmenší tušení, jakého by se mu dostalo přivítání, kdyby se vrátil. Možná na něm Ulriku přitahovala jen víra, že v jeho účasti na výpravě je něco hrdinského, a kdyby to nyní vyvrátil, musel by nosit znamení zbabělce. Věděl, že lidé z této drsné země by se zbabělcem nechtěli mít nic společného.

A možná, pomyslel si, něco v něm chce pokračovat v cestě, vidět nová místa, zjistit jak to všechno dopadne, a změřit své síly s divočinou, která dokázala vyděsit i Gotreka. Možná že tak, jak si myslel, že ho hodnotí ostatní, hodnotí sám sebe i on. Kdyby opustil Ducha Grungniho, opustil by i svůj náhled na sebe jako na hrdinu a musel by být stejný jako všichni ostatní. Možná že něco v něm skutečně chtělo tu slávu, po níž toužili trpaslíci na této lodi. Nevěděl to. Občas ho mátl i vlastní pohnutky. Zdálo se, že se mění podle nálady a podle toho, má-li právě kocovinu, nebo ne.

Věděl jen, že teď se cítí hrozně - a že chce opět vidět Ulriku. Zdálo se, že stísněná nálada ovládla celou loď. Všichni trpaslíci byli zticha a měli v obličejích utrápené výrazy. Možná že také cítili ten znepokojivý smutek. Nebo měli prostě kocovinu, protože minulou noc každý z nich pil jako námožník z Marienburgu, nebo přesněji jako trpaslík, který našel jezero alkoholu. Felix musel uznat, že vzducholoď teď nebyla pro opilce právě vhodným místem. Paluba se viditelně chvěla a občas, když se dostali do mraků nebo turbulence, se zatřásla celá gondola.

Probojovával se k řídící desce a viděl, že u ní skoro nikdo není s výjimkou základní posádky nutné k řízení lodi.

Rozmrzele došel k Makaïssonovi, postavil se vedle něj a vyhlédl z okna. Stezka černé krve zela před nimi jako tlama obrovského démona.

Brzy budou nad stezkou s horami tyčícími se všude kolem nich a nejnižším z podivných blikotavých vrcholů na stejné úrovni s lodí. Felix si je prohlížel, ale zářící a chvějící se hmota, která je obklopovala, mu to podivným způsobem ztěžovala. Oko po ní klouzalo jako člověk padající na led a Felix zjistil, že na vrcholy nedokáže zaostřit zrak. Dostal první důkaz o tom, jak prazvláštní jsou síly Chaosu. Byl si jist, že není poslední.

Stezka sama byla skalnatá a pustá. Tu a tam byly podél cesty rozesety podivně tvarované balvany a Felix cítil jistotu, že do nich byly vyryty zvláštní, neznámé runy. Ke své hrůze však shledal, že to, co měl za nakreslený symbol byla ve skutečnosti zkroucená lidská kostra přikovaná řetězy ke skále. Byly to lidské oběti zanechané zde válečníky Chaosu, nebo varovná znamení, která tu nechali Kislevané? uvažoval. Obě možnosti se zdály být stejně pravděpodobné.

Vedle něj se objevil Varek a chvíli vládlo užaslé ticho. Felix věděl, že mladý trpaslík jeho náladu sdílí.

"Schreiber si myslí, že tyto hory chrání celý Kislev," řekl Varek konečně.

"Co tím myslíš?"

"Mluvil jsem s ním v sídle. Má teorii, že kdyby nebylo ochrany těchto hor, vítr by do Kislevu navál chaotitový prach z pustin Chaosu a rozšířil tak mutaci na jeho populaci. Říká, že by se všichni Kislevané změnili, pokřivili a stali se poddanými šílených rozmarů Temných bohů."

"Myslel jsem si, že nející mutanti v Kislevu už jsou. Sigmar ví, že jsem v Říši bojoval už s mnoha. Tady jich přece nemůže být méně!"

Varek vzhlédl a smutně se na Felixe usmál: "V Kislevu zabijí každého, na kom najdou sebemenší známku mutace - i novorozence."

"To se dělá i v Říši," řekl Felix, ale věděl, že to ve skutečnosti není pravda. Mnozí rodiče schovávali své pokřivené děti a totéž dělali i mnozí lidé se svými příbuznými. Na svých cestách se už s takovými případy setkal. Mutanti nejsou zlí, pomyslel si, jsou jen nemocní. Hořce potřásl hlavou, protože věděl, že žádný trpaslík, a už vůbec ne Kislevan, by s ním nesouhlasil. Byl to opravdu strašlivý svět.

"Schreiber říká, že bez hor by to bylo mnohem horší, že tvoří přirozenou bariéru, která většinu prachu zabrání dostat se do země lidí. Říká, že ta podivná hmota na vrcholcích, je rosol Temné magie, čistá substance Chaosu."

"Má spoustu zajímavých teorií, ten Herr Schreiber," poznamenal Felix kysele.

"Říká, že to nejsou pouhé teorie. Prováděl s chaotitovým prachem pokusy na zvířatech."

"Potom je tedy šílený. Chaotit je zákazonosná hmota. Dělá z lidí šílence. Viděl jsem to."

"Říká, že je velmi opatrný a chrání se kouzly a všemožnými ochrannými látkami. Můj strýc jeho teoriím věří. To je také jeden z důvodů, proč je na trupu této lodi olověná vrstva."

"Myslím, že z Herr Schreibera nakonec nic dobrého nevzejde."

"Jsem nakloněn s tebou souhlasit, Felixi, ale přesto by mohl mít pravdu. Strýc říká, že jeho teorie se shoduje s tím, co se praví ve starých vyprávěních trpaslíků. Říká se, že si naši lidé při prvních velkých nájezdech Chaosu začali stavět města pod zemí a že je skála před jeho deformujícím vlivem, který jinak poznamenal všechny ostatní rasy, ochránila." Zdálo se, že se za to, co řekl, stydí, jako by si nebyl jist, jak bude Felix reagovat na obvinění, že lidé byli poznamenáni Chaosem. Felix měl ale dost zkušeností z cest v Říši i mimo ni, aby tomu věřil. Lidská rasa se snadno podřídila a začala vyznávat Temnotu. Jak skličující pomýšlení.

"Když překonáme tyto hory, budeme na samé hranici království Chaosu," zamumlal Varek temně.

"Myslíš, že kouzla, kterými Schreiber obklopil vzducholoď, nás ochrání?" zeptal se Felix.

"O kouzlech nic nevím, Felixi. Jen málo trpaslíků o nich něco ví. Strýc věří, že nás ochrání, a on je v tomto ohledu považován za moudrého."

"Ten Herr Schreiber je zvláštní člověk. Viš, požádal mě, abych své dojmy z pustin zaznamenával pro případ, že bychom se vrátili."

"Mě také. Říká, že to pomůže jeho výzkumům."

"Doufejme, že se dostaneme zpátky, abychom mu mohli předat něco použitelného."
Varek se usmál: "Ano, doufejme."

Lurk měl strach. Od chvíle, kdy na palubu přišel ten lidský čaroděj a začal provádět svá kouzla, nemohl se s Thanquolem spojit. Bylo to hrozné, protože věděl, že Thanquol bude vinit jeho, ať už za to může kdokoliv. Chtěl něco podniknout, ale o kouzlech nevěděl nic. Vzduch se v něm vlna bezmoci. S ní přišla i touha škrábat a thrat, zbavit se strachu tím, že někoho, pokud možno někoho slabého a bezmocného, zabije.

Naneštěstí nikdo takový nebyl v dosahu. Loď byla plná dobře vyzbrojených a vybavených trpaslíků a Lurk u sebe neměl tučet společníků, kteří by ho ve spravedlivém skavením hněvu podporovali.

Věděl, že si potlačovanou energii musí na něčem vybit. To něco našel, když v době, kdy většina trpaslíků spala, prozkoumával loď. Znovu se ocitl u slibně vypadajícího tunelu vedoucího do nejsvrchnější části gondoly.

Pomalou a opatrně otočil masivní klikou a ucítil, jak se zámek s cvaknutím otevřel. Vší silou zatlačil vzhůru a nad sebou uviděl žebřík. Chlupy mu zčechral vítr a on si uvědomil, že vystoupil na vršek gondoly. Při pohledu vzhůru viděl žebřík mizící v kruhovitém otvoru v obalu balonu. Protáhl se otvorem a okamžitě byl obklopen množstvím ohromných balonů. Byly v dlouhých řadách upevněny na jemných drátech.

Rychle s přirozenou skavení mrštností cupital vzhůru po žebříku, uklidňován těsnou blízkostí vzduchových pytlů všude kolem něj. Citlivé nozdry sebou škubaly a ježily se mu vousky. Ve vzduchu rozeznával slabě štiplavý pach, kterého by si žádný člověk nebo trpaslík nepovšiml. On ho ale poznal! Cítil ho už dole v gondole, ale odtud ten pach neznal. Ne, setkal se s ním ve velkých močálech kolem Skavenmoru, kde továrny krysího lidu vypouštěly vedlejší produkty výroby do bahna a pohyblivého písku. Na místech, kam byly odpadní vody vypouštěny, se občas vytvářely veliké bubliny, a když praskly, vycházel z nich tenhle zvláštní pach.

Bylo možné, aby trpaslíci tím plynem plnili tyhle balonovité pytle, a že by právě ty tisíce pytlů zvedaly loď do vzduchu? Je možné, že by prostředky pro výrobu vzducholodí už byly v rukou skavenů? Měl by šedému věstci Thanquolovi říct o svém podezření?

Chvilu o tom uvažoval a potom ten nápad zavrhl. Bylo to naprosto absurdní! Jistě jen ta nejmocnější kouzla mohla nést vzducholoď. Právě to určitě dělal lidský čaroděj v té pozemské díře! Určitě musel obnovovat kouzla, aby loď mohla letět dál. Tyhle pytle jistě sloužily jinému účelu. Možná že to byly zbraně jako koule s jedovatým plynem. To se ale také zdálo být nepravděpodobné, protože nikdy neslyšel, že by plyn z močálů někdy někomu způsobil něco horšího než bolení hlavy.

Došplhal až na vrchol žebříku a všiml si, že skrz balon vede několik lan, která umožňovala přístup do jeho vnitřních částí. Mohl by to být dobrý úkryt v případě, že by musel opustit sklad dole. Nahoře, na konci žebříku byla pozorovatelná velká asi jako pramice. Ve velké kovové krabici byly upevněny různé podivné přístroje a měřidla. Dbal Thanquolových instrukcí a raději se jich nedotýkal. U nich stál na velké trojnožce dalekohled přimontovaný na velikou, vícehlavňovou zbraň. Podobné Lurk už viděl v několika bitvách s lidmi nebo trpaslíky. Zbraň měla nepochybně loď chránit při útoku shora.

Nad hlavou měl dokonalý výhled na oblohu. Studený vítr mu čechral kožich a on čenichal ve vzduchu. U Rohatého krysy! Ucítil slabý pach chaotitu! Lurkovi se naježily chlupy. Kdyby našel zdroj toho bájněho prášku, byl by bohatší než ve svých nejdivočejších hrabivých snech - v případě, že by mu Thanquol dovolil nějaký si nechat. Možná by bylo lepší mu o tom neříkat, dokud to nebude absolutně nevyhnutelné. Koneckonců, může se mýlit.

Od pozorovatelné vedly dva můstky k strážním košům umístěným na předním a zadním konci lodi. Uvědomil si, že hledí na řadu obranných stanovišť podobných tomuto. Vypadalo to, že trpaslíci neponechali nic náhodě. Možná že ta lana v balonu vedou k dalším zbraním umístěným po stranách vzducholodi. Bude to muset prozkoumat.

Podíval se kukátkem dalekohledu a prohlížel si okolí, věnuje zvláštní pozornost vysokým horám se světélkujícími vrcholy a podivným barevným stopám na severní straně oblohy. Najednou se cítil hrozně obnažený. Tohle nebylo místo pro kanálovou kysu, jako byl on. Bylo tu příliš mnoho oblohy, příliš mnoho čerstvého vzduchu a obzor byl příliš daleko. Měl by se raději vrátit dolů.

Tady jsi! Byla to tak silná myšlenka, že ho doopravdy vyděsila. Lurk se napřimil a ocas se mu úplně natáhl. Kde jsi byl? Nikde, nejmilostivější z pánů. Lurk si dával pozor na své myšlenky. V lodi, jak jsi mi přikázal.

Potom naši nepřátelé museli obrnit loď kouzly. Ty neschopný hloupý otroku, museli poznat, že tam jsi!

Děsivé pomyšlení a Lurk se úpěnlivě modlil, aby nebylo pravdivé. Rychle tomu hřmícímu hlasu ve své hlavě řekl o přítomnosti lidského čaroděje na lodi a o tom, jak zahalil loď do tajemných kouzel. Následovalo tak dlouhé ticho, že si Lurk už začal myslet, že Thanquol ztratil spojení. Právě když se chystal vzdát díky Rohatému kryse, hlas opět promluvil.

Ten člověčí čaroděj musel loď zahalit, aby ji před něčím ochránil. Kouzla jsou jen v lodi pod tebou, ne tam, kde nyní jsi. Buď tady každý den ve stejnou dobu a já se s tebou spojím.

Ano, nejmocnější z mocných, odpověděl Lurk.

Lurk spěšně sešplhal zpátky. Cestou dolů uvažoval, jestli si šedý věstec uvědomuje, jak je to nebezpečné. Co když v pozorovatelnách někdo bude? Co když nebude schopen rozkaz splnit? Bylo to děsivé pomyšlení. Lurk si přál, aby tu měl pár podřízených, na nichž by si mohl vybit své frustrace. Cestou zpátky se uklidňoval tím, že rozdrásal několik balonů. Praskly a ven se vyvalil povědomě páchnoucí plyn.

Až když byl zase zpátky ve své bedýnce, napadlo ho, jestli si některý z trpaslíků nevšiml roztržených balonů. Možná to vzbudí podezření. Na druhou pracku ho přirozená skavení zvědavost nutila uvažovat o tom, co by se stalo, kdyby rozdrásal všechny balony.

Felix už několik hodin hleděl na zemi pod nimi. Už dosáhl samotného začátku pustin Chaosu. Dole viděl první duny zvláštního, barevného písku, který se mísil se skalnatou planinou. Nebe nad nimi bylo neklidné, plné letících mraků neobvyklých, kovových odstínů. Slunce bylo sotva viditelné, a když se ukázalo, vypadalo větší a červenější. Jako by ani nepřilétali do jiné země, ale do jiného světa. Drahokamy na přídě lodi jasné zářily, jako by kouzlo, kterým byly očarovány, bylo nyní plně aktivováno.

Pouhá rychlost vzducholodi naplnila Felixe děsivým úžasem. Během posledních několika hodin přeletěli impozantní hory i notný kus vlnících se plání. Pláně se vzhledem příliš nelišily od pastvin v Kislevu - až na to, že při bližším pohledu mohl člověk spatřit ohořelé rozvaliny, kde se kameny roztekly jako voda a vytvořily nové, bizarní tvary a jezera světélkovala podivnou růží a modří, jako by byla znečištěna chemikáliemi.

Po pláních přišly močály a potom tundra. Teplota znatelně klesla a okno občas bičovalo přivaly karmínového sněhu, který na oknech tál a stékal dolů v červených kapkách nepříjemně připomínajících krev.

Nakonec tyto ponuré kraje vystřídal země, kde nerostlo vůbec nic, kamenitá pláň posetá vztyčenými balvany, jež Felixovi připomínaly letité menhiry. Zdálo se mu být nepravděpodobné, že by je zde vztyčili lidé, ale člověk nikdy neví. Občas přelétli nad menší skupinkou bestii, které se bily do prsou a povykovaly na ně výzvy. Jindy zase narazili na tlupu lidí, kteří se při pohledu na vzducholod' rozprchlí. Felix se na ně díval dalekohledem a viděl, že všichni jsou poznamenaní mutací. Jak mohou v tomhle nehostinném kraji přežít, uvažoval - a snažil se nemyslet na temné historky o kanibalismu a požírání mrtvol, vyprávěné o kulte Chaosu.

Nyní nechali i tyto pustiny daleko za sebou a shlíželi dolů na světélkující poušť. Felix slyšel t'ukání Borekovy hole o podlahu a vzápětí ucítil na rukávě dotek srašťelé ruky.

"Vezměte si tento amulet," řekl Borek. "Jsme nyní ve vlastních pustinách Chaosu a amulet vás ochrání před jejich vlivem. Snažte se jej stále mít na holé kůži, protože tak vám může předávat svojí moc a chránit vás před deformujícím vyzářováním Temné magie."

Felix amulet přijal a podržel ho proti světlu. Stříbrný řetěz a obal s drahokamem, tvarem a barvou přesně odpovídající rampouchům, které v zimě často vídal viset z okapů otcova domu. Tento druh krystalu ještě neviděl a při bližším pohledu zachytil jeho slabou záři. Dotkl se kamene, zpola očekávaje, že bude ledově studený, ale byl spíš trochu teplý. Podezřavě naklonil hlavu a pohlédl dolů na starého trpaslíka.

"Tohle pro vás vyrobil Herr Schreiber, že?"

Borek se na něj poťouchle usmál: "Vy mu nevěříte, nemám pravdu, Herr Jaeger?"

Felix potřásl hlavou: "Nevěřím žádnému čaroději, který má něco společného s Chaosem."

"Myslím, že je to chvályhodné, ale také trochu pošetilé."

"Mám s magií a Chaosem svoje zkušenosti."

Borek vyhlédl z okna a smutně se usmál: "Já také. A dovolu, aby vám řekl, že Maxmilianu Schreiberovi bych klidně svěřil svůj život."

"Výborně! Myslím, že právě to děláte."

"Vy jste ale tvrdohlavý. My trpaslíci si této vlastnosti ceníme. Ale váš, názor na čaroděje je mylný. Známe ho již mnoho let. Hovořil jsem s ním a cestoval. Zachránil jsem mu život a on zachránil život mně. Není poskvrněný."

Učencův tichý autoritativní tón byl přesvědčivější než jeho slova. Cítil, že trpaslík má možná pravdu, ale přesto... Felix vyrostl v kraji, kde lidé na kouzla a Chaos nezřídka pohlíželi s hrůzou a on měl s čaroději mnoho strašlivých zkušeností. Bylo těžké nyní odložit celoživotní předsudek. Řekl to Borekovi.

Učenec pokrčil rameny a ukázal na gondolu, která je obklopovala: "I trpaslíci se mohou změnit, Herr Jaeger, a my jsme nepochybně mnohem více vázáni tradicemi a předsudky než vy. Celá tato loď je v rozporu s tradicemi jednoho z našich nejsilnějších cechů. Ano, odložili jsme své předsudky, protože ji nutně potřebujeme."

"A myslíte si, že já nutně potřebuji ten amulet?"

"Myslím si, že dokud bude účinkovat jeho síla, nejlépe vás ochrání před Chaosem, Herr Jaeger. A věřte mi, proti Chaosu ochranu potřebovat budete."

Obrátil se a svižnou trpasličtinou zavolal něco na Makaissona, Felixe zaskočilo, když ho slyšel hovořit tím drsným hrdelním jazykem. Během jejich společné cesty mluvili všichni trpaslíci reikspiel. Nejdříve si Felix myslel, že je to známka zdvořilosti, protože byl cizinec a jejich jazyku nerozuměl, ale později si uvědomil, že je k tomu nutí jejich obzvlášť podezřívavá mysl. Ano, byli zdvořilí, ale také považovali svůj jazyk za posvátný a tajný a nechtěli, aby se mu učili cizinci, pokud nebyli naprosto důvěryhodní. Ze všech lidí, které znal, byli v tomto jazyce zběhlí jen nejvyšší kněží Sigmarova řádu a předávali ho jen vlastním kněžím po vysvěcení. Felix se domníval, že Borekovo rozhodnutí promluvit jím teď znamenalo, že překročil nějakou hranici a že mu starý trpaslík věří. Cítil se polichocen.

"Říkal jsem pilotovi, aby přistál u těch rozvalin. Myslím, že je znám," řekl Borek.

Felix sledoval směr, kterým učenec ukazoval. Byly tam zříceniny budovy a mezi nimi nějaké další věci. Pozdvihl dalekohled k očím a viděl, že připomínají úplně uzavřené kovové vozy, jen s jedním kříšťálovým otvorem pro řidiče a čtyřmi dalšími otvory v bocích, kudy bylo možno vysunout zbraně. Vzadu měly zvláštní soustavu trubek a chybělo jim jho, za něž by mohla být zapřažena tažná zvířata. Nějak mu připomínaly zastřešené válečné vozy Říše a parní tanky, které kdysi viděl v Nulnu.

"Toto je naše první tábořiště v pustinách," řekl Borek. "Vidíte tamty rezavějící vraky? To byly naše vozy. Přepadla nás tu nepřátelská horda, kterou jsme odrazili jen s velikými ztrátami. Pod tamhlejšími mohylami odpočívají naši mrtví."

Felix si uvědomil, že vzducholod' zastavila nad rozvalinami a že se ostatní trpaslíci shromažďují u oken a okének, aby se na ně podívali. Shlíželi na ně s úžasem poutníků, kteří vstoupili do svatyně. Svým způsobem to byl odstrašující důkaz, že pustiny Chaosu jsou nebezpečné. Na druhou stranu bylo uklidňující, že zde už někdy byli lidé a že nejsou v úplně

neznámé krajině.

Hleděl dolů na opuštěné vozy a prázdné hrobky a opět na něj dolehl smutek, tentokrát však mocněji. Tyhle věci tu stály už téměř dvacet let a jediné oči, které je spatřily, byly oči vyznavačů Chaosu a netvorů. Hluboce si přál, aby sem byl býval nepřišel.

"Tady poblíž jsou jeskyně, v nichž Gotrek našel svoji sekeru," řekl Borek jemně.

"Opravdu? Stal se Gotrek trolobijcem kvůli nezdaru vaší výpravy?"

"Ne, to přišlo až později..."

Borek se smutně usmál, pohlédl na něj a otevřel ústa, jako by chtěl promluvit. Pak je ale zase zavřel, jako by si uvědomil, že už i tak řekl příliš mnoho. Felix se chtěl ještě ptát, ale došlo mu, že když starý trpaslík nechce mluvit, nic ho k tomu nepřinutí.

Felix si všiml, že stále ještě drží amulet ledabyly v ruce.

Napadlo ho, že trpaslík toho o těchto věcech ví nepochybně víc než on a že by měl nejspíš dbát jeho rad. Pověsil si stříbrný řetěz kolem krku a kámen si strčil za košili. Tam, kde se dotýkal jeho kůže, cítil podivné brnění. Projela jím chvějivá vlna, která vzápětí pominula a zanechala za sebou jen teplou záři. Ani v nejmenším ho ale neuklidňovala. Borek ho poplácal po zádech: "Dobře," řekl. "Nyní budete chráněn lépe, než jsme kdy byli my."

Felix vzhledl směrem k obzoru a pomodlil se k Sigmarovi za duše trpaslíků tam dole a za své bezpečí. Náhle ho přepadla zlá předtucha a neopustila ho ani poté, co se motory opět rozběhly a vzducholod' se vydala opět na cestu, hlouběji do pustiny Chaosu.

TŘINÁCT

CHAOTIT

Felix přitlačil nos na studené sklo okenní tabulky a poprvé měl opravdový strach. Právě zazněly rohy volající posádku do bojových pozic a všichni trpaslíci běželi na svá místa u děl a motorů a nechali v tuto děsivou chvíli Felixe nečinně stát na místě jako bezmocného diváka. Díval se dolů na zlověstnou krajinu.

Poušť byla hrozivě a divoce krásná. Nad světélkujícím pískem se tyčily ohromné skalní útvary jako větrem ošlehané sochy netvorů. Pod karmínovou oblohou se třpytilo smaragdově zelené jezero. Na jeho březích se k sobě pochodem blížily dvě armády jako vlny masa a kovu.

Felix se divil vlastnímu strachu. Válečníci Chaosu pochodující dole se o vzducholod' nad sebou vůbec nestarali. Byli příliš zaujati sami sebou. Jen občas některá z bestií vzhledla k obloze a výhrůžně zamávala zbraní. Nezdálo se, že by nějaká z jejich zbraní mohla doletět až k lodi. Makaisson zazvonil na poplach jen pro jistotu a Felix mu to nemohl mít za zlé. Množství a šílená zuřivost davu pod nimi byly hrozivé.

Obě vojska byla obrovská, snad největší, jaká kdy viděl. Dole pod nimi se valily tisíce bestií jako moře rohatých zvířat s kopyty, pokřivených karikatur člověka. Felix už s takovými přívrženci Temnoty bojoval dříve, ale jejich ohromný počet způsobil, že vypadali hrozivěji než kdy předtím. Nad nimi vlály velké prapory, překroucené karikatury erbů z jeho vzdáleného domova. Nestvůrní muži odění ve skvěle zdobeném černém brnění pochodovali v čele vojsk nebo jeli po jeho stranách na zmutovaných ořích, proti nimž byli i ti největší váleční koně lidí úplní trpaslíci.

Byly tam tisíce vojáků. Felix žasl. Jak může tahle neúrodná země žít tak obrovské regimenty? Zřejmě tu působila nějaká kouzla. Při pohledu dolů na ohromné armády si vzpomněl na popisy nájezdů Chaosu za časů Magnuse Pobožného, když byla obléhána Praag a vypadalo to, že síly Temných bohů smetou celý civilizovaný svět. Tyhle popisy se mu vždy zdály být poněkud fantastické. Odpudivé obrazy démonů a jejich neskutečně velikých hord pokřivených, divokých tvorů. Ale při pohledu na vojska pod ním byly tyto pekelné výjevy docela uvěřitelné. Snadno si dovedl představit, jak se tyto mocné síly valí Stezkou černé krve a probíjejí se zeměmi lidí. Poprvé začínal opravdu chápat, jakou moc má Chaos, a začal se divit, že ještě nepohltí svět.

S řevem, který Felix slyšel i přes burácení motorů, se armády přiblížily k sobě. Felix zaostřil dalekohled na vzdálené postavy, které se rázem z malých loutek proměnily v živé, dýchající bojovníky.

Obrovská postava oděná v brnění z černého železa, na němž byly vyryty rudě planoucí runy, pobídla svého opancéřovaného válečného koně směrem k masě bestií. Karikatura rytíře mávala obrovskou válečnou sekerou. Postroje koně byly úžasně zdobené. Hlavu mu chránila tvarovaná maska, která mu propůjčovala rysy démonického draka. Tělo měl článkované jako stonožka a na každém článku byly četné pláty ve tvaru chtivě zářících masek démonů. Válečník najel plnou rychlostí do shluku bestií. Každým mávnutím sekery usekl hlavu jednomu nepříteli. Kopyta jeho koně vytloukala mozek jinému a padlé rozšlapala na krvavou kaši. Rytířovi společníci zatím útočili s fanatickou zuřivostí na smečky bestií, které měly početní převahu větší než dvacet na jednoho. Zdálo se, že nemají strach a je jim lhostejné, jestli budou žít, nebo jestli zemřou.

V jiné části bitevního pole si nestvůrní mínotaurové ozbrojení sekerami velikosti menších stromů prosekávali cestu těm, kteří se jim v tom snažili bránit. Tyčili se nad netvory jako dospělí nad malými dětmi a Felixovi se zdálo, že netvor má asi takovou naději, že je přemůže, jako malé dítě, které chce přeprat dospělého muže. Viděl, jak jeden z obrů s býčí hlavou nabral na rohy kopajícího netvora s kozi hlavou a mrštil jím o dvacet kroků dál. Jeho oběť kopala a ječela, když letěla přes hlavy svých druhů. Když dopadla mezi ně, dvacet z nich se rozpláclo do krví zbroceného písku. Ale potom se zbytek bestií sesypal na mínotaura, bodal do něj kopími, šplhal nahoru po jeho nohou, a dotíral na něj jako psi na medvěda. Ohromný mínotaur upadl, zmizel v oblaku prachu a netvoři ho rozdupali svými kopyty a probodali kopími. Okřídlení lidé s démonickými rysy se zvedli ze země jako hejno ohavných upírů a kroužili nad bitevním polem. Felix se

nejdříve bál, že napadnou vzducholod', a ruka mu automaticky sklouzla k jílci meče, ale pekelné hejno vzápětí vydalo strašlivý, ohlušující výkřik a sneslo se na hordy bestíí. Oháněli se drápy a trhali svým obětím končetiny s až nadpřirozenou silou, načež byli sami trháni na kousky rozzuřenými nepřáteli.

V samém středu vyjícího šílenství se tyčila obrovská postava oděná v tom nejzdobnějším brnění, jaké kdy Felix viděl. Každá jeho část měla tvar šklebící se lebky nebo chtivě zírajícího netvora. Válečník seděl na vychrtlém oři, který vypadal, že stěží unese jeho váhu, a přesto se pohyboval rychlostí větru. V pravé ruce měl zplozenec Chaosu obrovskou kosu, v levé prapor s obrazem trůnu z lebek, z jejichž prázdných očních důlků kanuly krvavé slzy. Máváním kosou rozdával rozkazy svým přísluhovačům a tlupy podřízených válečníků v černé zbroji je obratem plnily. Hnali se vstříc vlastní smrti nebo smrti nepřítele s podivnou divokou radostí.

Felix musel uznat, že z nich jde hrůza. Zděšeně sledoval šílenou zuřivost, s níž bojovali. Tak šílenou nenávist, jakou k sobě chovala tato dvě vojska, nikdy neviděl a najednou pochopil, proč tito stoupenci Temnoty ještě neovládli celý svět. Byli spolu stejně znesváření jako lidské národy, nebo ještě víc. Na pověstech o rivalitě mezi Ničivými silami nejspíš něco bylo. Felix tomu byl rád, protože tato síla vzbuzovala strach a úctu.

Zároveň ho to ale znepokojovalo. Co když se síly nějak sjednotí a obrátí se proti světu? Co když ze sil Chaosu povstane nějaký mocný válečník a sjednotí je do jedné nepřemožitelné hordy? Potom by nesčetné masy netvorů pochodovaly do Kislevu a zemí za ním. Najednou se Stragov se svými pevnostmi a tisícovkou kopiníků zdál být zoufale bezmocný.

Během několika minut vzducholod' přeletěla nad bitvou, která se za nimi zmenšovala, ztracená v nesmírné rozlehlosti nekonečné pouště. Bez ohledu na to, jak velké byly bojující armády, je tato krajina dokázala zmenšit tak, že nebyly o nic významnější než mravenci. Severní obzor zastřelo temné šero. Pouhý pohled na ně naplnil Felixe zlou předtuchou. Dlouze vydechl a šel se vyspat do své kajuty.

Ze snu o Ulrice probudilo roztrpčeného Felixe chvění lodi. Vstal právě ve chvíli, kdy se ocelovými chodbami rozlehl zvuk mocného nárazu a celá loď se roztrásla, jako by do ní udeřilo obrovské kladivo. Lucerna na zdi se houpala a rozhýbávala mihotavé stíny po celé místnosti. Felixovi se zvedl žaludek. V té krátké chvíli byl přesvědčený, že zemře. Znovu se postavil a vyhlédl okénkem ven. Venku vládla vířící temnota. Potom ji rozčíslně zelený záblesk, mnohočetné vidle letící dolů a mizící v šeru. Po několika vteřinách zahřmělo a celá vzducholod' se opět otřásla. Otřesy shodily Felixe z postele a kutálely jím po podlaze. Když se mu podařilo postavit se na nohy, uhořel se hlavou o nízký strop. Před očima se mu udělaly mžítiky, natáhl se a opřel se rukou o stěnu, aby udržel rovnováhu. K jeho překvapení byla stěna teplá.

Vší silou se snaže udržet rovnováhu, vypotácel se do chodby a zamířil k řídicí kajutě. V uších mu zněl hlas hromu a jen stěží dokázal ovládnout děs, který mu svíral vnitřnosti. Tohle bylo mnohem horší než všechny předchozí turbulence. Jako by loď popadl obr a snažil se ji srazit na zem. Slyšel mohutný řev větrů ženoucích se podél trupu lodi. Každým okamžikem očekával, že se loď rozskočí jako meloun, na který dopadlo kladivo, a on se všemi ostatními v lodi poletí dolů, tisíc kroků bouřlivým větrem a nakonec se rozbije o zem.

Děsil ho ten pocit bezmoci, vědomí, že nemůže udělat nic, aby tomu zabránil. Z Ducha Grungniho nevedla jiná cesta než prolézt dvířky ze střeše a vrhnout se dolů, do náruče jisté smrti. V bitvě alespoň mohl něco udělat, máchnout mečem, zasáhnout nepřítele. Tady a teď nemohl dělat nic, jen se modlit k Sigmarovi a velmi pochyboval, že tam, kde právě jsou, by je Bůh kladiva mohl zachránit. Dvacet kroků do řídicí kajuty mu zdánlivě trvalo celý život a Felix byl přesvědčený, že každý další krok je jeho posledním.

Když se nakonec do kajuty dostal, vidět trpaslíky držící se svých stanovišť tak úporně, jako by to byla jejich poslední naděje na přežití. Gotrek stál uprostřed, sekeru držel nedbale v ruce, v obličeji měl takřka uvolněný výraz, klouzal po podlaze zmítající se vzducholodí a rovnováhu udržoval jen lehkými pohyby. Nevypadal ani trochu vyděšeně, ve tváři měl jen nehybný úšklebek, jaký mívá při boji. Felix si všiml, že runy na jeho sekeře červeně planou. Makaisson zápasil s kormidlem, ohromné svaly se mu napínaly, mohutné šlachy vyvstávaly pod jeho tetovanou kůží jako dráty. Starý Borek byl připoutaný v jednom z křesel, zatímco Varek se choulil za ním a v obličeji se mu mísil strach s úžasem a ohromením. Snorriho nebylo nikde vidět.

"Co se děje?" zavolal Felix hlasitě, aby ho přes dunění hromů, hukot větru a řev motorů bylo vůbec slyšet. Celá vzducholod' se ještě jednou otřásla a najednou se dostavil pocit, jako když padají, jako by se loď náhle přestala vznášet a začala padat k zemi jako kámen.

"Bouře Chaosu, človíčku!" houkl Gotrek. "Tak hroznou jsem ještě neviděl!"

Opět se zlověstně zeleně zablesklo, světlo intenzivně ozářilo celou kajutu, prodloužilo Makaissonův stín, až pokrýval celou podlahu, a zmizelo. Zdálo se, že blesk udeřil jen několik stovek kroků od nich. Felix si všiml, že po tom, co zmizel, oblohu naplnil mrak světélkujícího prachu, který vypadal jako hejno podivně barevných světlušek. Opět ho téměř ohlušila hromová rána a loď začala opět padat. Za okamžik pocit beztíže zmizel a vzducholod' se vyrovnala jako loď stojící na hřebenu vlny.

Felix se odpotácel k oknu a podíval se dolů. Mezerou v mracích a v záblescích blesků zahlédl zemi pod sebou. Byla jen několik set kroků vzdálená, duny světélkujícího písku se zvedaly a vířily hnány silnými větry jako zpěněné příbojové vlny na moři zmítaném bouří. Vítr s ohromnou vzducholodí trásl jako teriér s krysou. Felix věděl, že do několika tuctů úderů srdce budou na zemi, loď se zkroutí a popraská jako hračka, kterou zlomyslné dítě mrštilo o stěnu.

"Malakai! Zřítíme se!" zavolal. "Už jsme skoro na zemi!"

"Tak pod' sem a pomoz nám, mládenečku. Zatáhni vši silou za vejškovou páku. A měj voči na stopkách. Přístroje v takovýhle bouře přestávají sloužit."

Felix si rychle stoupl vedle mechanika a zatáhl za páku. Za normálních okolností by se pohnula snadno, ale nyní se zdálo, že se zasekla. Felix ji sevřel oběma rukama a zatáhl vši silou, ale páka se stále nehýbala. Chladný kov odepřel poslušnost. Vidina vzducholodi dopadající na skalnatou poušť dole naplnila Felixovi hlavu a on zatáhl ještě jednou, dávaje do toho veškerou sílu, kterou mu dodal strach. Po obočí mu stékal pot. Měl pocit, že mu pod kůži popraskají svaly, a věděl, že jestli brzy nepřestane, bude to jeho konec. Nebylo to nic platné. Ta prokletá páka se stejně nepohnula.

"Nemůžu s tím hnout!" zavolal.

"To je vítr na křídýlkách, mládenečku. Přetahuje se s tebou. Jenom se víc snaž. Nevzdávej to!"

Felix cloumal pákou, ale stále se nic nedělo. Věděl, že od katastrofy je musí dělit už jen vteřiny, ale nemohl udělat vůbec nic. Pomodlil se k Sigmarovi za svoji duši a věděl, že jeho život skončí tady, v pustinách Chaosu. Najednou stál vedle něj Gotrek a propůjčil mu svoji nadlidskou sílu k boji s pákou. A páka se stále ani nehnu.

Gotrekovi se naježil vous. Na čele mu vyvstaly žíly a najednou cosi povolilo. Nejdříve se Felix bál, že prostě jen páku ohnul, ale ne - pomalu, jistě a neúprosně se hýbala dozadu. Přid' lodi se obrátila k obloze. Pak se zdálo, že loď padá pozadu, jako galéra na příbojové vlně. Paluba se třásla a on i Gotrek ztratili rovnováhu a valili se k zadní stěně kajuty. Vzducholod' se začala nekontrolovatelně zvedat k obloze, načež byla opět mrštěna dolů. Felixovi se zvedl žaludek.

"Držte se pevně!" houkl Makaiison. "Teď to bude perný!"

Lurk vystříkl pižmo strachu. Žlázy měl už prázdné, ale přesto se mu stále stahovaly. Vítr mu škubal kožešinou a čechral ji tisíci démonickými prsty. Ústa měl tak plná světélkujícího chaotického prachu, že mu hrozilo udušení. Už té hmoty spolykal poměrně velké množství a v žaludku měl teď teplo. Srst měl zježenou. Burácení hromu mu rvalo uši. Oči měl plné slz vyvolaných strachem a neustálým drážděním větru, ženoucího se kolem. Svíral zábradlí pozorovatelný všemi čtyřmi tlapkami. I ocas měl omotaný kolem zábradlí. Snažil se krčit, aby se na pozorovatelně udržel, ale přesto hrozilo, že ho vítr odtrhne od zábradlí a mrští jím do záhuby. Bylo to téměř nesnesitelné.

Proklínal den, kdy opustil své útulné teplé doupě ve Skavenmoru. Proklínal šedého věštce Thanquola za jeho hloupé rozkazy. Proklínal ty tupé trpaslíky a jejich hloupou loď a mizernou cestu. Proklínal všechno a každého, na koho si jen vzpomněl - vyjma Rohaté krysy, k níž občas vyslal modlitbu za záchranu.

Před pouhými několika minutami se všechno zdálo tak klidné. Vyšplhal se ze svého úkrytu na pozorovatelnu, aby podal denní zprávu šedému věstci Thanquolovi. Loď se trochu chvěla, ale Lurk už si na ty drobné pohyby zvykl a nevěnoval jim žádnou pozornost. Když vylezl na pozorovatelnu, byly už pohyby větší a celá loď vyhazovala jako jankovitý kůň. Ale jakmile prostrčil čenich pod horním zábradlím pozorovatelný pořádně, všiml si, že loď je obklopená podivně zářícím mrakem a bizarními, barevnými blesky.

Zdravá skavení opatrnost mu napověděla, že by se měl vrátit dolů, ale něco ho drželo na místě: štiplavá chuť chaotitu na jazyku. Ta ho fascinovaného nechtěla pustit zpátky. Byl to zdroj většiny kouzelné moci šedých věstců a možná i zdroj veškeré magie. Myslel si, že když jej také ochutná, možná i on získá kouzelnou moc, ale zatím žádná nepřicházela. Když se konečně odhodlal k návratu, zjistil, že ti prokletí trpaslíci utěsnili dvířka a není možné je shora otevřít. Byly zamčené.

Šíleně vyděšený šplhal po lanech uvnitř balonu, ale podivně se pohybující pytle s plynem ho děsily a viset na žebříku ho brzy unavilo. Proto vylezl zpátky na pozorovatelnu a tam se ho zmocnil vítr. Nemohl pro vlastní záchranu dělat nic jiného než se chytit zábradlí a pak už jen čekat a modlit se, zatímco vzducholod' pod ním se kolébala jako člun ve vichřici.

Další série zahřmění ho přinutila vzhlednout. Viděl záblesky pochodující v řadě po obloze a blížící se k nim. Jejich ďábelský jas ho oslnil. Zavřel pevně oči, ale neměl nejmenší stín pochybnosti o tom, že udeří do lodi.

Nezapomněl poslat poslední kletbu směrem k šedému věstci Thanquolovi.

I Felix viděl řadu blesků praskajících těsně před lodí. Makaiison instinktivně otočil kormidlem, aby se jim vyhnul, ale příliš pozdě. Zelenavé záblesky už tloukly do lodi. Těsně před tím, než ho intenzivní záře oslepla, měl Felix čas si všimnout, že drahokamy na přídi lodi planou jasně jako slunce. Potom se loď otrásla, jako by se měla rozletět na kusy, a na dlouhou chvíli Felix neviděl nic. Než uběhl jeden úder srdce, přepadl ho příšerný strach, že oslepl, ale zase zmizel, jak se mu postupně navracel zrak a viděl, že všechno v řídicí kajutě je obklopeno pomalu slábnoucí zelenou aureolou. Amulet na jeho hrudi byl horký a Felix měl chuť jej servat, ale napadlo ho, že by to možná nebylo moudré, a že ho možná chrání před magickou mocí Chaosu, která byla očividně obsažena v blescích. Viděl, že amulet na Gotrekově obnažené hrudi plane nespoutanou zelení jako by pohlcoval aureolu kolem. Pak se náhle vzducholod' přestala otrásat a obloha kolem nich se vyjasnila.

Felix se zvedl a odbelhal se k oknu řídicí paluby. Pod sebou stále viděl vířící zelenočerné mraky chaotické bouře.

Mraky občas projel magický záblesk. Bylo to jako shlížet na zvláštní chaotické moře a Felix napůl očekával, že se z jeho hlubin vynoří nějaká obrovská příšera a vzducholod' spolkně.

Trvalo mu chvíli, než si uvědomil, že se hučení motorů změnilo. Pomalu odeznělo, až už motory nevydávaly žádný zvuk. Mraky pomalu ubíhaly kolem vzducholodi, která se začala ve vánku pomalu otáčet sem a tam.

"Motory nešlapaj," zamumlal Makaiison. "To je zlé."

Snorri si ke vstupu do kajuty vybral právě tuto chvíli. Zíval na celé kolo: "Co to bylo za rámus?" zeptal se. "Snorriho to probudilo."

ČTRNÁCT

MĚSTO V ROZVALINÁCH

Felix nešťastně poslouchal mechaniky, kteří se vraceli do řídicí kajuty a přinášeli zprávy o škodách. Zdálo se, že chaotitová bouře napáchala veliké škody. Plynové pytle byly potrhány, motory nepracovaly, lopatky rotorů byly ohnuté a kromě toho byla poškozena i konstrukce vzducholodi.

"Budem zkrátka muset přistát a loď vopravit," oznámil chladně Makaïsson. Bouře se konečně uklidnila a na obloze byla obvyklá směs podivně zbarvených mraků. Pod nimi ležely trosky velikého města. V ulicích nebylo vidět živé duše. Taková opuštěnost Felixe děsila. Vítr čechrající pohyblivé písky přesouvající se opuštěnými budovami žalostně vyl. Potom Felix zaslechl veselejší zvuk: někde se někomu podařilo opravit jeden z motorů. Makaïsson se s radostí zase ujal řízení lodi. Vedl ji dolů, až byli jen sto kroků nad budovami.

"Privážen se tady. Vyhod'te lana."

Kotvící lana byla spuštěna. Felix viděl, jak se háky na jejich koncích zasekly do rozpadlé kamenné zdi. Stačilo to na to, aby se pohybující se vzducholod' udržela na místě.

"Tak, teď slezte dolů a hlídejte ty háky! Já se ji tady pokusím uklidnit."

"Počkejte," řekl Felix. "Mohlo by to být nebezpečné."

"Jo, to máš pravdu, mládenečku. Gotreku, Snorri, Felixi, vylezte první a vomrkněte to, jestli tam na nás nečíhají nějaké bestie."

Felix si přál, aby byl býval nic neřekl.

* * *

Ze země byly rozvaliny ještě větší a ohavnější než ze vzduchu. Budovy vypadaly nesmírně staře. Obrovské kameny, neslepené maltou, byly uloženy jeden na druhém. Původně je tam držela vlastní váha a přesné umístění. Tento způsob stavby Felix předtím viděl jen jednou - u rozvalin nad prastarým podzemním sídlem trpaslíků v Karaku osmi vrcholů. Řekl to nahlas.

"Tohle není práce trpaslíků, človíčku," odfrkl si Gotrek. Huhňal zpod šátku, který měl ovázaný přes dolní část obličeje, aby se ochránil před chaotitovým prachem ve vzduchu. Snorri s Felixem udělali totéž. Zdálo se, že propadnout šílenství a mutaci není tak docela v souladu s ideálem trolobjců o hrdinské smrti. "Ale vypadá to tak. Snad je to napodobenina nebo měli stavitelé za poradce trpaslíky, ale trpaslíci to nedělali. Práce je odbyta. Zasazení není ani zdaleka dokonalé." Felix pokrčil rameny. Drátěná košile ho na ramenou tížila, ale byl rád, že ji má. Čím více byl člověk na tomto podivném místě chráněn, tím lépe. Právě teď by mu vůbec nevadilo, kdyby měl na sobě celé plátové brnění. Rozhlédl se kolem sebe. Ulice, na níž stáli, byla vydlážděná velkými kameny. Do každého byla vyryta neznámá runa. V rozvalinách zlověstně šeptal vítr. Byla zima a Felix měl podivný pocit, že je někdo sleduje.

"Nikdy jsem neslyšel, že by takhle daleko na severu byla nějaká města lidí, a tohle nevypadá na práci elfů."

"Na práci elfů!" řekl Gotrek pohrdavě. "To si odporuje: elfové nepracují."

"Pochybují, že tohle postavily bestie nebo válečníci Chaosu. Na ně to vypadá příliš promyšleně, a navíc velmi staře."

"Tady v pustinách Chaosu zdání klame."

"Co tím myslíš?"

"Jsou tu nejrůznější klamy a přízraky a říká se, že hluboko v pustinách mohou Velké síly Chaosu tvořit i ničit, co se jim zlíbí."

"Pak bychom měli doufat, že nejsme tak hluboko v pustinách."

"Ano."

Rozvalinami se rozlehlo zlověstné zavytí jako výkřik zmučené duše nebo pláč zavrženého šilence toulajícího se v nekonečné divočině. Felix se otočil a vytasil meč.

"Co to bylo?" zeptal se.

"Nevím, človíčku, ale jestli to přijde blíž, určitě to poznáme."

"Snorri by chtěl, aby to přišlo!" řekl trolobjce takřka vesele.

Felix pohlédl na lanový žebřík visící z boku lodi. Bylo mu nepříjemné po něm sešplhat a netěšil se na vyhlídku, že ho to opět čeká, ale bylo uklidňující vědět, že tam je, jen pro případ, že by potřebovali rychle utéct. Zvláštní výkřik se ozval znovu, tentokrát blíž, ale bylo těžké určit, odkud přesně.

V rozvalinách byla ozvěna a výkřik mohl přicházet zdaleka. Felix se uklidňoval alespoň tím, že na něj nikdo neodpověděl. Sálh si na amulet na hrudi, ale teplo z něj nesálalo. Možná že tady nebyla Temná magie, nebo už se přesýtil chaotitovou bouří. Všiml si, že žádný z drahokamů na lodi teď neplane. To mohlo znamenat něco příznivého i nepříznivého. Felix toho o magii věděl příliš málo na to, aby to poznal.

Varek na ně seshora dělal nějaké posunky. Zdálo se, že chce vědět, jestli už zajistili loď. Felix potřásl hlavou a snažil se naznačit, že by nahoře neměli nic dělat, dokud nezjistí, co je původcem toho strašlivého jakotu.

"Neměli bychom zjistit, co vydává ten křik?" zeptal se Felix.

"Dobrý nápad, človíčku," odsekl Gotrek nevražlivě. "Budeme se procházet rozvalinami a uvidíme, jak daleko dojdeme."

Možná bychom se měli rozdělit. Prozkoumáme tak větší oblast."

"Byl to jen návrh," bránil se Felix. "Nemusíš být hned jízlivý."

"Snorrimu to připadá jako dobrý plán," řekl Snorri.

Pak spatřili belhající se postavu. Vypadala jako člověk, ale byla tak špinavá, otrhaná a zanedbaná, že si Felix nebyl jistý. Cítil, že Gotrek se Snorrim nějak změnili držení těla. Aniž by viditelně změnili postoj, zdálo se být nyní ostražitější a připraveni kdykoliv udeřit kterýmkoliv směrem.

Za sebou uslyšel Felix zazvonění. Letmo se ohlédl a viděl, že kotva na konci lana se uvolnila a loď je volně unášena vánkem. Motory si vybraly právě tuto chvíli, aby zakašlaly a přestaly fungovat. Tiše zaklel, když si všiml, že lanový žebřík je už z jeho dosahu, a potom se obrátil a přinutil se opět soustředit na blížícího se muže.

Ted' už viděl, že je to skutečně člověk. Vlasy mu sahaly až do pasu. Vousy měl špinavé a téměř je tahal po zemi. Měl šouravou shrbenou chůzi. Jeho ruce a obnažené části paží byly pokryty mokvajícími ranami. Vyčerpaně dokulhal k nim a znovu dlouze zavyl. Opíral se o hůl, která vypadala, jako šlachou svázané lidské kosti. Z konce zírala lebka s prázdnými očními důlky.

Felix se setkal s jeho pohledem plným melancholického šílenství.

"Táhněte z mého města, nebo vás předhodím svým bestiím," řekl cizinec konečně. Dotkl se jednoho z mnoha amuletů pokrytých měděnkou, které visely na řetězu kolem jeho krku. Felix viděl, že má tvar řvoucí lebky.

"Jaké bestie?" zeptal se Gotrek.

"Snorri si myslí, že jsi cvok," řekl Snorri.

Ty máš co říkat, pomyslel si Felix.

"Bestie, které se mě bojí a uctívají mě," řekl člověk. "Tvorové, pro něž jsem bohem."

Felix pohlédl na toho muže a pocítil vlnu strachu. Pochopil, že ten člověk je šílený. Na druhou stranu ho nechtěl utlouct k smrti jenom proto, že je blázen. Očividně tu byl už dlouho a Felixe napadlo, že by mohl vědět něco užitečného. Myslel si, že když mu vyhoví, nemůže nic ztratit.

"Jaké je tvé jméno, ó mocný?" zeptal se a doufal, že ostatní budou dost chytří na to, aby hráli s ním. Věděl, že je to takřka marná naděje, ale zkusit to může. Zdálo se, že cizinec o tom chvíli uvažuje.

"Hans. Hans Müller, ale můžete mi říkat Bože."

"A co tady děláš, Bože?" zeptal se Felix opatrně. "Jsi velmi daleko od lidí."

"Ztratil jsem se."

"Spletl sis v Kislevu cestu, že jo?" poznamenal Gotrek jízlivě. Felix viděl, že trolobijcova sekera je připravena udeřit. Runy na ostří slabě zářily. To většinou nevěstilo nic dobrého.

"Ne, skrčku. Jsem čaroděj. Zkoušel jsem translokační zaklínadlo a něco se pokazilo. Skončil jsem tady."

"Skrčku?" zopakoval Gotrek výhrůžně.

"Translokační?" zeptal se rychle Felix. Skutečnost, že ten člověk je čaroděj, ho ani trochu neuklidnila. S čaroději měl špatné zkušenosti a raději se jich stranil.

"To je způsob, jak se přemístit z místa na místo, aniž by člověk musel přejít zemi mezi nimi. Mé teorie byly alespoň částečně správné. Přemístil jsem se. Naštěstí jsem se přemístil příliš daleko, až sem, kde místní obyvatelé rozpoznali mé božství."

"Řekni nám, ó Bože, co víš o Karag Dumu?" zeptal se Felix.

"Že se tam vrátil veliký démon," řekl Müller.

Při zmínce o démonech se Felix otřásl. V pustinách Chaosu bylo více než pravděpodobné, že člověk natrefí na nějaké zlověstné bytosti.

"Démon?"

"Démon proroctví. Velký zhoubce. Čeká jen na příchod Toho, který nosí sekeru, aby naplnil své proroctví a svůj osud!"

"Řekni nám, více," vyzval ho Felix.

Když mág viděl, že se Felix třese, vkradl se mu do očí podivný kradmý pohled. Špičkou tenkého narůžovělého jazyka si olízl rty. Vypadal zvráceně a lstivě a Felix mu najednou vůbec nedůvěřoval.

"Mé bestie musí být nakrmeny," řekl.

Udělal podivné gesto. Jeho ruka prolétla vzduchem a vypadalo to, že si nabrala hrst podivně zářící energie. Najednou byla obklopena mihotavou světelnou koulí. Právě když se ji chystal hodit, zableskla se Gotrekova sekera a poranila mu ruku v zápěstí. Světelná koule vypadla z natažených prstů a dopadla na zem. Nastal výbuch. Felixe ovanul poryv teplého vzduchu. Prsty ho brněly a cítil podivnou závrť.

Vmžiku se vzpamatoval a rozhlédl se. Byl rád, když viděl, že Gotrek se Snorrim tu stále jsou, ačkoliv čaroděj zmizel.

"To nebylo moc silné kouzlo," poznamenal Felix. "Nejspíš to nebude příliš mocný čaroděj."

"Tím bych si nebyl tak jistý," řekl Gotrek.

"Co tím myslíš?"

"Rozhlédni se."

Felix poslechl. První, čeho si všiml, bylo, že vzducholoď zmizela.

"Až příště potkáme čaroděje, človíčku," řekl Gotrek, "nejdřív ho zabijeme a pak se budeme ptát."

Stáli v místnosti podivného tvaru, ve středu rozlehlého pentagramu. Ve všech koutech byly lidské lebky. V každé lebce něco plálo. Ze všech očních důlků se linulo zelenavé světlo. Nad hlavou měli masivní kamennou střechu. Zdi místnosti byly ze stejného kamene jako zbytek města. Ve spárách mezi balvany rostl podivný světélkující lišejník.

"Kde to jsme?" zašeptal Felix. Atmosféra toho místa ho nutila chovat se tiše. Ovzduší ostražitosti, pocit čehosi starého a zlého, na něco čekajícího. Jeho slova odnesla ozvěna. Pod stíny střechy se něco hýbalo a šustilo a Felix upřímně doufal, že jsou to jen netopýři.

"Snorri neví," řekl Snorri nahlas. "Možná někde pod zemí."

"Jdeme to zjistit," řekl Gotrek a vydal se k okraji pentagramu. Jakmile vykročil, křídou nakreslené čáry na podlaze se jasně rozzářily. Felixovi vstaly chlupy na krku.

"Ne! Počkejte!" vykřikl.

Gotrek šel lehkovězně dál. Když se dotkl nohou okraje pentagramu, vyletěly jiskry a obklopila ho oslňující záře. Ve vzduchu byl náhle cítit ozon. V nížiku byl trolobijce odmrštěn zpátky do středu pentagramu. Ani ho to nezpomalilo, znovu se vrhl proti překážce a znovu byl odmrštěn zpátky.

Felix pozorně sledoval, co se děje. Pokaždé, když zapůsobilo kouzlo, oči lebek se rozzářily jasněji. Poté co byl Gotrek odmrštěn zpátky, světlo pohaslo.

"Zkus rozbít jednu z těch lebek," navrhl Felix. Gotrek neodpověděl, ale přikročil k jednomu rohu pentagramu. Sekera slétla dolů a runy na ostří zaplály. Lebka se roztříštila na tisíc kousků. Nad ní se objevil oblak ektoplazmických výparů. Ozvalo se dlouhé zlověstné zavytí, jako pláč duše, která byla propuštěna na svobodu po staletích věznění. Když výkřik utichl, zbývající lebky potemněly. Tentokrát vystoupil Gotrek z pentagramu snadno.

Rychlá prohlídka odhalila, že z místnosti je jen jediný východ. Vedl do dlouhé sestupné cesty do bludiště temných chodeb. Cesta byla osvětlena planoucími drahokamy zasazenými ve stropě. Felix už takové viděl pod Karakem osmi vrcholů.

"Tohle vypadá na trpasličí práci," poznamenal, když šli dolů temnými chodbami.

"Ano, človíčku, vypadá. Možná že s tímhle městem obchodovali trpaslíci z Karag Dumu."

"Nebo byl Karag Dum místními vyplněn."

"To je sice zlé pomyšlení, ale i to je možné."

Opět upadli v mlčení. Gotrek je snadno prováděl bludištěm. Pohyboval se jistě a nikdy se nemuseli vracet. Trpaslíkova jistota na Felixe udělala dojem, protože kdyby byl sám, byl by teď beznadějně ztracený.

V labyrintu se znovu usadilo to obezřetné ticho. Felixovi naskakovala husí kůže. Tu a tam se zastavoval a ohlížel se zpátky, jen aby se ujistil, že je nikdo nesleduje. Měl pocit, jako by se do jeho nechráněných zad měl každou chvíli zabodnout meč.

Uvažoval, kde jsou asi ostatní trpaslíci. Doufal, že neodletěli bez nich. Jejich současná situace nevypadala příliš dobře. Všichni tři byli lapeni v ohromném bludišti bez jídla a vody, aniž by věděli, kde vůbec jsou. Jestli se jim podaří dostat se na zem a budou ještě v rozpadlém městě, pak by se jim mohlo i podařit upoutat pozornost vzducholodi, ale jestli je vzducholod' už pryč, pak mají neradostné vyhlídky. Z toho, co už na této cestě viděl, mohl usuzovat, že není příliš pravděpodobné, že by mohli přežít.

Zapudil podobné myšlenky do pozadí a přinutil se soustředit na své okolí. Chodba ústila do dlouhého sálu. Vysoko nad nimi prosvítalo světlo. V jeho paprscích se mihotaly blyskavé částečky prachu. Samotný sál byl velmi vysoký. V každém patře byl ohoz. Většinu podlahy zabíral zdobený bazén s bahnitou vodou. Uprostřed bazénu byla fontána, která už dávno přestala tryskat. Byla to socha válečníka v brnění. Válečník vypadal jako člověk, až na to, že měl ruku navíc a v té držel jakousi hůl.

Felix došel k okraji bazénu a podíval se dovnitř. Voda byla kalná, až na malé fličky zářivého zeleného světla, které vypadaly jako uvězněné hvězdy. Tuhle hmotu už viděl a věděl, že je to chaotit.

"Tohle pít nebudeme," mumlal a při tom pomyšlení dostal žízeň. Najednou si všiml ve vodě zkomoleného odrazu.

Okřídlený tvar se zvětšoval.

"Pozor!" zavolal a uskočil dozadu. Drápy ostré jako žiletka prořízly vzduch tam, kde stál před několika okamžiky.

Felixovi proběhla hlavou prchavá vzpomínka na ohavné okřídlené humanoidy, které viděl létat nad bitevním polem, načež se ozvalo šplouchnutí, jak se netvor ponořil do vody bazénu.

Felix měl chvíli času, aby se vzpamatoval a pohlédl vzhůru. Na ochozech se vynořovali okřídlení netvoři a vzlétali do vzduchu. Slyšel mávání křídel a šustění perutí. Uvědomil si, že nelétají potichu. Ten, který ho napadl, se musel řídit z veliké výšky.

"Harpyje Chaosu," zvolal Snorri. "Hurá!"

Gotrek mávající sekera vypadala strašlivě. Snorri se šklebil jako šílenec a poskakoval na místě radostí z vyhlídky na blížící se násilí. Felix se podíval na vodu, v níž zmizel jeho okřídlený nepřítel. S hlasitým šplouchnutím se vynořil a kapky pocákaly Felixovi obličej. Netvor ohnul křídla a pokusil se vzlétnout. Náhle vydal děsivý výkřik, z vody se vynořilo obrovské chapadlo, tlusté jako ocelové lano a pokryté přísavkami, omotalo se kolem netvorova těla a stáhlo ho zpátky. Felix byl najednou opravdu rád, že nezvířil vodu. Na přemýšlení už ale víc času neměl.

Pekelné hejno se sneslo dolů. Felixe obklopila mávající křídla. Nárazy křídel šířily všude mrtvolný puch netvorů. Vyhnul se drápům, protiúderem usekl pracku, k níž patřily, a zahlédl příšerně zkroucený, vřeštící obličej. Rychle mával mečem kolem sebe, aby si vyčistil místo k boji. V uších mu zněl trpasličí bojový pokřik mísící se s pekelným skřehotáním harpyjí.

Ohlédl se, aby zjistil, kde jsou trolobijci. Chtěl se k nim probojovat. V rameni ucítil ostrou řezavou bolest. Celý svět se s ním roztočil. Ohlušila ho bouře mávajících křídel. Nozdry měl plné zápachu zkaženého masa. Vzhlédl a uviděl, že ho popadla harpyje a odnáší ho nahoru jako sova, která nese uloveného hraboše do hnízda k mláďatům.

Netvor byl neuvěřitelně rychlý. Felix pohlédl dolů na bitvu. Snorri a Gotrek stáli v samém ohnisku bouře. Všude kolem nich ležela zmračená těla mrtvých harpyjí. Gotrek se natáhl, chytil jednu harpyji za nohu, stáhl ji dolů a rozbil ji hlavu ostrým své sekery. Snorri roztříštil další harpyji kladivem lopatku. Když zmračený netvor spadl na zem, usekl mu hlavu. Voda v bazénu vířila, jak se vynořovalo cosi ohromného. Zmítající se polapená harpyje se pomalu přestávala hýbat, protože ji objímalo stále více a více chapadel a vymačkávalo z ní život. Nad hladinu se vynořila obrovská hlava. Pohled na pijavicovitý chřtán Felixe donutil neuskutečnit úmysl bodnout harpyji a doufat, že voda dole utlumí jeho pád. Teď

to vypadalo, že by se dostal z louže pod okap.

Když Snorri zahlédl, co je s Felixem, vrhl své kladivo po harpyji. Felix sebou trhl když viděl, že letí přímo na ně. Když zbraň dopadla, ozvalo se odporné křupnutí a Felix se najednou řítí směrem k bazénku.

"Né! Ty idiote!" řval, jak se blížil k vířící vodě a kolem uší mu hvízdal vítr. Stvůra ve vodě hleděla velikýma, takřka lidskýma očima nahoru. V tu chvíli Felixe napadlo, že netvor může být člověk, kterého kdysi pokrivila ohavná moc Chaosu. Pak uviděl, že se hlava obrací vzhůru a pijavicovitý chřtán se doširoka rozevírá a uvědomil si, že zemře. Pokud ho nezabije pád, uchvátí ho ty příšerné slizké přísavky a nacpou ho do té ohromné tlamy.

Pocítil rychlý záblesk zoufalství a potom výbuch zběsilé zuřivosti. Má-li zemřít, pak ten netvor půjde s ním. Přetočil se, aby měl nohy pod sebou, a když na netvora dopadl, vrazil meč do jeho houbovitého masa. Celou vahou svého těla, znásobenou dlouhým pádem, a vši silou paží zarazil meč co nejhlouběji. Projel masem a zabodl se přímo do netvorova mozku. Chapadla okamžitě ochabla.

Felix si při dopadu vyrazil dech, ale cítil, že nemá nic zlomeného. Netvorovo velké houbovitě tělo dopad zmínilo. Svižně vyskočil a odrazil se od jeho hlavy na okraj bazénu, přičemž si dával dobrý pozor, aby se nedotkl vody. Přitom si všiml, že Gotrek se Snorrim už rozprášili harpyje a většina hejna uletěla nahoru a snaží se rychle dostat z jejich dosahu. Ohlédl se a viděl, že stvůra v bazénu skutečně sklouzává zpátky pod hladinu smrduté vody.

Snorri se shýbl a zvedl své kladivo. Podíval se na Felixe a zašklebil se.

"Dobřej hod, co?" řekl. Felix se musel krotit, aby ho nevzal mečem po hlavě.

"Jdeme," řekl Gotrek. "Nemůžeme tu stát celý den."

Felix se zastavil a podrbal se na rameni. Pohmožděniny ho bolely a místo bylo citlivé. Naštěstí pro něj mu drápy harpyje nepronikly do masa, přestože protrhly některé články drátěné košile a dostaly se mu skrz koženou kazajku na kůži. Byla to ale spíš škrábnutí než skutečné rány. Normálně by se byl zastavil a vymyl si je, ale tady, uprostřed prokletých rozvalin Chaosu, k tomu neměl nejmenší chuť a ještě méně se mu chtělo sundávat si drátěnou košili. A navíc tady, popravdě řečeno, neviděl žádnou vodu, ke které by měl důvěru.

Zatímco se Felix zastavil, Gotrek se Snorrim šli dál po zdánlivě nekonečných schodech. Pospíchal, aby je dohonil. Nechtěl tu zůstat sám. Skličující klid tohoto místa po útoku harpyji jen zesílil a Felix jen uvažoval, s jakou příšerou se setkají příště.

Od neustálého šplhání do strmých schodů ho už bolely nohy. Vyšli už asi deset pater. Stále ještě viděli bazén dole. Klopýtl a od nohy se mu s rachotem odkutálela zdeformovaná lidská lebka s velkými kozími rohy. Nebyl na ní ani kousek masa. Zvedl ji. Byla lehká, studená a suchá. Při pohledu dovnitř viděl kolem temene zářezy. Hlavou mu prolétla představa jedné z harpyji, sahající do useknuté hlavy, aby vyndala mozek a mohla jej zhltnout. Rychle lebku odhodil. Dopadla na zem a rachotila mezi kostmi rozházenými po ochozu.

Očividně byli v místě, kde harpyje hnízily, protože všude kolem nich byly kosti, rozlámané kvůli morku a dočista obrané. Kostry bestii, mutantů a lidí ležely jedna přes druhou. Mnohé byly potřísněny světle hnědými výkaly, které příšerně zapáchaly. Ačkoliv měl Felix přes ústa šátek, obracel se mu žaludek. Přemítal, jak vysoko mohou tyhle ochozy ještě pokračovat a jestli dokáže projít další, aniž by zvracel.

Proč tady Müller vybudoval tohle doupě? přemýšlel. A jak mohl mezi všemi těmi strašnými netvory přežít? Pomohla mu snad magie? Nebo měl s nimi nějakou dohodu? Felix musel uznat, že se to nikdy nedozví, a popravdě řečeno si ani nebyl jist, jestli se to vůbec dozvědět chce. Na dohody a spojení zřejmě nutné k tomu, aby se tady dalo přežít, nebylo příjemné myslet a to ještě nebylo nic proti otázce jídla a pití.

Možná byl Müller přičetný, když sem přišel, ale zešlél z diety sestávající z hniječím masa a chaotitem zkažené vody. Felix nechtěl raději ani myslet na to, že to je možná jediná alternativa, která zbývá jemu a jeho společníkům, jestliže se brzo nedostanou ven. V tu chvíli se zdála smrt přijatelnější než takovýhle život, ale kdo ví, možná když člověku změkne mozek a obestře ho chaotitové šílenství je všechno snazší. Možná že potom je to i příjemné. Znovu musel tu myšlenku zaplašit a přitom zjistil, že jsou na konci schodů.

Gotrek stál před masivními klenutými dveřmi. Okraje byly pokryté spoustou vytesaných démoních hlav. Posměšně se šklebily, odhalovaly ohromné tesáky a vyplazovaly jazyky. V obličejích měly šílené a zhýralé výrazy a Felix se snažil si představit, kdo mohl takové věci vytesat. Dveře byly zataraseny ohromným plochým kamenem, do něhož byly vytesány pokřivené znaky, které si Felix spojil s přívrženci moci Chaosu. Začínalo být stále zřejmější, že tohle město je už dlouho otrokem Temnoty.

Gotrek se natáhl a zatlačil do kamene, ale nic se nestalo. Kámen se ani nepohnul. Trolobijce pomalu tlačil stále větší a větší silou, dokud mu nenaběhly všechny svaly na ruku i na zádech. Na čele mu vytryskl pot a začal trhaně dýchat. Snorri se k němu přidal, ale ani společnými silami s kamenem nehnuli. Felix se ani nesnažil jim pomoci. Mezi nimi bylo málo místa a stejně pochyboval, že by jeho směšné úsilí mohlo mít v porovnání s jejich nějaký vliv.

Nakonec Gotrek odstoupil a obrovskou rukou se podrbal na hlavě. Zdvihl sekeru a díval se, jako by zvažoval, jestli ji nemá do dveří zaseknout, ale pak se jednoduše zašklebil a natáhl se k jedné zírající démoni hlavě vytesané do okraje dveří. Zmáčkl jazyk. Jazyk se pohnul a s ním i dveře. Rozletěly se dokořán a poslaly Snorriho na dlažbu na druhé straně.

"Nic se nestalo. Přistál na hlavě," zamumlal Gotrek a vykročil ven. Felix vrhl poslední pohled na ochozy a pak ho spěšně následoval.

Vyšli na otevřenou plošinu pod širým nebem. Před nimi byla zděná překážka, která vypadala jako hradby. Za sebou měli masivní zeď. Felix vykročil k překážce a pohlédl dolů. Okamžitě si uvědomil, že jsou v předposledním patře, takřka

na samém vrcholu obrovského zikkuratu, protože pod nimi byla všechna nižší podlaží. Nedaleko viděl velké schodiště vedoucí zpět na zem. Schody vedly také na špičku pyramidu a Felix po nich spěšně vyšplhal. Na vrcholu byla velká otevřená římsa. Byla už stará, drolila se a rozpínala se ven nad rozlehlý prostor prázdnoty. Felix opatrně došel k jejímu okraji a pohlédl dolů.

Hluboko pod ním byl bazén, v němž přebývala ta nestvůra a ochozy, na nichž hnízdily harpyje. Na zdech římsy byly řetězy a okovy a Felixovi pomalu docházelo, k čemu tato plošina nejspíše sloužila. Toto místo bylo obětištěm. Přiváděli sem živé oběti a s řevem je shazovali dolů do bazénu, kde je pohltil netvor, obývající kalnou vodu. Jak strašlivý osud, pomyslel si Felix. Pochyboval o přičetnosti těch, co to vymysleli.

Byl snad ohromný zikkurat postaven jen za tímto účelem? Nebo byl původně určen k něčemu jinému a ohavným se stal až po příchodu bídne moci Chaosu do této prastaré země? Bylo vůbec možné, jak naznačil Gotrek dříve, že by celá tato stavba byla stvořena jen z rozmaru jednoho z Temných bohů nebo jeho démonických sluhů?

Tyhle úvahy nás ale v žádném případě nezachrání, usoudil Felix. Našli cestu ven, ale neměli nejmenší tušení, kde se nalézá vzducholoď, ani jak by ji mohli najít. A jestliže se jim to nepodaří, jsou odsouzeni k záhubě.

Odvrátil se od závratné výšky a prohlížel si obzor. Kdyby byla loď ještě nad městem, jistě bych ji viděl, uvažoval.

Mžoural v podivném světle prosvítajícím mraky, snažil se soustředit a celou dobu si přál, aby měl ještě dalekohled, který nechal v lodi. Viděl jen stíny harpyjí kroužících vysoko nad nimi.

Vtom ke svému překvapení spatřil v dálce malou tmavou tečku, která se k nim přibližovala. Vroucně se modlil k Sigmarovi, aby to byl Duch Grungniho. Potom přeběhl na druhou stranu vrcholu zikkuratu a zavolal na trpaslíky, aby k němu šli. Přitom si ale všiml, že z přilehlých budov se vyvalila obrovská horda bestii a že se ulicemi směrem k zikkuratu. Nad hlavami jim kroužily dvě harpyje, ječící svým ohavným jazykem.

Bestie se nepochybně hnaly za nimi. Dříve než se stihl skrčit, jeden ze znetvořených uctivačů Chaosu si ho všiml, zamával kopím a ukázal na něj. Celá nechutná horda vítězně zavyla a rychle se rozběhla po dlouhém schodišti nahoru. Felix zaklel a šel se připojit ke Snorrimu s Gotrekem.

Zdálo se, že trolobijcům je srdečně jedno, že se na ně žene několik tisíc bestii - příliš mnoho i na tak skvělé válečníky, jakými byli.

"Měli bychom se postavit na schodiště, tam budeme v dobré pozici," řekl Gotrek. "Je tam málo místa. Nemůže jich na nás mnoho najednou. To se to bude zabíjet."

"Je to nesportovní," namítl Snorri. "Než k nám doběhnou, budou unavený. Nejdřív se tolik naběhají a potom ještě tolik schodů. Možná bysme jim měli jít trochu naproti."

"Jsou to zplozenci Chaosu. Nepomůžu jim ani v nejmenším."

"To je fakt. Snorri ti rozumí."

Felix zoufale potřásl hlavou. Zemře a zemře ve společnosti dvou šilenců. To už bylo příliš. Přežil Temnou magii, útok příšery s chapadly a hejno zmutovaných harpyjí, jen aby ho dostala horda kulhajících, deformovaných netvorů, kteří si stále zachovávali vzdáleně lidskou podobu.

Obrátil tvář k nebesům a žádal požehnaného Sigmara, aby ho prostě zasáhl a udělal tomu všemu konec, když si všiml, že tečka v dálce se zvětšila a nabyla nepochybně tvaru vzducholodi. Mířila k nim. Felix opět pohlédl dolů. Netvoři byli téměř v polovině zikkuratu. Obrátil se k lodi. Byla mnohem dále, než útočníci, ale pohybovala se nesrovnatelně rychleji. Skoro se ani neodvážil doufat, že přiletí včas.

Netvoři už byli velmi blízko, ženoucí se příliv zohyzděných těl, mávajících kopí a bojového vytí. Felix zřetelně slyšel klapot kopyt na kamenných schodech. Srdce mu prudce bušilo. V ústech měl sucho. Tohle bylo skoro ještě horší než jistá smrt. Nyní už měli jen mizivou naději, že se jim podaří uniknout.

Vzducholoď se přehnala nízko nad netvory. Felix viděl, že byla zvenčí očištěná, a že všechny motory pracují. Trhlíny v balonu byly vyspraveny. Nevěřil by, že tolik práce lze provést v tak krátké době. Trpaslíci rozhodně nezaháleli. Nyní viděl, že dveře v boku lodi jsou otevřené, stejně jako poklop na spodní straně. Někdo otevřel i okénka a na přibližující se hordu pršely černé koule. Jedna z nich vybuchla ve vzduchu a všude se rozletěly šrapnely. Bestie zavylly bolestí. Felix si uvědomil, že trpaslíci házejí z lodi bomby!

Padalo jich stále víc a víc a trhaly řady netvorů. Smrdutí zplozenci Chaosu se zastavili, zavylly a zamávali zbraněmi směrem k obloze. Jeden nebo dva hodili kopí, která ale nedoletěla k lodi, nýbrž se obrátila a dopadla zpět do namačkaného davu netvorů a probodla některé z nich. Felix na okamžik zadoufal, že je rozpráší strach z ohromného přízraku nad jejich hlavami. Potom se ale z přelévajícího se davu vynořila větší, velitelsky vyhlížející bestie a zařvala na dav, aby pokračoval v útoku. Netvoři se dali znovu do pohybu. Přesto ale díky zmatku získala vzducholoď trochu drahocenného času a byla už téměř nad nimi. Felix viděl v otvoru nad sebou Vareka, rozvinujícího vytoužený lanový žebřík. Ulehčeně zdlouha vydechl s pocitem, že už je v bezpečí.

Vzducholoď ho ale přeletěla a lanový žebřík vzala s sebou. Na co si to hrají, pomyslel si Felix a vrhl pohled na blížící se řady bestii. Ted' není čas na hloupé žerty! Pak si ale uvědomil, co se stalo. Loď nabrala velikou rychlost, když pospíchala k nim. Zavytí motorů Felixovi napovědělo, že Makaiisson začal couvat a odborně snižuje rychlost lodi.

Duch Grungniho se nyní vznášel přímo nad samým středem zikkuratu. Felix se obrátil na trolobijce a zařval: "Rychle! Musíme najít Karag Dum! To je váš úkol!"

Trolobijci se na něj podívali, jako by se zbláznili. Felix si uvědomil, že skutečně chtějí své životy zahodit v téhle bezúčelné bitvě proti přesile: Něco ho napadlo. "V Karag Dumu je démon! Znečišťuje posvátnou půdu trpaslíků. Je vaší povinností ho zabít!"

Tak, pomyslel si, víc už pro to, abych trolobijcům vymluvil jejich pošestilost, udělat nemůžu. Byl čas jít. Aniž se ohlédl, vyběhl po schodišti na římsu, z níž byly házeny oběti. Žebřík se pohupoval přesně uprostřed propasti, příliš daleko, aby mohl vyskočit a zachytit ho. Za sebou slyšel řev bestii. Zdálo se, že jsou téměř u něho. Rychle se ohlédl a viděl

Snorriho s Gotrekem, jak vyzývavě mávají zbraněmi. Věděl, že za několik okamžiků ho horda dostihne. Obrátil se a viděl, že se žebřík vrací zpátky k němu. Okamžitě se rozhodl. Zasunul meč do pochvy a skočil. Na okamžik měl závratný pocit nesmírné výšky pod sebou a pak jeho prsty sevřely lano. Měl pocit, že si vytrhne ruku z kloubu, a ramenem poraněným od harpyje mu projel nával bolesti. Nějak se mu podařilo se udržet a potom se houpajícího se žebříku chytit i druhou rukou a začít šplhat nahoru.

Odvážil se pohlédnout dolů a viděl, že Snorri s Gotrekem se ženou k okraji římsy.

"Snorri! Gotreku!" volal, aby je povzbudil.

Těsně za nimi viděl první bestie. Trollobijci vzhledli a téměř jako jeden muž se natáhli a uchopili žebřík. Oběma se podařilo se ho v letu chytit a vznést se s ním do vzduchu. Felix zběžně pohlédl na masu nestvůrných obličejů, zirájících za nimi. Ze vzducholodi teď padal déšť jakýchsi věcí a Felix si uvědomil, že Makaïsson vyhazuje zátěž, aby rychle získali výšku. Na uctívače Chaosu padalo bláto a kamínky. Odpovídali házením kopí. Když mu svištěly kolem hlavy, instinktivně zavřel oči. Pak už bestie zůstaly daleko vzadu na obětním zikkuratu a vzducholod' rychle získávala výšku. Při pohledu zpět spatřil, že se na místě, kde byli, děje ohavná věc. Dříve než si vůdcové útočících netvorů uvědomili nebezpečí, přeběhli přes okraj římsy a padali dolů. Několik z jejich následovníků mělo čas si uvědomit, co se děje, a zařvat strachem a hrůzou. Přesto je masa těl za nimi tlačila přes okraj do propasti.

Felix poslal Sigmarovi děkovnou modlitbu za záchranu a příčku po příčce začal šplhat nahoru do Ducha Grungniho.

Když byl v bezpečí nahoře, otočil se a pomohl do lodi oběma trollobijcům.

"Přišli sme vo dobrou bitku," řekl Snorri. "Škoda, že pro nás přijeli."

Felix probodl Snorriho pohledem. Ten idiot si snad ani nedělal legraci, pomyslel si. V dálce byl stále ještě slyšet jakot padajících netvorů.

"Jak jste nás našli?" zeptal se Felix Vareka, když město v rozvalinách mizelo v šeru za nimi.

"Když jste zmizeli, dokončili jsme opravy a všichni, kdo mohli, pátrali dalekohledy," řekl Varek. "Měli jsme štěstí. Viděli jsme velké hejno těch okřídlených oblud, jak se zvedá nad zikkuratem ve středu města, a napadlo nás, že je něco muselo vyrušit. Rozhodli jsme se, že i kdybychom měli najít jen vaše mrtvoly, za tu námahu to stojí."

Felix si uvědomil, jaké měli štěstí. Stejná věc, která upoutala hordu bestii, přivedla k nim i pozornost posádky lodi. Zachvěl se při pomýšlení, co by se mohlo stát, kdyby s těmi netvory bojovali v noci. Nikdy by je nenašli.

PATNÁCT

HORDY CHAOSU

Lurk měl podivný pocit. Kůže ho pálila. Srst ho svrběla. Stále měl hlad. Od chvíle, kdy byl vystaven chaotitovému prachu při bouři, zmítala jím podivná nemoc. Kradl trpaslíkům stále více a více zásob a všechny je hltal v ohromných orgiích žravosti, při nichž se nemohl zastavit, dokud nebylo všechno jídlo pryč. Byl jen vděčný, že někdo otevřel okénko vedoucí do lodi předtím, než se pustil do vlastního ocasu.

Účinky všeho toho žraní se brzy začaly dostavovat. Svaly mu natekly, ocas ztloustl a celé tělo nabývalo na objemu. Strašně ho bolela hlava a dělalo mu potíže jasně uvažovat. Modlil se k Rohaté kryse, aby to nebyl nějaký druh moru. Pamatoval si, jaký měl strach když onemocněl v Nulnu, a jak tehdy málem přišel o život. Kdyby se mor vrátil teď, neměl by u sebe žádný z bylinných léků, kterými mu Vilebroth Null zachránil život.

Pomalou se soukal po žebříku k pozorovatelně, aby mohl uskutečnit každodenní spojení s tím ztraceným Thanquolem. Z toho sekýrjícího hlasu v hlavě, pošetilých rozkazů a neustálého komandování se mu už dělalo špatně. Část jeho vědomí mu říkala, že by takhle neměl uvažovat, že je to velmi nemoudré, ale nemohl se přinutit k opatrnosti. Celé tělo ho bolelo. Viděl rozmazaně a na některých místech, z nichž mu vypadávaly chlupy, se mu objevily nestvůrné boláky. Rozhodl se, že se dnes kvůli šedému věštci nebude obtěžovat.

Vrátí se do úkrytu a bude spát. Nejdříve se ale musí najíst. Začínal prahnout po pěkném kousku buclat'oučkého trpasličího masa.

Felix zaklepal na dveře Borekovy kajuty. Kov se pod klouby jeho prstů rozezněl.

"Dále," řekl trpaslík. Felix otevřel dveře a vstoupil. Borekova kajuta byla větší než jeho. Stěny byly lemovány skříněmi s mnoha knihami. K podlaze ve středu místnosti byl přišroubovaný stůl a na něm ležela stará mapa připevněná podivnými těžítky z černého kovu.

Když si Borek všiml Felixovy zvědavosti, řekl: "Magnety."

"Prosím?"

"Tahle těžítka jsou magnety. Přichycují se na železo a ocel. Je v tom nějaký podivný filozofický princip podobný tomu, který nutí jehly kompasu ukazovat na sever. Zkus si jeden zvednout."

Felix poslechl a cítil odpor, který nečekal. Potom kov pustil a ten mu vyklouzl z rukou a s cvaknutím se opět přichytil ke stolu. Pro pozornost, jakou trpaslíci věnují maličkostem, je příznačné, že vynalezli způsob, jak udržet mapy na místě i v tak nestabilních podmínkách, jaké panují na této lodi, pomyslel si. Také se o tom Borekovi zmínil.

"Tato síla je známa už velmi dlouho. Používají ji naši navigátoři na parnicích na Barak Varru." Usmál se: "Ale řekl bych, že jste sem se mnou nepřišel probírat podrobnosti týkající se zařizování kajuty lodi."

Felix souhlasil a začal Borekovi vyprávět o jejich dobrodružství s čarodějem a o jeho zmínce o démonovi. Setkání s Müllerem v něm podnítilo úvahy. Poprvé začal brát vážně hrozivou možnost, že něco takového by mohlo přebývat v Karag Dumu. Starý trpaslík poslouchal a občas přikývl. Když Felix domluvil, nastalo krátké ticho, v němž si Borek plnil dýmku.

"Jak je to možné?" zeptal se Felix. "Jak tady mohou démoni existovat a mimo pustiny ne?"

Borek se na něj dlouze, přísně podíval: "Oni mohou a také existují mimo pustiny. Podle našich záznamů s nimi bojovalo mnoho trpasličích armád."

"Kde jsou teď?"

"Zmizeli. Kdo ví proč? Kdo dokáže skutečně vysvětlit působení Chaosu?"

"Ale jistě máte teorii."

"Teorii je spousta, Herr Jaeger. Podle toho, co víme, surová magická energie proudí pustinami Chaosu mnohem intenzivněji. Zdá se, že démoni se touto energií živí a neobejdou se bez ní. Mimo pustiny se mohou objevovat jen na krátký čas, než zmizí, protože magie je tam slabší. Zde v království Chaosu se mohou vyskytovat po mnohem delší dobu, protože zde je více energie, která je drží při životě."

"A co je to?"

"Schreiber věří, že v samém středu pustin Chaosu je jakási porucha, která je zdrojem veškeré magie. Podle něj tato porucha nějakým způsobem mění čas a vzdálenost. Mnozí učenci tvrdí, že v různých částech pustin plyne čas jinou rychlostí. A čím dále do pustin proniknete, tím více se tento účinek projeví."

"Proč se tedy teď nerojí všude kolem nás?"

"Možná proto, že ještě nejsme dost daleko. Pochybuji, že démon může tady, tak blízko k okraji pustin, existovat dlouho, ale nejsem si tím jist. Je toho mnoho, co o těchto věcech nevím."

"Ale myslíte si, že v Karag Dumu stále přebývá démon?"

Borek se temně zasmál: "Je to více než pravděpodobné. Už když jsem odcházel, říkalo se, že se objevila nějaká hrozná věc a král Thangrim Ohňovous se jí se svými Vládci run vydal vstříc. Možná že byla uvězněna, nebo ani nikdy neodešla. Nevím. Já jsem se svou rodinou odešel ještě před těmi posledními bitvami."

"To není právě příjemné pomýšlení."

"To ne, ale brzy na ně budeme znát odpověď. V Karag Dumu budeme nejspíš už zítra."

"A co pak?"

"Pak uvidíme."

"Rychle! Dělejte, dělejte!" štěbetal šedý věstec Thanquol. Byl z toho neustálého natřásání v nosítkách unavený a neklidný. Takové uvěznění bylo proti všem skavením instinktům, proti potřebě vstát a cupitat, ale nyní neměl na vybranou. Posledních několik dní nedělal nic, kromě spojovacích kouzel a štafetového běhu nosítek podzemními cestami pod Říší, zastavoval se jen, aby vyměnil nosiče a nosítka. Jedl během cesty. Na zadku měl puchýře od neustálého sezení a měl pocit, že už nikdy nenarovná záda.

Nosiči si kvílivě stěžovali a Thanquol uvažoval, nemá-li jednoho nebo dva pro výstrahu zabít, ale věděl, že by ho to jen zbrzdilo. Jediné, čeho by dosáhl, by bylo zpomalení až do další stanice, kde by mohl otroky vyměnit. Přesto si sliboval, že až tam dojedou, budou tito kvílející přísluhovači trpět!

Tedy, jestli k tomu najde sílu. Šedý věstec byl vyčerpaný, protože na spojení s Lurkem na tak velkou vzdálenost musel vydat velmi mnoho sil. A teď ten šašek na jeho volání ani neodpovídá! Dohánělo ho to k zoufalství. Neměl nejmenší tušení, co se mohlo stát. Byl Lurk mrtvý? Měla snad loď strašlivou nehodu a zřítíla se? Bylo snad tohle dlouhé pronásledování k ničemu? Určitě ne, ale od chvíle, kdy Thanquol uviděl toho Jaegera, byl sklíčený. Kde se objevil tenhle člověk a ten jeho zatracený trpasličí spojenec, tam byl Thanquol připravený na nejhorší. Ti dva se snad narodili, jen aby mu křížili plány.

Proklínal mechaniky z klanu Skryre. Proč nemohou z té své zatracené vynalézavosti vymáčet nějaké lepší způsoby dopravy tunely pod Říší? Určitě by dokázali vymyslet něco efektivnějšího než primitivní štafetový systém otroky nesených nosítek. Museli pořád trávit čas vynalézáním větších a lepších zbraní? Proč ne vozy na chaotit nebo pohonné motory, uvažoval Thanquol. Nebo obdobu Kola záhuby, které by mělo větší dosah? Takové věci by přece jistě dokázali. Jestli si na to vzpomene, přednese své návrhy Radě třinácti ve své příští zprávě.

"Rychleji! Dělejte! Běžte, běžte!" naléhal drsným hlasem. Věděl, že se musí do severních zemí dostat brzy a zjistit, co se stalo s tou úžasnou lodí. Jen kdyby se jí mohl zmocnit, nikdy by mu už nechyběla rychlá doprava.

A až tam dojedou, přísahal si, někdo mu za tohle nepohodlí drazé zaplatí.

Felix ležel na posteli ve své kajutě a zíral na kovový strop. Hlava se mu točila z toho, co všechno se dnes dozvěděl o království Chaosu. Svět byl mnohem komplikovanější, než si kdy myslel, a bylo stále více zřejmé, že se jeho vlastní národ má ještě mnoho co učit od Starších ras.

Zavřel oči, ale spánek nepřicházel. Byl unavený, ale také neklidný. Rameno ho, navzdory hojivým mastem, kterými mu je Varek namazal, stále bolelo. Věděl, že to místo bude po nějaký čas citlivé. Jeden z Makaissónových učedníků mu ale opravil zbroj, která teď vypadala jako nová.

Proklínaje svůj úděl, zvedl se z postele a natáhl si boty. Vyšel z kajuty a kráčel k zadní pozorovací věžce vzducholodi. V malé zadní výduti vížky byla vícehlavňová zbraň na otáčivé ploše, jakési 'varhany smrti'. Felix si sedl na židli k ní a stoupl na pedály, které ji nejprve obrátily vlevo a potom vpravo. Ten pohyb byl podivně uklidňující, připomínal mu

houpání ve visutém lůžku nebo v dědečkově houpacím křesle.

Natáhl se nahoru a uchopil rukojeti zbraně. Byl to další z Makaïssonových neobvyklých nápadů. Měla držadla jako pistole a střílelo se z ní zmačknutím spouště. Celý mechanismus byl upevněn na kyvných závěsech a mohl být natočen nalevo nebo napravo, nahoru i dolů s minimálním úsilím.

Felix nevěděl, na čí útok v téhle výšce jsou trpaslíci připraveni, ale očividně nic neponechávali náhodě.

Vyhlédl ven na zem, nad níž letěli. Obloha potemněla, jako by byla noc. Alespoň mraky byly tmavší a nezdálo se, že by nad nimi bylo slunce. Felix o tom uvažoval. Dosáhli oblasti, kde mohli vystoupit sebevých a obloha byla stále zatažená.

Usoudil, že je to buď nějaké mocné kouzlo, nebo prostě někde v dále vyletělo do vzduchu velké množství chaotického prachu, které pak vítr vynesl nahoru. Jediné osvětlení přicházelo z ohromných ohnivých jam v drsné krajině, kráterů připomínajících bublající ústí sopek, kolem nichž poskakovaly pokřivené postavy.

Když vzducholod' přelétávala nad těmito ohnivými jámami, lehce se otrásla ve stoupajícím proudu teplého vzduchu.

Tohle Felixe už neděsilo jako dříve. Jemné víření mu vlastně připadalo docela uklidňující. Bylo to zvláštní. Čím déle letěl, tím více nebe hodnotil jako něco příbuzného moři. Větry byly jeho proudy, mraky něčím jako vlnami. Uvažoval, jestli i moře má proudy v různých hloubkách, stejně jako se větry v různých výškách pohybovaly odlišnou rychlostí. Filozof by tady měl hodně práce, napadlo ho, zívá, a měkce sklouzl do spánku.

Lurk se pomalu a pokradmu vlekl chodbami lodi. Hlad v jeho útrokách byl jako živá věc, drásající a snažící se uniknout. Způsoboval mu skutečnou fyzickou bolest. Před sebou cítil kořist. Nevydávala trpasličí, nýbrž lidský pach. Lurkovi to bylo jedno. Chtěl jenom cítit, jak mu do úst proudí horká rudá krev a cpát se kusy syrového teplého masa a člověk mohl jeho záměrům posloužit stejně dobře jako trpaslík.

Vstoupil do zadní místnosti a slyšel chrápání. Výborně! Pošetilá kořist spala, ztracená v hluboké dřímotě, do jaké by žádný skaven nikdy neupadl, ani kdyby neviděl očividné známky hrozícího nebezpečí. Světlovlasá hlava toho člověka byla zvrácená a krk měl obnažený, jako by lákal Lurkovy tesáky. Lurk se po špičkách plížil kupředu a blížil se ke spící lidské postavě. Ústa měl při pomyslení na čerstvé maso plná slin. Stačí jediné kousnutí, aby poškodil krční tepnu! Zatne tesáky mužovi do krku, aby udusil jeho křik. Už jen několik kroků a bude moci zaútočit.

Náhle zaslechl zvuky kroků na žebříku vedoucím z horní paluby. Někdo přichází! Tiše zaklel. Věděl, že jestli zaútočí teď, objeví ho dříve, než stihne zhltnout kořist, a že na sebe upozorní. Jakási jiskřička pudu sebezáchovy ukrytá hluboko v jeho mysli mu řekla, že to není dobrý nápad, takže se rychle a neslyšně odkradl zpátky chodbou, kterou přišel.

Felix se při zvucích ostražitých kroků na žebříku probudil. Byl rád, že je vzhůru, protože měl zlý sen, v němž se k němu temným, v mlze zahaleným tunelem plížila obrovská krysa. Nepochybně byl inspirován bestii, které dnes viděl. Sigmar ví, že byly dost ohavné na to, aby se mu postaraly o zlé sny na celý život.

Vzhlédl a viděl Vareka sklánějícího se nad pozorovací palubou. V jedné ruce měl svou knihu a v druhé pero a vypadal trochu zklamaně, když zjistil, že je tu ještě někdo, jako by si přál být tu sám.

"Dobrý večer, Felixi," řekl s nuceným úsměvem.

"Už je večer?"

"Kdo ví," pokrčil trpaslík rameny. "V tomto strašlivém místě je to stejně dobré označení jako kterékoliv jiné. Obloha je temnější a země je zastřená, takže by klidně mohl být večer."

"Tak tedy, dobrý večer, Vareku," řekl Felix. "Co tady děláš?"

"Chtěl jsem si tu zapisovat. Je to těžké, když sdílíš kajutu s Gotrekem a se Snorrim."

"To si dovedu představit." Felix byl najednou rád, že mu jeho výška a skutečnost, že je člověk, zajistily vlastní kajutu. Byla to jedna z pouhých tří jednolůžkových místností v celé vzducholodi. Zbývající dvě obývali Borek a Makaïsson.

"Co dělali?"

"Gotrek prohlašoval, že při jejich posledním souboji v trkání měl Snorri lepší techniku. Pěkně se o tom pohádali. Snorri chtěl okamžitě uspořádat nový souboj, aby se věc vyjasnila, ale rozmluvil jsem jim to."

"Jak?" Felix si nedokázal představit, jak ten dobře vychovaný mladý trpaslík svým jemným hlasem něco vymlouvá trolobijcům.

"Připomněl jsem jim, že obvykle trvá tři dny, než se poražený probere ze souboje v trkání, a to jenom když si nic nezlomí - a když se to jednomu z nich stane, bude nám chybět při přistání v Karag Dumu. Samozřejmě za předpokladu, že tam doletíme včas. To na ně nejspíš zapůsobilo. Když jsem odcházel, soutěžili místo toho v pití vodky. Doufám, že je to uspí, než se vrátím."

"O to bych se raději nesázal," řekl Felix.

Varek se smutně usmál.

"Já také ne."

"Mne si nevšímej," řekl Felix. "Právě jsem podřimoval." Znovu se uvelebil.

"Dříve než znovu usneš, můžeš si se mnou projít všechny podrobnosti dnešních událostí? Rád bych si byl jist, že všechno zapisuji správně."

"Samozřejmě," odpověděl Felix a začal příběh znovu vyprávět a tentokrát trošičku přeháněl.

Felix se probudil později, stále u smrtících varhan. Jeden z mechaniků právě zametal palubu kolem něj. Felix zívá, protáhl se, vstal a rozhodl se, že si půjde dát něco k snídani. Když vstával, všiml si, že přímo pod nimi je skupinka válečníků na

koních, jedoucích stejným směrem.

"Sledují nás?" zeptal se. Už když to vyslovoval, věděl, že je to hloupá otázka. Zatímco se díval, černě oděni jezdcí zmizeli v dálce za rychle se pohybující vzducholí.

"Ne," odpověděl trpaslík, "ale něco se určitě děje. Od úsvitu přelétáme válečné skupiny jedoucí stejným směrem. Skoro jako by věděli, kam míříme a chtěli nás chytit."

"To není možné," řekl Felix, ale v hloubi srdce si nebyl jist. Konečně, kdo ví, čeho jsou síly Chaosu ve skutečnosti schopny.

"Je to stále horší," řekl Varek a dál zaostřoval dalekohled v řídící kajutě. "Jsou jich už stovky. Nyní to vypadá, že jich je více před námi než za námi."

Felix musel souhlasit. I pouhým okem bylo zřejmé, že Varek má pravdu. Celý den přelétali nad skupinami bestíí, válečníků Chaosu a dalšími ohavnými stvůrami. Čím byli dále, tím častěji je potkávali. A všichni stoupenci Temnoty proudili směrem, kterým letěla loď. Jako by bylo vydáno tajné znamení a shromažďovala se armáda.

"Tohle se mi vůbec nelíbí," řekl Felix. "Mohou vědět, co děláme? Čekají na nás?"

"Nemyslím, že je to pravděpodobné," řekl Borek trochu nedůtklivě. Sklouzl zpět do jednoho z prošívaných kožených křesel a přemýšlivě se sukovitou rukou drbal ve vousech. "Není možné, aby věděli o našem příchodu. Na této lodi nejsou zrádci. Nikdo nemohl naše plány znát předtím, než jsme vyrazili, a i kdyby ano, nemohl přece poslat zprávu rychleji, než jsme letěli."

Vypadalo to, jako by se starý trpaslík pokoušel přesvědčit sám sebe. Felix snadno našel ve všech jeho argumentech nějakou chybu. Schreiber věděl o jejich cíli, stejně jako Stragov a mnoho jeho přívrženců. Kouzlo dokáže zprávu předat rychleji, než letí tato vzducholí. Jednodušší vysvětlení by ale mohlo být, že přívrženci Chaosu měli ve svém středu věštcy, kteří dokázali předvídat budoucnost. Felixe někdy děsilo, jak rychle a snadno dokázal nalézt temnou stránku věci.

"A také spontánně předpokládáme, že jim nejsme lhostejní," pokračoval Borek. "Pro to rovněž neexistuje žádný důkaz. Možná mají nějaké své důvody k tomu, aby se shromáždili na této cestě."

"A jaké?"

"Nevím, ale jsem si jist, že je-li tomu skutečně tak, brzy je budeme znát."

Čím dále byli, tím větší byly válečné skupiny, jak se mnoho menších hloučků uctivačů Chaosu setkávalo a spojovalo, aby vytvořili větší jednotky. V některých skupinách bylo možné spatřit i tucet praporů vlajících ve větru.

Mezi davem pod nimi bylo stále častěji vidět groteskní postavy. Felix viděl podivné válečníky, z části muže, z části ženy s obrovskými krabími klepety. Jeli na dvounohých tvorech s dlouhými vyplazenými jazyky. Dalekohledem viděl, že tento oddíl démonické kavalérie uštal rozprášenou skupinu mutantů. Jejich nestvůrní oři vystřelovali dlouhé jazyky, lapali do nich své oběti jako někteří pralesní ještěři a podávali je svým pánům - nebo paním - do klepet.

Světlým pouštním pískem poskakovali podivní, barevní netvoři, jejichž ohavně přerostlé obličejy jako by vystupovaly přímo ze středu jejich trupů. Mávali na přelétající vzducholí, jako by zdravili ztraceného příbuzného, a potom dali ruce v bok a začali se točit dokola v šíleném démonickém reji.

Jeden ohromný jezdec v černém brnění vedl přes skály smečku obludných loveckých psů. Zvířata měla obrovské plazi štíty a jejich kůže zářila jasnou kovovou červení. Felix měl chvílemi pocit, jako by shlížel na výjevy vyhaté z noční můry nějakého šílence, ale přesto od nich nemohl odpoutat zrak.

Před nimi se z pouště zdvihalo horské pásmo. Když přiletěli blíž, Felix viděl, že je to jen předhůří mnohem rozsáhlejšího pohoří vysokého jako vrcholy v Horách na konci světa. Hory se třeptily nepřírozenými barvami. A poprvé Felix v pustinách uviděl něco, co připomínalo vegetaci.

Na stránkách hor vzkvétal les nestvůrných slizkých hub. Každá byla velká jako vzrostlý strom a jednotlivé klobouky by stačily jako přístřeší pro malou vesnici. Každá z nich měla nepatrně odlišný odporný odstín - nenávistnou žluť, bělavou barvu kostí, odpornou zeleň - a všechny se zvedaly k nebi, jako by se svými společníci musely bojovat o každý paprsek světla a každý palec místa. Některé měly více klobouků, vyrůstajících ze společné nohy. Byly obaleny odporným slizem, odkapávajícím jedovatě na zem. Všechny vypadaly nepřírozeně a hrozivě, jako něco, co by v žádném normálním světě nemělo existovat.

Tu a tam se některý z obrovských houbovitých stromů vyvrátil - nebo ho někdo skácel - a přes něj lezli mutantí a bestie, jako mravenci po zpuchřelé kládě. Pojíдали zkažené maso padlých obrů a pili jejich sliz. Když se najedli, pouštěli se s řevem do šarvátek a orgií nevyslovitelných zvrhlostí, jako by maso hub obsahovalo nějakou podivnou opojnou drogu.

Jak se před Felixovými uchvácenými zraky hory zvedaly, začaly být poznenáhlu čistší a prosté nepřírozené vegetace. Místo ní se postupně objevovaly rozvaliny. Všiml si malých pevností postavených jen navršením balvanů. Složitě postavených hradeb se zdmi okovanými ocelí a mosazí. Paláců vytesaných do kamene skal. Všechno to bylo vedle sebe umístěno bez ladu a skladu. U všech staveb ležely kostry, nepohřbené mrtvoly nebo tam stály šibenice, na nichž se houpaly pověšené bestie. Ze straně se zvedal pach ohně a smrti. Toto místo bylo jistě svědkem mnoha bojů, ale nyní bylo opuštěné a brzy zjistili proč.

Přes kopce se hromadně přesouvali válečníci, valili se jako bouřlivý příval dolů na cesty vedoucí údolními a přidávali se k proudu vyznavačů Chaosu táhnoucímu po prašných cestách. Jeli na koních, kulhali, pochodovali, plazili se, poskakovali, plácali sebou, ale všichni směřovali k jedinému cíli. Teď už nemohlo být pochyb o tom, že všichni ti

vyznavači Chaosu mířili tam, kam oni - do vzdálených hor.

* * *

Hodiny plynuly. Vzducholod' letěla nad rovnou plání ve stínu hor a pod nimi se stále valil nekonečný proud. Ve středu pláně Felix viděl čtyři obrovské balvany vytesané do nestvůrných parodií lidí. Nejprve si myslel, že je to jen hra světla, klam vytvořený podivným tvarem kamenů a jeho unaveným zrakem, ale po chvíli pochopil, že tomu tak není. Kameny byly skutečně vytesané do tvaru něčeho, o čem se domníval, že jsou to nejspíše Temní bohové Chaosu.

Když se přiblížili, uviděl teprve, jak jsou ty monumentální sochy ve skutečnosti veliké. Všechny byly větší než stožár na uvazování vzducholodi u Opuštěné věže. Slyšel o elfských Ulthuanských ostrovech, na nichž byly v některých vrcholech vytesány obrovské sochy, ale proti těmhle to museli být trpaslíci. Jakási úchvatná magie musela přetvořit samotné kosti země do těchto hrozivých podob a v jediném okamžiku úžasu a hrůzy Felix začal alespoň trochu chápat skutečnou moc Chaosu.

Jedna ze soch byla obrovská, dřepící věc, poskvrněná vředy a snětí. Její chtivý vzhled vypovídal o milionu roků moru a smrti. Někde na pozadí jeho mysli mu šeptal hlas jméno Nurgle, Démonický bůh moru.

Druhá socha měla ptáčí hlavu a tělo zahalené do obrovských křídel. Kolem její hlavy se vznášelo zlověstné a nepřírozené světlo, koruna mystické energie, šířící zprávu, že tato socha je zasvěcena Tzeentchovi, Strůjci osudu, Tomu, který mění cesty.

Třetí socha nebyla ani muž, ani žena a zaujímal postoj zároveň lascivní i hrozivý. Prázdné oční důlky tvořily obrovské jeskyně. Felix se zachvěl, protože nějak věděl, že toto je zobrazení jedné z mnoha podob Slaaneshe, Pána nevyslovitelných rozkoší. V minulosti se už mnohokrát setkal s uctívací tohoto démonického boha.

Poslední socha představovala ohromného válečníka s netopýřími křídly, ozbrojeného mečem a bičem. Obličej měla zakrytý přílbou. V jejím postoji bylo něco, co prozrazovalo tvora opičího a kulhavého, ale nadaného neuvěřitelnou silou. Tohle musí být Khorne, bůh krve, Pán trůnu lebek. Felix se zachvěl. Jméno Khorne vzbuzovalo děs od samého úsvitu časů.

U nohou těchto obrovských soch leželo tvář k zemi několik uctíváčů a vzývalo své bohy, ale většina jim jen vzdala hold a pokračovala v cestě. Felix se už přestal snažit spočítat je. Nyní jich už byly tisíce. Bylo to jako sledovat armádu pochodujících mravenců a záměry této hordy se zdály být stejně nepochopitelné a stejně děsivé. Byl jen rád, že se pohybují pryč od zemí lidí, hlouběji do pustin, ačkoliv si uvědomoval, že by k obrácení této ohromné armády na jih stačil jediný rozkaz, povstal-li by dostatečně mocný vůdce.

V řídící kajutě za Felixem bylo ticho, jen motory hučely, a Felix věděl, že všichni trpaslíci si myslí totéž, co on. Všechny ohromila velikost armády shromážděné pod nimi.

Pod nimi se zvedalo předhůří a před lodí se nyní tyčilo vlastní horské pásmo. Země dole vypadala téměř normálně, s potoky a stromy a něčím, co připomínalo kozy poskakující po hřebenech. Je možné, aby některé části pustin zůstaly nedotčené deformujícími účinky Chaosu? Snažila se snad o vyrovnávání jeho účinků ještě nějaká opačná síla? Nebo byl tohle jen podvod Temných sil, neškodný závoj halící věci ještě temnější a hrozivější než cokoli, co až dosud viděli?

Makaïsson, který tahal za páky a otáčel velikým kolem a vedl tak vzducholod' dlouhým údolím, zaseknutým mezi skličující černé vrcholy, dlouze hvízdal. Stále musel dělat drobné změny v řízení, protože v klikatém údolí bojoval s protivětry a turbulencemi.

Vzducholod' zatočila téměř o devadesát stupňů doprava a najednou před nimi leželo dlouhé údolí hemžící se stoupenci Chaosu. Z jejich ohňů se zvedaly proužky dýmu a vytvářely temný mrak, který jim skoro znemožnil vidění. Desítky tisíc bestií na ně zvědavě hleděly. Tisíce válečníků Chaosu byly vtaženy do šíleného bludiště náspů. Vzducholod' letěla údolím směrem k houstnoucí tmě na jeho konci.

Nad davem se tyčily obrovské vozy tažené ohavnými zmutovanými zvířaty většími než sloni. Tu a tam se některý zřítíl, některý se rozpustil a některý prostě rozdrtila nějaká vyšší síla. Mezi řadami stanů a dřevěných pevností stály obrovské kříže a na každém z nich byla ukřižovaná postava. Některé byly čerstvé, z jiných už mrchožrouti nechali jen kostry.

Před nimi se tyčila obzvlášť mohutná hora. Uzavírala jeden konec údolí. Její svahy byly pokryty řadami rozbitých opevnění. Půda na nižších úbočích byla pokryta bílou plání kostí. Opevnění se zvedala ke tvrzi stojící na samém vrcholu hory a bylo zjevné, že se tu nedávno bojovalo, protože z hořících budov stále ještě stoupal kouř a mezi padlými se pohybovali černě odění válečníci.

V řídící kajutě Ducha Grungniho zavládlo napětí. Všichni trpaslíci jako by v úžasu a hrůze přestali dýchat. Nakonec Borek promluvil drsným skřehotavým hlasem:

"Hle, vrchol Karag Dumu," řekl.

ŠESTNÁCT

KARAGDUM

"Pozor!" vykřikl Felix. Vysoký, štíhlý uctíváč Chaosu v černém hávu, se stříbrnou helmou se zahnutými kozími rohy na hlavě a mnoha amulety kolem krku na ně namířil zdobenou hůl. Kolem špičky hole zapraskal výboj syčivé energie a ze země vystřelil na lod' krvavě rudý blesk. K útoku se přidali další čarodějové Chaosu a zuřivost napadení se zvýšila, až

plamen zraňoval zrak a dunění blesku Felixe ohlušovalo.

Kolem Ducha Grungniho práskaly blesky. Vzduch naplnil pach ozonu. Bylo to, jako by byli uvězněni ve středu malé bouře. Loď se otřásala a chvěla. Drahokamové oči sochy plály a Felix cítil, že amulet na jeho hrudi se rozehřívá.

Makaïsson trhl kolem, zatáhl za výškovou páku a loď zamířila vzhůru směrem k nízkým mrakům.

Vzducholod' se chvěla a vyhazovala jako splašený kuň a Felix se bál, že jejich magická ochrana podlehne, když vtom útok přestal stejně náhle, jako začal. Bylo na čase, pomyslel si.

Felix shlížel na utábořenou armádu Chaosu. Zdálo se, že překročili nějakou hranici a příliš se přiblížili, a proto byli napadeni. Pokud budou udržovat dostatečný odstup, mohou nad vojskem nerušeně létat. Možná se uctívači Chaosu bojí útoku shora, pomyslel si Felix. Nebo jsou blázni.

Kontrolní kajutu naplnilo zděšené ticho. Trpaslíci si vyměňovali nevěřící pohledy. Felix se skrčil u okna a díval se na ně. Nakonec promluvil Borek a v jeho hlase byla slyšet tíha roků.

"Tohle jsem nečekal," řekl hlubokým skřípavým hlasem. Potřásl hlavou. "To není možné."

Gotrek byl bledý, jestli zuřivostí nebo jiným potlačeným citem, Felix nevěděl. "Stojí ještě tvrz? Jsou tam dole ještě stále naši lidé?"

Borek na něj pohlédl jediným slzícím okem a pokrčil rameny: "Nic se nemohlo po dvě století bránit silám Chaosu. Tam dole nemůže být nikdo živý."

Gotrekovi zbělely klouby na ruce, jak svíral sekeru: "Tak proč je tam dole to obrovské vojsko? Proč obléhají trpasličí pevnost? Proti komu bojují, když ne proti našim lidem?"

"Nevím," řekl Borek. "Viděl jsi to vojsko. Viděl jsi zpusťované údolí. Takový útok trpaslíci nemohli přestát takovou dobu."

"A co když ano? Co když tam dole stále žijí trpaslíci? Znamená to, že jsme opustili své příbuzné a nechali je na pospas Chaosu po více než dvě stě let. Znamená to, že jsme zradili staré úmluvy o spojenectví s nimi. Znamená to, že naše národy porušily věrnost."

Borek uchopil svou hůl a tůkal špičkou o ocelovou podlahu. Kromě hučení motorů to byl jediný slyšitelný zvuk. Felix o tom uvažoval. Musel s Borekem souhlasit. Zdálo se být velmi nepravděpodobné, že by jakákoliv tvrz mohla dvě stě let vydržet obléhání sil Chaosu. Ani pevnost obývaná tak houževnatými obránci, jakými byli trpaslíci. Napadlo ho další možné vysvětlení.

"Není možné," zeptal se, "aby Karag Dum padl do rukou Chaosu a nějaký válečník Temných sil ho uchvátil pro sebe a udělal z něj vlastní tvrz? Možná že vyznavači Chaosu mezi sebou bojují o majetek."

Viděl, že na něho všichni hledí. V některých tvářích bylo napsáno pochopení, v některých zklamání. Uvědomil si, že někteří z trpaslíků, včetně Gotreka, chvíli doufali, že tam dole najdou své ztracené příbuzné.

"To se zdá být nejpravděpodobnější vysvětlení," řekl Borek. "A jestli je to tak, nemáme tu co dělat. Můžeme obrátit loď a vydat se na zpáteční cestu."

Felix opět cítil, že v řidici kajutě zavládlo zklamání. Tentokrát ještě větší. Tihle trpaslíci měli za sebou dlouhou cestu, a aby se sem dostali, obětovali mnohé a teď jim jejich velitel říká, že to všechno bylo možná úplně nadarmo. Přesto ale všichni souhlasně přikývli. Vyjma Gotreka.

"Ale není to jediné vysvětlení. Nevíme to jistě."

"Máš pravdu, Gotreku, ale co chceš dělat?"

"Přistát někde v tvrzi, vyslat do hlubin výpravu. Zjistit, jestli tam dole ještě nežijí naši lidé."

"Dobře, pokud se tam vydáš ty."

"Vydám. Počkáme do tmy a potom přistaneme na vrcholu. Jestli si správně pamatuji mapy, z útesu vede dolů tajná stezka. Můžu se po ní vydat do podzemních sálů."

"Snorri bude taky," řekl Snorri. "Nenechá všecku slávu Gotrekovi. Taky je to dobrá šance zmáčknout pár válečníků Chaosu."

"Myslím, že bych měl jít také. Budete tam potřebovat někoho, kdo má mozek," řekl další hlas. Felix si zděšeně uvědomil, že byl jeho vlastní.

"Než něco uděláme, podíváme se ještě jednou, co se dole děje," řekl Borek. "Možná potom budeme vědět víc."

Slétli níže, těsně pod úroveň mraků, a ve spirále obléтали horu. Přitom zjistili, že je obklopena ne jednou, ale hned čtyřmi vojenskými tábory.

Každý tábor byl zasvěcen jedné z Temných sil Chaosu. Nad jedním vlály krvavě rudé prapory Khornovy. Nad druhým světloující prapory Tzeentche. Nad třetím se třepotaly barevné vlajky Slaaneshe, měnicí odstín. Prapory Nurgleho, z nichž odkapával sliz, označovaly čtvrtý tábor.

Brzy bylo zřejmé, že se stoupenci chrání i jeden před druhým. Každý tábor byl obehnán příkopem nejen ze strany od vrcholu, ale ze všech čtyř stran, jako by se vojska bála útoku z týlu. Tu a tam Felix viděl, že na hranicích mezi sousedními tábory se vedou mezi válečníky Chaosu drobné šarvátky.

Také viděl, že tyto tábory jsou konečným cílem všech uctívačů Chaosu, které cestou viděli. Přicházeli ze všech světových stran a nacházeli cestu do některého z táborů. Felix byl ochoten se vsadit, že každý z nich hledal své vojsko, aby rozšířil jeho řady.

Předpokládal, že v tom je určitá logika - pokud čtyři síly spolu navzájem soupeřily a bojovaly mezi sebou stejně jako s kýmkoliv jiným. Při tom, jaké musely mezi jejich stoupenci existovat spory, bylo rozumné je od sebe oddělit a zmenšit tak napětí. Přesto se nějak nemohl zbavit pocitu, že mu něco uniklo.

Vzápětí viděl, jak se Khornovo vojsko shromažďuje u hranic Slaaneshova a s mocným rykem se žene do bitvy.

Uvědomil si, že armády se tu sešly, aby bojovaly spolu navzájem, stejně jako kvůli obléhání Karag Dumu.

"Budeme na vás čekat tak dlouho, dokud nám nedojdou zásoby, potom vyrazíme," řekl Borek. "Budeme létat vysoko a sledovat vrchol dalekohledy. Když něco objevíte, vraťte se nahoru a vystřelte jednu z Makaïssonových zelených světlic. Přiletíme pro vás tak rychle, jak jen to bude možné."

Felix přikývl a zkontroloval světlice, které měl zasunuté v opasku. Stále ještě tam byly a s nimi i všechno vybavení, které mu trpaslíci dali: kompas, věčná lucerna s planoucím kamenem, několik lahví vody a láhev vodka. Přes rameno měl přehozený malý vak s potravinami. Opět měl na sobě svou kroužkovou košili a byl tomu rád.

Znovu se sám sebe ptal, proč tohle dělá, a znovu zjistil, že vlastně neví. Bylo by mnohem rozumnější zůstat na lodi, tak by se alespoň mohl dostat domů, i kdyby Gotrek s ostatními selhali. S Gotrekem už čelili nesčetným nebezpečím, a navzdory trolobijcovu hledání smrti vždycky přežili. Felix měl podezření, že v tom bylo něco víc než pouhé štěstí, že existuje něco jako osud a že má větší šanci dostat se z pustiny Chaosu ve společnosti trolobijce než bez něho. Alespoň se snažil sám sebe o tom přesvědčit.

A navíc tu byla jeho přísaha. Přisahal trolobijci, že ho bude následovat a zaznamenávat jeho osud a už to tak vypadalo, že se mu trpasličí kultura vetřela pod kůži a způsobila, že začal svůj slib brát velmi vážně. Vyhlédl z okna. Pod sebou viděl ohně tábora Chaosu a stínem pokroucené postavy pohybující se kolem nich. Příležitostně zaslechl zařinčení zbraně o zbraň, když vypukla nějaká rvačka.

Byla noc, nebo něco, co tady v pustinách Chaosu noc připomínalo. Čekali mnoho hodin, než obloha potemněla a nakonec byla jejich trpělivost odměněna. Vzducholoď byla také temná, všechna světla byla zhasnuta, aby je nikdo nezpozoroval. Motory běžely na minimální výkon, aby nedělaly pokud možno žádný hluk. Před nimi se tyčily nejasné obrysy vrcholu. Doufal, že Makaïsson ví, co dělá, a že se nenabourají do hory. Věděl, že trpaslíci vidí ve tmě mnohem lépe než lidé, ale bylo něco jiného to vědět a něco jiného věřit tomu celým srdcem, zvláště v takovýchto chvílích, kdy jeho život byl v sázce.

"Jestli objevíte živé trpaslíky a budete chtít, abychom pro vás přijeli, vystřelte červenou světlici. Rozumíte?"

"Rozumím," řekl Felix. Nebylo to složité. Borek jim během dlouhého čekání vysvětlil všechno tucetkrát. Světlice byly další z Makaïssonových vynálezů, obdoba rachejtlí, které za sebou nechávaly světelnou čáru.

Vzducholoď se s otřesy zastavila. Felix věděl, že je to signál k odchodu. Gotrek šel první, vyhoupl se z otvoru a šplhal dolů po žebříku. Snorri ho následoval a vesele si přitom pobrukoval. Jako další šel Varek. Zastavil se v otvoru a nejistě, chabě se na Felixe usmál a pak také zmizel. Kolem krku měl pověšený vak s bombami a Makaïssonovu podivnou zbraň měl přehozenou přes rameno. Felix si přál, aby měl také takovou a uměl s ní zacházet, ale na to bylo teď pozdě.

Zhluboka se nadechl, vydechl a spustil se na žebřík.

Noční vzduch se mu zakousl do těla. Byla taková zima, jakou by uprostřed pouště nikdy nečekal. Bylo to jen logické - nacházeli se severně od Kislevu, musela tu být zima. Žebřík se pod vahou šplhajících pohupoval a Felixovi se zvedal žaludek.

Co tady dělám? ptal se sám sebe. Jak jsem se dostal na žebřík visící z létacího stroje vyrobeného šílencem, kde pod sebou mám úbočí hory, na němž táboří armáda válečníků Chaosu? No, řekl si, bude to alespoň zajímavá smrt. Potom sebral odvalu a pokračoval v sestupu.

Stáli na převisu nedaleko od vrcholu, v ochranném stínu skály. Felix vzhlédl a viděl žebřík mizící zpátky ve vzducholoďi a stín zvedající se opět k nebi z dosahu čarodějů Chaosu. Nastražil uši, jestli neuslyší strážce troubící na poplach.

Jediné, co slyšel, bylo Snorriho pobrukování.

"Prosím tě, nech toho," zašeptal.

"Jasně," řekl Snorri nahlas. Felix se musel držet, aby ho nevezal mečem po hlavě.

"Tahle stezka by nás měla dovést k Orlí bráně," zamumlal Varek.

"Tak jdeme," řekl Gotrek. "Nebudeme tady stát celou noc."

Zastavili se u obrovské sochy orla vytesané do skály. Gotrek se natáhl mezi drápy jeho pravé nohy a zmáčkl skryté tlačítko. Objevil se malý otvor, právě dost velký na to, aby se jím protáhl trpaslík. Rychle jím prolezli, pak Felix uslyšel další cvaknutí a světlo za nimi zmizelo.

Cítil, jak ho Varek táhla za rukáv. Už dříve se dohodli, že nebudou rozsvěcovat světla, dokud si nebudou jisti, že jsou v bezpečí. Tak je nic ve tmě neprozradí. Trpaslíkům to nevadí, uvědomil si Felix, protože vidí ve tmě, ale já jsem slepý a naprosto závislý na jejich vedení. Možná to nakonec nebyl až tak skvělý plán. Natáhl levou ruku, aby cítil chladný kámen zdi a vydal se za Varkem.

"Takových tajných únikových cest je tu mnoho," zašeptal Varek. "Byly užívány ke spojení během obléhání."

"Co kdyby jich zneužili zrádci?" otázal se Felix.

"Žádný trpaslík by nic takového neudělal," zamumlal Varek. Felix v jeho hlase slyšel opravdové zděšení, že někoho vůbec může něco takového napadnout.

"Ticho tam vzadu," řekl Gotrek. "Chcete, aby o nás věděly všechny bestie a válečníci Chaosu v hoře?"

"To není špatnej nápad," řekl Snorri. Zvuk, který se vzápětí ozval, zněl, jako by Gotrekova pěst dopadla Snorrimu na hlavu, načež zavládlo ticho.

Lurk se zašklebil. Bolest polevila. Dlouhé dny, kdy se potil a svíjel ve svém úkrytu, pominuly. Už necítil v hlavě pulzující bolest a ničivou agonii každé natahované kosti ve svém těle. Byl očistěn bolestí, přetvořen. Byl vybrán Rohatou krysou, požehnan Lurkerem v Neproniknutelné temnotě, Cupitajícím pánem děr. Věděl, že se změnil a že tyto změny jsou znamením pánovy přízně. Chaotitový prach byl jen prostředkem změny značící boží požehnání. Byl teď větší. Příliš veliký na to, aby se vešel do své bedýnky, tak velký, že se musel chodbami plížit v podřepu.

A byl také silný. Ramena měl široká jako krysí lidožrouti. Jeho hrud' se proměnila v sud svalů. Ruce měl teď tlustější než kdysi nohy a jeho nohy teď byly pilíře pulzující síly. Cítil, že může holýma prackama ohýbat ocelové tyče a rozdírat drápy žulu.

Zuby měl mnohem delší a ostřejší než předtím. Dolní špičáky mu teď lezly ven jako kly a nemohl pořádně zavřít tlamu. Z koutků mu neustále odkapávaly sliny.

Lebku měl těžkou a měl pocit, jako by mu kosti prorostly tvářemi a vytvořily obrněnou masku. Z čela mu vyrazily velké beraní rohy. Způsobovaly mu příšernou bolest hlavy, ale věděl, že je to známka přízně Rohaté krysy, známka, že je skutečně vyvolený, požehnaný, kterým se lišil, které ho dělalo zvláštním a nadřazeným. Celý život věděl, že je lepší než ostatní skaveni a teď pro to měl důkaz.

Pohledte na jeho ocas, tak dlouhý, tak elegantní, tak ohebný a korunovaný čtyřmi hroty, opravdová kostěná palice. Pohledte na jeho drápy, o tolik delší, o tolik ostřejší, každý velikosti tesáku. Stal se živým strojem zkázy, spalujícím nenávist a hlad planoucí v jeho srdci. Nemusel se už vůbec bát takových nicek, jako byl Thanquol. Až se vrátí do Skavenmoru, bude triumfovat. Samotná Rada třinácti se před ním bude plazit po zemi. Postaví se do čela spojených vojsk skavenů a rozdrť všechno, co mu přijde do cesty. Celý svět se bude chvět a dobude ho nepřemožitelný všemocný Lurk.

Ale teď měl hlad a bylo načase vydat se na lov. Slyšel blížící se trpasličí kroky. Chvilí poslouchal a pak si uvědomil, že jich je víc. Hluboko zakořeněný instinkt ho varoval, že přesila je dobrá jen na vlastní straně. Nebylo by rozumné napadnout skupinu nepřátel. Rozhodl se, že počká ještě chvíli, až půjde jen jeden, a pak... pak odhalí svou neuvěřitelnou sílu.

Když Gotrek stiskl další tlačítko, uslyšel Felix dunění. Ucítil v obličejí závan zatuchlého vzduchu a dovtipil se, že trpaslík otevřel další tajné dveře. Rychle prošli a Felix slyšel, jak se za nimi dveře opět zavřely. Nebyl si jist, jak k tomu došlo. Neslyšel druhé klapnutí. Možná byl mechanismus načasovaný. Možná měli pod nohama kámen citlivý na tlak. Věděl, že bude lepší se na to přepnat jindy. Možná bude muset cestu zpátky hledat sám, jestliže se mu ostatní ztratí. Před nimi bylo světlo. Felix viděl matnou vzdálenou záři. Byla tlumená a občas pohasínala, aby se vzápětí opět jasně rozhořela. Nevypadalo to jako světlo svíčky, spíše jako zářící kámen nebo kouzlo. V jeho slabém osvětlení viděl trpaslíky krčící se před ním. Gotrek zvedl ruku na znamení, že mají zůstat, kde jsou, a sám se vydal kupředu, tak potichu a kradmo, že Felix nemohl uvěřit, že je toho schopen.

Byl rád, že trolobijce bere jejich úkol tak vážně. Zdálo se, že potřeba znát osud obyvatel Karag Dumu načas překonala jeho touhu po hrdinské smrti. A proč také ne, ptal se Felix sám sebe. Tyto dvě věci se navzájem nevylučovaly. Jestliže si Gotrek přál, aby se stal součástí historie trpaslíků, není jistě lepší způsob, než stát se zachráncem těchto ztracených příbuzných. Nebo měl nějaký jiný, osobnější důvod? Felix by se ho nikdy neodvážil zeptat.

Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Vzduch byl zatuchlý s náznakem hniloby a ještě něčeho jiného. Byl to stejný pach, jaký cítil v hnězdě harpyjí v zikkuratu, pach bestii Chaosu. Slyšel Snorriho věřit a věděl, že trolobijce s kladivem si toho všiml také.

Gotrek došel až ke křížovatce před nimi a dal jim znamení, aby ho následovali. Tiše šli dál, až došli k otvoru a protáhli se do další dlouhé chodby. Mihotavé světlo vycházelo z drahokamů ve stropě. Některé z nich byly rozbité, po některých zůstala jen prohlubenina. Ty, které zůstaly, byly nakráplé a fungovaly jen občas, posílaje třepotavé stíny pryč do šera. Chodby Felixovi připomínaly chodby v Karaku osmi vrcholů. Zdi byly podepřeny otesanými čedičovými pilíři a strop nesly masivní oblouky. Každý z nich byl uměleckým dílem. Do nejbližšího byli vytesáni dva klečící trpaslíci hledící na sebe přes chodbu a držící strop na svých zádech.

Kdysi to musela být krásná socha. Teď ale byla poničená. Obličejové byly otlučené a části kamenů byly poškrábané nožem. Felixe rozčilovalo, že někdo dokáže takhle zohyzdit věc, s níž si umělec dal tolik práce. Když pokračovali chodbou dál, viděl, že to není ojedinělý případ. Všechny oblouky byly poškozené. Některé byly ohořelé od ohně nebo ožehnuté kouzly. Některé vypadaly jako rozežrané kyselinou.

Felixovi začalo pomalu docházet, že nehledí na výsledky svévolného vandalismu, nýbrž na pozůstatky bitvy. V této chodbě se odehrál nenávistný konflikt, v němž promluví všechny druhy zbraní, přirozené i nadpřirozené. Poměrně často naráželi na kostry oděné v brnění a dosud svírající zbraně bezmasými prsty. Některé byly trpasličí, jiné patřily ohavně zmutovaným netvorům.

"Teď víme, že se stoupenci Chaosu dostali dovnitř," mumlal Varek.

"Ano a setkali se s chladnou ocelí chrabrých trpaslíků," dodal Gotrek.

"Ale přežil některý z nich?" zabručel Felix.

Chodby je vedly hlouběji a hlouběji do nitra hory. Některé spadaly dolů. Jiné je vedly po prudkých schodištích vzhůru. Všude byly známky dávných bitev. Na každém rohu se válely vysušené mrtvoly. Nad vším se vznášela atmosféra zla,

jež číhalo někde v hlubinách. Felix tvrdě bojoval se strachem, který v něm hlodal, s jistotou, že za dalším ohybem, nebo na konci dalších schodů se setkají s něčím strašlivým, nadpřirozeným a smrtonosným.

Gotrek se zastavil v dlouhém sálu, po jehož stranách stály obrovské sochy. Všude ležely mrtvoly, ale žádná nepatřila trpaslíkovi. Všechno to byly mrtvoly bestií nebo válečníků Chaosu. Dvě těla ležela proti sobě, meče zaklesnuté v žebrech toho druhého. Zabili jeden druhého ve stejný okamžik.

Gotrek na ně zamyšleně shlížel: "Tady se odehrálo krveprolití mezi bídnými."

"Možná se znesvářili kvůli rozdělování kořisti."

"A kde je kořist, Felixi?" zeptal se Varek.

"Odnесли ji vítězové," odpověděl Felix. Podíval se na mrtvoly zblízka a všiml si, že mají odlišné insignie.

"Možná byli stoupenci znepřátelených vůdců. Možná se vítězové nějak rozháдали."

"Možná," řekl Gotrek.

"Proč je tady takové ticho?" zeptal se Felix. "Venku je vojsko a od chvíle, kdy jsme sem přišli, jsme se nesetkali s žádnou známkou života."

Gotrek se zasmál. "Tohle je jedno z pradávných sídel trpaslíků, človíčku. Rozkládá se pod zemí na míle daleko. Jsou tu stovky pater. Celková délka chodeb a síní musí dělat tisíce mil. Taková armáda, jaká je venku, se tady ztratí v jednom koutě města."

"Jak tedy zjistíme, jestli tu nejsou ještě nějakí trpaslíci?"

"Jestli ano, pak budou na určitých místech a tam právě jdeme," řekl Varek.

Vydali se dál do temnoty.

Našli ještě mnoho pozůstatků bitev, z nichž bylo zřejmé, že v nich nebojovali trpaslíci, ale stoupenci Temných sil mezi sebou. Na těla trpaslíků narazili jen zřídka. Tu našli pozůstatky bitvy mezi válečníky Slaaneshe a zuřivými stoupenci Khorna, tam zase zbytky bitvy mezi uctívající Tzeentche a morem hnanými sluhy Nurgleho. V jedné veliké síni narazili na stopy střetu stoupenců všech čtyř sil, kteří se tu navzájem vybili.

Tma působila na Felixe sklíčováním dojmem. Putování nekonečnými, bitvami zjizvenými chodbami a nalézání pozůstatků dávných bojů bylo velmi depresivní. Myslel na obrovské vojsko tábořící venku. Koho zastupovalo? Na co čekalo? Zdálo se to být nesmyslné. Zachvěl se a pak se usmál. Proč se vlastně diví? Stoupenci Chaosu nebyli přičetní, neměli rozum, tak jak ho chápal on. Možná bojovali pro pobavení svých Temných bohů. Možná pro pobavení toho zla, které zde dole cítil. Možná že i oni se sem dostali jen díky rozmaru toho, co zde přebývá. Napadlo ho, zda ostatní cítí tutéž tísnivou přítomnost. Nesebral odvahu, aby se jich zeptal.

Jak procházeli ochoz za ochozem a síň za síní, bylo stále více zřejmé, že Gotrek měl pravdu. Tady skutečně bylo dost místa pro tucet armád, i kdyby byly tak velké jako ty venku. Představoval si, jaké to tu muselo být v dobách rozkvětu města. I před tím, než přišli stoupenci Chaosu, muselo být téměř prázdné, protože, jak věděl, trpaslíci byli vymírající rasou a to už celé tisíciletí. Přesto kdysi musely být tyto ulice plné prodávajících a kupujících trpaslíků, trpaslíků, kteří se smáli a plakali, milovali a žili a dělali svou každodenní práci. Teď to tu vypadalo jako v hrobce a mrtvá těla vetřelců jako znesvěcení.

* * *

Gotrek poklekl vedle mrtvoly. Nebyla stejná jako ty, které už viděli. Byla dosud teplá. Na jejích kostech bylo stále ještě maso. Pod ní byla louže teplé krve. Poblíž ležely stejně staré mrtvoly dalších bestií.

Felix se skrčil, aby lépe viděl. Na netvora nebyl pěkný pohled a smrt to nikterak nevylepšila. Měl kozí hlavu a lidské tělo. Srstí porostlé nohy končily kopyty. Na čele měl Khornovo znamení. Jeho podivné vodové oči byly zkaleny smrtí. Upíraly prázdný pohled na strop vysoko nahoře. Z hrudi mu trčel šíp z kuše. Další šíp trčel z jeho břicha. Jednou rukou stále ještě svíral zbraň, která ho zabila. Měl krásně tvarované ruce, spíše ruce mnicha než netvora, a Felix si pomyslel, jak nemístně vypadají na takové stvůře. Zapáchal mokrou srstí a exkrementy, které uvolnil, když umíral.

Gotrek zatáhl za střelu. Uvolnila se s ohavným mlaskavým zvukem a z rány vystříkl tenký pramínek černé krve. Gotrek střelu otáčel v ruce a podrobně si ji prohlížel jediným zdravým okem. Felix nevěděl, co ho na ní tak fascinuje. Vypadala kvalitně, ale příliš se nelišila od všech ostatních šipek do kuše, které kdy viděl.

"Tohle je trpasličí šipka," řekl Gotrek nakonec a v hlase mu zaznívalo cosi jako triumf.

"Jak to víš?" zeptal se Felix.

"Podívej, jak je vyrobená, človíčku. Žádný člověk ještě nevyrobil špičku, která by seděla tak dobře, nebo takhle dokonale opeření. A také jsou na špičce trpasličí runy."

"Takže říkáš, že tyhle bestie zabili trpaslíci?"

Gotrek pokrčil rameny a odvrátil hlavu. "Možná."

"Možná bestie našly jednu ze zbrojnic," podotkl Varek váhavě. Jednoduše nechtěl Gotrekovi odporovat a Felix viděl, že doufá, že se mylí. Chtěl, aby tu ještě byli trpaslíci a stále vzdorovali.

"Už jsi někdy viděl bestii s kuší?" zeptal se Gotrek.

"Možná to byl válečník Chaosu."

"Nebo válečníka Chaosu s kuší?"

Měl pravdu. V žádné z četných srážek se stoupenci Temných sil se Felix nesetkal s bojovníkem, který by používal tak složitou zbraň. To samozřejmě neznamenalo, že by to dnes nemohlo být poprvé. Rozhodl se, že si to nechá pro sebe.

Místo toho se zeptal: "Jak tedy najdeme ty trpaslíky?"

"Možná by se měl Snorri zeptat tamtěch bestií," navrhl Snorri. Felixovi se při těch slovech zastavilo srdce. Otočil se směrem kterým Snorri ukazoval. Stála tam skupina nejméně dvaceti netvorů. Na okamžik vypadali stejně překvapeně jako Felix, ale brzy se ze svého leknutí vzpamatovali a pozvedli kopí k útoku.

"Nebo je raději spíš zabijeme," řekl Gotrek, sklonil hlavu a vyrazil.

"Ne! Nedělejte to!" křikl Felix, ale už bylo pozdě. Varek už začal otáčet klikou na své podivné zbrani. Skupinu bestií zasáhla salva kulek. Dvě zabila, dvě srazilo k zemi. Bestie vztekly zavyly, z tlam jim vyrazila pěna zběsilé zuřivosti a zaútočily. Felix věděl, že teď už se nedá dělat nic, jen bojovat a pravděpodobně zemřít v marné šarvátce s vyznavači Chaosu. Snorri se očividně rozhodl udělat totéž, protože pozvedl zbraň a vrhl se kupředu. Oba trolobijci zahradili Varekovi výhled, takže se začal přesouvat, doufaje, že se k netvorům dostane z boku.

Felix tasil meč a vyrazil za Gotrekem a Snorrim, aby jim pomohl. Dříve než se k nim dostal, dříve než se obě strany k sobě stačily přiblížit na míň než dvacet kroků, přiletěla ze tmy salva střel z kuší a zabodla se do bestií. Střely padaly jako temný déšť. Felix viděl jednu bestii, jak se kácí s šipkou v oku a po tváři jí stékají krvavé slzy. Hrud' měla proděravělou šipkami. Další bestie se chytla za srdce a klesla pod kopyta svých druhů. Jak padalo stále více a více bestií, jejich útok ochaboval. Ty, které přežily, se zastavily a rozhlížely se v zoufalé snaze zjistit, odkud útok přichází.

Gotrek, Snorri a Felix na ně udeřili a prosekávali se jejich řadami jako sekera ztrouchnivělým dřevem. Felix cítil, jak mu paží projel šok z nárazu, načež se mu přes ruce převálilo něco teplého a lepkavého. Skopl netvora na zem, uvolnil svůj meč a vzápětí ťal po dalším. Meč projel překvapenému netvorovi ramenem, vyletěl nahoře a usekl mu ucho. Felix neztrácel čas otáčením meče a zarazil jílec do nepříteleho obličeje. Cítil, jak se mu v ústech lámou zuby. Netvor zařval bolestí, načež ho Felix srazil na zem a probodl mu srdce.

Boj skončil skoro dříve, než začal. Bestie přemožené zuřivostí svých protivníků se obrátily a hnaly se pryč. Felix viděl, že Gotrek pobil čtyři. U nohou mu ležely jejich rozsekané pozůstatky. Snorri poskakoval po mrtvole, šťastný jako dítě na písčku. Další výstřel z Varekovy zbraně prchající netvory dorazil.

Felix se rozhlédl, lapaje po dechu spíše proto, že ho překvapil krátký boj, než vysílením. Chtěl vidět, kdo jim pomohl, a poděkovat.

"Ani se nehněte!" řekl hluboký hrdelní hlas. "Od smrti vás dělí jen několik palců."

SEDMNÁCT

POSLEDNÍ TRPASLÍCI

Felix na místě zkameněl. Snažil se ani nemrknout. Neměl nejmenší pochybnost, že ať už ve tmě číhá kdokoliv, myslí to vážně, a neměl také nejmenší chuť nechat se proděravět šipkami.

"Jste trpaslíci?" zeptal se Varek a v jeho hlase Felix rozeznával spíš zvědavost než zdravý rozum.

"Ano, to jsme. Otázka zní: co vy jste zač?"

Před nimi se objevil širokoramenný trpaslík. Byl oděný v kůži. Horní část jeho hrudi chránily okraje velkých kovových nárameníků. Na hlavě měl okřídlenou přilbu s chrániči na tváře. Přes rameno měl přehozenou kuší. Ve smyčce na jeho opasku viselo těžké válečné kladivo. Sundal si přilbu, aby si je mohl prohlédnout, a Felix viděl, že má drsnou tvář a horečnatě planoucí oči. Obličej měl na trpaslíka nepřírozeně vyhublý. Měl dlouhý černý vous protkaný stříbrnými nitkami.

Pomalů je obcházel a prohlížel si je s takřka urážlivým klidem. Felix viděl, že Gotrek se Snorrim se jen taktak drží a jestli se něco brzy nestane, vypukne násilí.

"Vy dva vypadáte jako trolobijci," řekl cizinec. "Ten další vypadá, že je z Grungniho lidu. Ale poslední z vás, ten člověk, musí zemřít."

Dříve než si Felix uvědomil, co tím trpaslík myslí, sňal cizinec z ramena kuší a namířil ji na něj. Felix zjistil, že hledí na třeptící se špičku šipky. Jako by se čas zpomalil viděl, jak cizincův prst mačká spoušť. Věděl, že nedokáže uhnout včas, ale svaly se mu napínaly ve snaze to udělat.

"Počkat," řekl Gotrek jemně a v jeho hlase byl tak silný rozkaz, že cizinec ztuhl. "Jestli tomu človíčkovi ublížíte, je s vámi konec."

Trpaslík se zasmál: "Statečná slova na někoho, kdo je nemůže splnit. Proč bych ho měl ušetřit?"

"Protože je Přítel trpaslíků a pamětník a jestliže ho zabijete, vaše jméno bude dlouho žít v hanbě a bude zaznamenáno v Knize zášti jako jméno pošetilce a zbabělce."

"Kdo jsi, že si troufáš hovořit o Velké knize?"

"Jsem Gotrek, syn Gurniho, a jestli mi v této záležitosti neustoupíte, je s vámi konec." V trolobijcově hlase byla chladná jistota, která nepřipouštěla pochybnosti. Gotrek něco dodal v trpasličtině, přičemž cizinec zrudl a jeho oči se rozšířily.

"Takže ty mluvíš Starým jazykem," řekl. Síní proběhlo překvapené mručení a Felix si náhle uvědomil, kolik trpaslíků je sleduje. Bylo nepochopitelné, jak se taková síla může pohybovat tunely tak tiše a neslyšně.

Dodal si odvahy, rozhlédl se a viděl, jak se z temnoty vynořují desítky hubených, vyčerpaných trpaslíků. Všichni na ně mířili samostřily a vypadali, že jsou připraveni je použít. Jejich zbraně byly nejspíš už mnohokrát opravované a vylepšované.

Následovala krátká, živá debata v trpasličtině mezi Gotrekem a cizincem. Felix se tázavě podíval na Vareka: "Co říkají?"

"Tihle trpaslíci si myslí, že jsme vyslanci Chaosu. Chtějí nás zabít. Gotrek jim říká, že přicházíme zvenčí a že jim můžeme pomoci. Někteří nám nevěří a tvrdí, že je to lest. Jejich vůdce říká, že si nemůže dovolit nás zabít a že o tom musí rozhodnout jeho otec, sám král."

To se Felixovi zdálo být velmi strohé shrnutí očividně vášnivé debaty. Hlasy stoupaly. Byly pronášeny drsné hrdelní

prísahy. Gotrek i trpasličí vůdce plivli na zem před nohy toho druhého. Byl to divný pocit vědět, že jeho život visí na vlásku a on nemůže říct ani udělat nic, aby to změnil. Vzpomněl si, jak byl ve vzducholodi během strašlivé chaotické bouře.

Jediné, co teď mohl dělat, bylo si připomínat, že bouři přežili a že možná přežijí i tohle.

Varek mumlal dál: "Jediné, co jim brání nás rovnou zabít, je skutečnost, že hovoříme Starým jazykem. Nechce se jim věřit, že by se mu mohl naučit stoupenec Chaosu. Žádný trpaslík by ho to určitě neučil."

"To je uklidňující," řekl Felix. Hádká skončila, vůdce trpaslíků se obrátil a promluvil na Felixe v reikspiel.

"Nevím, jestli je tahle pohádka o létající lodi a dalších zázracích pravdivá. Vím jen, že je to příliš vážná záležitost, než abych ji mohl rozhodnout sám. Váš osud je v rukou krále. Král vynese rozsudek."

"Pořád si myslím, že je to léčka, Hargrime," řekl jeden z ostatních trpaslíků. Starý, nevrlý muž s hluboko zapadlými očima a šedivým vousem. "Víme, že vnějšímu světu panuje Chaos. Nejsou tam už žádné další trpasličí pevnosti. Měli bychom tyhle vetřelce zabít a ne je vést hlouběji do našeho království."

"Své už jsi řekl, Torvalde, a mé rozhodnutí se nezmění, dokud nepřikáže král. Jestli síly Chaosu doopravdy nezničí celý svět, je to významná zpráva. Je možné, že nejsme poslední trpaslíci."

"Ano, Hargrime, a je možné, že jsme pošetilci a že nás oklamaly Temné síly. Ale jak říkáš, velitel jsi ty, takže je to na tvoji zodpovědnost. Na zabití těchhle vetřelců bude času dost i později, jestli se ukáže, že jsou to podvodníci."

"Král to pozná," řekl Hargrim. "Pojďme! Vyplývali jsme už dost času a nechci být v těchto síních, až přijde Děs. Svažte je a seberte jim zbraně."

Oddělila se skupina trpaslíků a pohnula se směrem k nim. V tu chvíli Gotrek výhrůžně postoupil kupředu.

"Moji sekeru si vezmete jen z mých mrtvých rukou," řekl jemně a s takovou hrozbou v hlase, že se trpaslíci zarazili.

"To se dá zařídit, cizinče," řekl Hargrim stejně tiše. Gotrek pozdvihl sekeru a runy na jejím ostří zaplály do šera. Nejbližší trpaslíci zalapali po dechu.

"Má Zbraň moci," řekl Torvald a v jeho hlase zaznívala hrůza i úžas. "Naplnilo se proroctví. Tohle jsou Velké runy. Děs se vrátil a Sekera našich předků s ním. Nadešly poslední dny."

Po Hargrimově obličejí přeběhl záblesk zděšení, načež vykročil směrem ke Gotrekovi s pohledem upřeným na ostří sekery. Při čtení run se v jeho očích objevil úžas.

"Jak jsi k té seceři přišel?" zeptal se Gotreka a dodal něco v trpasličtině.

"Našel jsem ji před mnoha lety v jeskyni v pustinách Chaosu," odpověděl Gotrek pomalu v reikspiel. Zdálo se, že zvažuje, má-li prozradit víc, ale rozmyslel si to.

"Jestli jsi skutečně trpaslík, potom jsi v přízni bohů našich předků," řekl Hargrim. "Protože tohle je mocná zbraň."

Gotrek se nevraživě zašklebil a významně se podrbal na jednom z tetování na své oholené hlavě: "Jestli mě mají bohové rádi, nedávají to moc najevo," řekl suše.

"Ať je tomu, jak chce, taková zbraň se nikomu nedostane do ruky náhodou. Prozatím si můžete své zbraně ponechat, dokud král nerozhodne jinak."

Hargrim se dlouze na Gotreka zadíval a na jeho rtech se objevilo něco jako úsměv: "Možná Torvald má pravdu, Gotreku Gurnissone. Možná byl tvůj příchod předpovězen. Král a jeho kněží to budou vědět."

Obrátil se ke svým vojákům: "Jdeme, musíme daleko, než si budeme moci odpočinout, a nechceme být přistiženi venku, když se tu potuluje Děs."

Ohlédl se přes rameno: "Pojďte s námi," řekl. Zařadili se za něho a vydali se do temnoty.

"Tady si odpočineme," řekl Hargrim a ukazoval na místo, kde mají zastavit. Nejdříve Felix nechápal, proč velitel trpaslíků vybral právě tohle místo. Zdálo se, že je to jen rozbitá síň jako mnoho jiných, jimiž prošli. Nakonec si všiml, že ve zdi je vyryta runa a ze zdi prýští do velké nádrže voda. Tady se alespoň mohou napít. Hargrim vyštěkl rozkaz na jednoho ze svých podřízených a trpaslík se pohnul kupředu. Z koženého vaku vytáhl kámen a ponořil jej do vody. Chvilu se na něj díval a potom přikývl.

"Voda je čistá, kapitáne," řekl.

Hargrim zachytil Felixův zvědavý pohled: "Vetřelci občas otráví prameny. Občas je v nich hmota Chaosu, která způsobuje šílenství a mutaci. Mikalův runový kámen v sobě má stará kouzla, která před takovými věcmi varují."

"Užitečná věc," řekl Felix.

"Ne. Nezbytná věc. Bez ní bychom dříve nebo později všichni vymřeli."

"Co je to Proroctví, o kterém jste mluvili?" zeptal se Felix, rozhodnutý alespoň to zkusit.

"To se tě netýká," řekl Hargrim. "Je na králi, aby zjistil, zda se vyplnilo. Raději si odpočini, dokud můžeš." Trpaslíci se vyčerpaně uložili k odpočinku. Jen stráže zaujaly pozice u všech čtyř vchodů do místnosti. Felix s povděkem kvitoval, že místnost má čtyři východy, takže by v případě nebezpečí bylo kudy utíkat. Šel si sednout vedle Gotreka, Snorriho a Vareka.

Všichni tři se zdáli být ve zvláštní povznesené náladě. Felix měl dojem, že jim rozumí - našli své ztracené příbuzné. V podzemních síních Karag Dumu byli stále ještě živí trpaslíci. Navzdory vši pravděpodobnosti jich stále ještě několik žilo i po dvou stech letech izolace v pustinách Chaosu.

Ležel na zádech a zíral do stropu. Přemýšlel o cestě, kterou podnikli, aby se dostali do tohoto odlehlého místa. Nebylo to snadné. Šli pořád dál a dál do tunelů pod Karag Dumem. Během cesty Felix počítal trpaslíky kolem sebe a zjistil, že jich je padesát. Všichni na sobě měli kožené oděvy a byli lehce vyzbrojeni a obrnění, velmi odlišně od tradičních trpasličích válečníků. Síněmi bývalého města se pohybovali zlehka a rychle, zdálo se, že se spoléhají více na utajení a překvapení než na sílu svých paží. Varek jim říkal tuneloví bojovníci.

Během další cesty začal Felix chápat, proč byli tak lehce obrnění. Procházeli oblastmi, kde byla přítomnost Chaosu očividná a všude bylo vidět známky otevřené války mezi jeho silami. Zdálo se, jako by zde v rozvalinách trpasličího města byl veden šílený, zuřivý zápas. Felix se na to zeptal Hargrima, ale trpaslík neodpověděl. Existovalo zde nějaké tajemství. Potřeboval jen někoho, kdo by mu je vysvětlil. Nemělo ale smysl zabývat se jím teď. Felix ležel na zádech, zíral do stropu a přemítal, co teď asi dělá Ulrika. Za několik okamžiků usnul. Poslední věcí, kterou slyšel, bylo škrábání Varekova pera.

Ze spánku Felixe vytrhlo zlověstné vytí. Rozléhalo se obrovskými síněmi a proniklo do jeho snů. Na tom zvuku bylo cosi nepřírozeného, cosi, co vzbuzovalo prvotní hrůzu. Felix cítil, že se třese a podlamují se mu kolena. Trpaslíci kolem už byli vzhůru. Slyšel povyk a rachot, jak sbírali své zbraně. Rozhlédl se a viděl, že stejný strach se zrcadlí ve všech obličejích kromě Gotrekova a Snorriho.

"Co je to?" zeptal se. "Děs?"

"Ne," řekl Hargrim. "Jeho lovečtí psi."

"Jací jsou?" zeptal se Varek.

"Brzy uvidíš," řekl Hargrim. Obrátil se a promluvil ke svým poddaným: "Chci deset dobrovolníků, kteří zadrží psy, zatímco ostatní se pokusí zmizet."

Z jejich výrazů bylo zřejmé, že žádá o dobrovolníky na sebevražedný úkol. Přesto jich více než dvacet vystoupilo do popředí.

"Já zůstanu," řekl Gotrek.

"Snorri taky," přidal se Snorri.

"Vy nemůžete. Vás musím dostat pryč. Král musí slyšet váš příběh."

"Na to už je možná pozdě," řekl Felix a ohlédl se přes rameno k severnímu vchodu. Prošlo jím obrovské zvíře. Jediným cvaknutím tesáků utrhlo strážní ruku. Dalšího trpaslíka srazilo na zem a vykuchalo ho spáry. Netvor se pohyboval nepřírozeně rychle a hladce. Celá akce se odehrála tak rychle, že to Felix stěží dokázal sledovat.

Dovnitř se vřítelo několik dalších zvířat. Připomínala obrovské psy s podivnými plazími krunýři na hlavě a mohutnými železnými obojkami kolem krku. Těla se jim leskla barvou krve. Byli větší než člověk. Jedno z nich otevřelo tlamu a zaštěkalo. Přitom se mu hlava roztáhla jako hadovi. Felix měl chuť se otočit, dát se na útěk a řvát o pomoc. Místo toho se přinutil zůstat na místě. Věděl, že kdyby utíkal, zvíře by ho prostě doběhlo a roztrhalo na kusy jako strážce.

"Khornovi Trhači," zamumlal Varek. "Myslel jsem, že je to jen legenda."

"Palte," nařídil Hargrim. Salva šipek vyletěla proti krvelačným zvířatům. Ta otevřela tlamy a výhrůžně zaštěkala. Většina střel se jim jen odrazila od kůže a spadla na zem. Pokud Felix viděl, do cíle se zabodla jen jedna. Varek vystřelil a jeho kulky neměly větší účinek než střely z kuší. Psi vyrazili kupředu a běželi dlouhým, lehkým krokem, rychleji než koně.

"Držte se zpátky," řekl Gotrek a vydal se jim naproti. Žádný z trpaslíků se neodvážil neuposlechnout. Felix viděl, že nadpřirozený vzhled těch příšer na ně měl stejný účinek jako na něho. Jen na Gotrekovi nebyly vidět nejmenší známky strachu. Felix si všiml, že runy na ostří jeho sekery planou jasněji, než kdy předtím. I tak pochyboval, že trolobijce přežije. Příšery byly tak rychlé a silné. Byly u něj dříve, než měl vůbec čas si to uvědomit. Jejich obrovské čelisti se rozesířily. Zuby se jim kovově leskly. Vítězný štěkot se rozezněl tak hlasitě, že by vzbudil i mrtvého.

Gotrekova sekera se mihla jako blesk. Tam, kde se její ostří dotklo psí kůže, hořela a kouřilo se z ní. První pes téměř vybuchl, když jím sekera projela a roztáhla ho ve dvě. Po podlaze se rozletěly jeho vnitřnosti. Trolobijcův další úder dopadl na psí obojek. Když se kov setkal s kovem, vylétly jiskry a obojek pukl. Psí hlava odskočila od krku. Mrtvola se svalila na zem a z krku jí vytékal žhnoucí ichor.

Další úder rozštípl Trhače podélně, odhalil kostru, páteř a potrhane orgány.

Zbývající členové smečky se s vrčením stáhli, překvapení zuřivostí trolobijcova útoku. Ne nadlouho. Dva Trhači napadli trolobijce zároveň, každý z jedné strany. Gotrek jednomu z nich roztřístil mozek sekerou a druhého chytil ve skoku za krk. Aniž by na něm byly vidět známky vynakládaného úsilí, držel nestvůrné zvíře na délku ruky od těla, pak je zvedl tak vysoko, že zadníma nohama hrabalo ve vzduchu. Pustil je. Ještě než dopadlo na zem, rozdrtil mu sekerou žebra.

Poslední zvíře se dostalo trolobijci za záda. "Pozor!" zaječel Felix. Snorri vrhl svou sekeru. Odrazila se od psího ramene, ale síla nárazu zvíře připravila o rovnováhu. Okamžitě ji zase získalo a vyskočilo, ale Gotrek, zpola otočený, mu protal planoucí sekerou tělo od hrudního koše po žaludek. Síla úderu zarazila Trhače do země. Gotrek mu dupl na krk. Ozval se odporný zvuk lámajících se obratlů, načež sekera dopadla znovu a ukončila Trhačův nepřírozený život.

Mrtvoly začaly na zemi bublat. Kosti a maso se chvíli tavily a roztékaly a stoupala z nich pára jako z vařící vody. Potom se proměnily v obláčky špinavé páry, které vystoupaly ke stropu a zmizely. Na okamžik bylo ticho a potom trpaslíci propukli v jásot a pochvalné výkřiky. Po chvíli si zřejmě uvědomili, kde jsou, a ztichli.

"Jestli jsem kdy pochyboval, že toto je Valekova sekera, už nepochybuji. To byl boj hodný samotného krále Thangrima," řekl Hargrim.

"To bylo snadné," řekl Gotrek a odplivl si.

"Raději bychom měli jít dál," řekl Hargrim. "Když tu byli psi, může být nablízku i jejich pán, a můžeš být sebesilnější, Gotreku Gurnissone, toho nepřemůžeš."

"Přiveďte ho a uvidíme," odvětil Gotrek a příšerně se zašklebil.

"Ne. Nyní tě už doopravdy musím přivést před krále. Musí slyšet váš příběh."

Felix si všiml, že po boji s Trhači se postoj trpaslíků k nim změnil. Zdálo se, že jsou teď přátelštější a méně podezíraví. Dokonce i starý Torvald se spokojil s několika zamračenými pohledy jejich směrem. Kráčeli nekonečnými ztichlými

chodbami a i Felix poznal, že klesají. Přemítal, jak dlouho to může ještě pokračovat. Občas se mu zdálo, že půjdou, dokud nedorazí k ohnivému srdci země, ale to se nemělo stát.

Místo toho se zastavili uprostřed dlouhé chodby, která se zdánlivě nijak nelišila od ostatních. Hargrim našel skryté tlačítko tajných dveří a jeho vojáci ho při tom zakrývali. Ve zdi se objevil otvor. Hargrim jim dal znamení, aby vstoupili. "Teď buďte opatrní. Jste na posvátné půdě a při první známce zrady vás zabijeme."

OSMNÁCT

OHŇOVOUS

Felix opatrně vstoupil. Tahle chodba se od ostatních příliš nelišila, až na to, že všechny zářící kameny fungovaly a vzduch tu byl o něco čistší. Zbytek skupiny se spěšně protlačil za ním a dveře se zavřely. Felix si všiml, že trpaslíci z Karag Dumu se znatelně uklidnili, zatímco Gotrek se Snorrim a Varekem se zdáli být vzrušenější. Nevěděl proč. Možná proto, že cítili, že se blíží ke svému cíli. Tento pocit s nimi nesdílel. Dlouhá cesta podzemním městem mu rozjítřila nervy a nyní chtěl jen najít místo, kam by si mohl lehnout a odpočinout si.

Chodba byla součástí celého bludiště. Tu a tam se Hargrim zastavil a stiskl kámen ve zdi. Nevysvětlil, proč to dělá, prostě to udělal a šel dál. Felix pohlédl na Vareka, aby zjistil, jestli mladý trpaslík ví, co se děje.

"Propadla. Nejspíš nějaké obranné mechanismy," řekl tiše a okamžitě ho umlčely nevraživé pohledy jejich strážců. Potkali mnoho strážů. Všechny se při pohledu na cizince tvářily ohromeně. Konečně vstoupili do neuvěřitelně dlouhého sálu, na němž nebyly znát žádné známky obydlení. Byla to velká místnost s mnoha východy. Na vzdáleném konci síně byla hluboko do podlahy zapuštěná studna. Strop zde byl nízký bez klenutí, jaké viděli ve vznešených sálech, jimiž cestou procházeli. Strop podepíral les ohromných silných pilířů. Na každém z nich byl symbol, který Felixovi zraňoval oči, když se jej pokoušel přechít.

"Runy utajení," vydechl Varek. "Není divu, že toto místo přežilo tak dlouho."

"Co je to?" zeptal se Felix.

"Tyto runy chrání síně před nalezením pomocí magie, stejně jako je skryté vchody chrání před odhalením pouhým okem. Pro toho, kdo není trpaslík, je takřka nemožné toto místo nalézt bez pomoci."

Felix viděl muže a ženy v kápích, vykonávající své denní povinnosti. Spatřil i několik kněží, kteří procházeli mezi nimi a dávali požehnání, občas pohládili někoho po hlavě nebo pronesli slova útěchy. Bylo tu také mnoho válečníků a spousta z nich bylo zmračených. Někteří měli místo ruky hák. Jiní se belhali na dřevěných nohou. Ještě jiní měli přes oči obvaz napovídající, že jsou slepí. Felix ještě nikdy neviděl na jednom místě tolik mrzáků. Dokonce ani v ulicích Altdorfu, které byly plné žebráků. Vypadalo to, jako by prohráli válku. Dosud nespátřil jediné dítě.

"Tak málo," mumlal Varek. "Toto bylo kdysi obrovské město."

"Vítejte v Síni studny. Počkejte tady," řekl Hargrim. "Zpravím krále o vašem příchodu." Kapitán prošel velkolepou branou a zmizel někde ve zbytku města. Mnozí z těch, kteří až dosud pracovali, nyní přestali a nezakrytě na ně zírali. Přišouralo se k nim několik zmračených žebráků. Jeden z nich natáhl ruku a nevěřicně se dotkl Felixe.

"Jsi první člověk, který kdy byl v této pevnosti," řekl.

"Je mi ctí."

"Možná brzy zemřeš," řekl mrzák a odvrátil se. Ostatní se kolem nich shlukli. Jedna žena v kápi se na něco zeptala v trpasličí řeči. Varek jí odpověděl. Všichni najednou užasle vydechli. Jedna z žen se dala do pláče.

"Ptali se, odkud přicházíme," odpověděl Varek Felixovi na nevyřčenou otázku. "Řekl jsem jim, že jsme přišli ze země za pustinami, z Království trpaslíků."

"Nevěřím vám," řekl nějaký stařec, odvrátil se a odbelhal se pryč. Zdálo se, že se mu v očích zablýskly slzy. Dav se stále nerozcházel. Obklopil je ještě těsněji a zíral na ně, dokud se Hargrim nevrátil, provázen skupinou plně ozbrojených válečníků, kteří měli všichni zbraně s vepsanými runami. Tajemné symboly hořely mystickým světlem. Felix toho o trpasličích věděl dost, aby poznal, že jsou to mocné magické zbraně. Tito vousáči byli nejlépe vyzbrojení trpaslíci, které Felix viděl od chvíle, kdy vstoupil do Karag Dumu. Pochodovali s přesností, která by zahanbila i říšskou stráž v Altdorfu. Jejich zbraně se leskly a oni se pohybovali s pýchou a kázní.

"Král vás přijme," řekl Hargrim. "Nadešla chvíle rozsudku."

"Takže se nakonec setkáme s legendárním Thangrimem Ohňovousem," řekl Varek. "Kdo by si to byl pomyslel?" Gotrek se nepřijemně zasmál.

"Tolik runových zbraní jsem ještě neviděl," šeptal Varek Felixovi. "Každý z válečníků má jednu."

"Vzali jsme si je od mrtvých," řekl Hargrim. "Bylo zde mnoho mrtvých hrdinů."

Thangrimova síň byla obrovská. U každé zdi stála ohromná socha některého krále trpaslíků jako stráž. Mezi sochami stáli nehybně další těžce ozbrojení trpaslíci. Čtyři přátelé byli obklopeni eskortou králových strážů. Nehodlali riskovat, že by se cizinci pokusili krále zabít. Zbraně měli tasené a zdálo se, že vědí, jak je použít.

Vzdálenému konci síně dominoval vyvýšený stupínek. Na něm stál trůn. Na trůně seděla impozantní, majestátní postava v brnění a dlouhém plášti. Vedle krále stáli dva trpaslíci. První byla Valayina kněžka. Felix to poznal podle toho, že držela posvátnou knihu. Druhý byl kněz oděný v brnění a v ruce měl sekeru. Kdyby Felix musel hádat, řekl by, že je to kněz Grimnira, boha války.

Když přišli blíž, mohl si Felix krále trpaslíků lépe prohlédnout. Byl starý, starý jako Borek, ale nevypadal ani trochu

sešle. Vypadal jako letitý dub, sukovitý, ale stále silný. Ruce měl sice pohublé, ale pořád ještě na nich byly mohutné uzly svalů a ramena měl širší než Snorri. Vlasy měl dlouhé a zrzavé, místy prokvetlé šedinami. Vousty mu sahaly skoro až na zem a také byly místy bílé. Z jeho hlubokých očních důlků se třpytily pronikavě hledící oči. Felix pochopil, že tenhle trpaslík je možná starý, ale jeho mysl je stále ještě nezkalená.

Jeho pozornost upoutala zbraň, která ležela králi na kolenou. Bylo to obrovské kladivo s krátkým topůrkem. Do jeho hlavice byly vytesány runy, které nějakým zvláštním způsobem přitahovaly oči. Bez říkání věděl, že je to zbraň nesmírné moci, legendární Kladivo osudu, které sem přišli nalézt.

Strážce se před nimi rozesloupily a nechaly je projít k trůnu. Všichni čtyři přátelé k němu přistoupili. Varek klesl na koleno a pravou rukou udělal květnaté, komplikované gesto. Gotrek se Snorrim vedle něj postávali a neprojevali králi ničím úctu. Felix se rozhodl přiklonit na stranu opatrnosti, hluboce se uklonil a poklekl vedle Vareka.

"Podle vaší neomalenosti bych řekl, že jste nejspíš trolobijci," řekl král. Měl bohatý hluboký hlas a na to, z jak starého hrdla vycházel, zněl překvapivě mladistvě. Zasmál se a jeho smích duněl sálem: "Málem bych věřil, že ta absurdní historka, kterou jste vyprávěli Hargrimovi, je pravdivá."

"Nikdo mě nemůže nazvat lhářem a dál žít," prohlásil Gotrek. Rozhodná hrozba v jeho hlase přinutila strážce pozvednout zbraně.

Král pozvedl obočí: "Málokdo si troufne vyhrožovat mi ve vlastním korunním sále a přežije to. Přesto tě žádám o odpuštění, trolobijče - pokud jsi trolobijce. Jsme obklopeni služebníky Temných sil. Za takových okolností je podezřívavost jedinou moudrostí. A musíš uznat, že máme důvod být podezřívaví."

"To máte."

"Přicházíte k nám a tvrdíte, že jste přiletěli ze světa za našimi zdi. Chci ten příběh slyšet od vás, než vynesu rozsudek. Povězte mi jej."

"Já tvrdím ještě více," řekl Varek. "Tvrdím, že jsem příbuzný s lidem Karag Dumu. Mým otcem byl Varig. Mým strýcem je Borek, jehož jste poslali do světa pro pomoc."

Král se cynicky usmál: "Jestli mluvíš pravdu, trvalo to Borekovi dlouho, než sehnal pomoc, a vy nejste právě velké vojsko. Přesto vypravuj."

Zatímco Varek vypravoval, král pozorně naslouchal a občas si vyžádal potvrzení od Gotreka. Varek vyprávěl jednoduše a dobře a Felixe ohromila jeho paměť. Všiml si také, že zatímco trpaslíci hovořili, Valayina kněžka z nich nespustila oči a vzpomněl si, že kněžky mají údajně dar rozpoznávat pravdu. Když dovyprávěli, obrátil se král na kněžku. "Nuže," řekl. "Říkají pravdu," odvětila. Válečníci v síni slyšitelně vydechli. Král zvedl ruku, podrbal se na bradě a pročísl si vousy. Chvilí uvažoval, načež se usmál.

"Nyní mi, trolobijče, řekni, jak jsi přišel k Valekově sekeře," vyzval Gotreka. Gotrek mu odpověděl stejně nekompromisním úsměvem.

"Ten, komu patřila, ji už nepotřeboval. Byl mrtvý, tak jsem si ji vzal. Máš něco proti tomu?"

"Ten, komu patřila, byl můj syn, Morekai. Procházel pustiny Chaosu a hledal ty, kteří snad ještě přežili."

"Tak tedy zemřel, Thangrime Ohňovousi. Jeho mrtvola leží v jeskyni na okraji pustiny. Leží tam a kolem ní jsou těla dvaceti pobitých bestii."

"Nikdo tam s ním nebyl? Odsud odcházel s dvaceti věrnými společníky."

"Byl tam jen jeden trpaslík. Pochoval jsem ho podle prastarých rituálů, a protože jsem tehdy potřeboval zbraň, vzal jsem si ji. Jestli patří tobě, vrátím ti ji."

Král sklonil hlavu a do jeho očí vstoupil zármutek. Když znovu promluvil, byl jeho hlas stejně starý jako on sám:

"Takže nakonec zemřel osamocený."

"Zemřel jako hrdina," řekl Gotrek. "Vydláždil si cestu do Železných síní kostmi svých nepřátel."

Král vzhledl a na obličeji se mu objevil téměř vděčný úsměv: "Ponechej si tu sekeru, trolobijče. Taková zbraň nemá majitele. Má svůj osud a vytváří osud toho, kdo ji nosí. Jestli je teď ve tvých rukou, má to svůj důvod."

"Souhlasím," řekl Gotrek.

"Budu teď mít mnoho, o čem přemýšlet," řekl král vyčerpaně. "A omlouvám se, že jsem vám nevěřil. Nyní jděte.

Odpočíňte si. Později si opět promluvíme."

"Připravte pokoje pro naše hosty," zavolal. "A dejte jim to nejlepší jídlo."

Felix si nemohl pomoci, ale měl pocit, že v králově hlase zněla hořká ironie.

Felix si podezřívavě prohlížel rybu. Byla velká. Zdálo se, že je i dobře uvařená, ale bylo na ní něco divného. Po chvíli si uvědomil, že nemá oči. Voněla příjemně a všichni ostatní ji jedli, ale on si nemohl pomoci a musel myslet na věci, které viděl v pustinách, na mutanty a bestie a na to, co slyšel o chaotitovém prachu. Prostě se nemohl přinutit sníst zmutovanou rybu a věděl, že k tomu má dobré důvody.

Mutace se mohla každopádně přenášet i přes zmutované jídlo. Říkalo se, že nejhorší mutanti byli kanibalové a živili se jinými mutanty. Neměl nejmenší chuť vyzkoušet si teorii o přenosu mutace na sobě.

"To je slepá ryba, človíčku," řekl Gotrek. Felix si uvědomil, že si trolobijce musel všimnout jeho výrazu a pochopil, na co myslí. "Je to přirozené. Trpaslíci se jimi živili dříve, než přišel Chaos. Můžeš ji klidně sníst."

"Vlastně je to pochoutka," řekl Varek. "V trpasličích městech se chovají. Žijí v hlubokých nádržích. Krmíme je houbami a hmyzem."

Tohle vysvětlení pro Felixe ale nějak neučinilo rybu lákavější. Aniž by si byl vědom účinku své řeči, mluvil Varek dál:

"Žijí ve tmě. Někteří učenci si, myslí, že proto nemají oči. Nepotřebují je. Jen ochutnej."

Felix si kousek nabodl na nůž a ochutnal. Maso bylo bílé, jemné a velmi chutné. Řekl jim to.

"Může to být jednotvárné," povzdechl si Hargrim. "Jíme jen houby, šváby a slepé ryby. Občas si přeji, abych si mohl dát něco jiného."

Felix zalovil ve svém vaku a vytáhl plátek sušeného hovězího. Hargrim na něj hleděl stejně podezřívavě jako Felix předtím na rybu. "Jen ochutnejte," pobídl ho Felix.

Hargrim si kousek vzal a začal žvýkat: Nakonec se mu ho podařilo polknout. "Zajímavé," řekl.

Snorri se zasmál: "Teď už ta slepá ryba vlastně není tak špatná, co? Hele, zkus to spláchnout tímhle."

Snorri mu podal láhev s kislevskou vodkou. Hargrim ji do sebe obrátil. Na okamžik se zdálo, že se rozkašle, ale vzápětí se vzpamatoval, potěšeně zamlaskal a zavdal si ještě: "To už je lepší," řekl.

Felix vyprázdnil svůj vak na stůl. Byl tam chléb, sýr a další plátky hovězího. Přidal je k houbám na rybím oleji, slepým rybám a džbánům s vodou. "Poslužte si," řekl.

Hargrim se nenechal pobízet. Zásoby mizely takovou rychlostí, až byl Felix rád, že s nimi jí jen Hargrim. Jinak by jim jídlo dlouho nevydrželo.

Felix se rozhlédl po místnosti. Byl v ní krásný nábytek, tlusté, ale ošoupané koberce a závěsy, vybrané vzorky trpasličího sochařství a slušné jmění ve zlatě a ve stříbre. Byla to jedna z královských komnat. Každý z nich dostal podobnou. Felixe napadlo, že na ztrátách, které trpaslíci utrpěli, je jedna dobrá věc. Měli teď spoustu místa. Zapudil tu bezcennou myšlenku a uvědomil si, že začíná být opilý.

"Nemohu uvěřit, že tu máme cizince," řekl Hargrim. Podle zapálených tváří Felix poznal, že kapitán je rovněž opilý.

"Jsem z toho celý tumpachový. Tak dlouho jsme si mysleli, že jsme poslední trpaslíci na světě. Mysleli jsme si, že všude jinde zvítězil Chaos. Vysílali jsme do divočiny posly a průzkumníky, ale nikdo z nich se nevrátil. Už nám nezbývala naděje a najednou jste tu vy a říkáte nám, že za pustinami je celý svět, že Chaos byl zastaven, že Říše a Bretonnie a všechna ostatní místa z legend stále existují. Zdá se být těžko uvěřitelné, že by ostatní těch posledních dvacet let přežili a my o tom nevěděli!"

"Dvacet let?" vyhrkli Felix s Varekem takřka zároveň.

"Ano! Proč se na mě tak díváte?"

"Od posledního nájezdu Chaosu uplynulo dvě stě let," řekl Felix.

Hargrim na něj překvapeně pohlédl. "To není možné!"

"Čas plyne v pustinách Chaosu podivně," řekl Varek.

"To rozhodně," souhlasil Felix a vzpomněl si přitom, co mu o podivných silách tohoto místa řekl starý Borek. Dokážou Temné síly měnit i běh času, uvažoval, nebo je to zvláštní vlastnost samotných pustin?

"Věřte mi," řekl Varek Hargrimovi, "zde v Karag Dumu možná uplynulo jenom dvacet let, ale za pustinami to byla staletí a tam se Chaos nedostal."

"Jak to?"

"Magnus Pobožný shromáždil muže a trpaslíky a rozdrtil hordy Chaosu při obléhání Praag a Kislevu. Nakonec byli stoupenci Temných sil zahnáni zpátky za Stezku černé krve."

"A přesto nám nikdo nepřišel na pomoc," řekl Hargrim a v jeho hlase byla hořkost.

Felix nevěděl, co na to říci: "Všichni si mysleli, že Karag Dum padl. Poslední zprávy říkaly, že město vyplenily hordy Chaosu."

K jejich překvapení Gotrek řekl: "Nikdo nevěděl, co se stalo. Pustiny Chaosu ustoupily, ale stále se snažily rozšiřovat. Pořád to dělají. Karag Dum byl odříznut. Nikdo k němu nedokázal najít cestu skrze pustiny. Zkoušeli to, věř mi. Borek hledal dlouho a těžce cestu zpátky."

"Věřím ti, Gotreku, synu Gurniho, protože jsem pustiny viděl z našich nejvyšších věží a vím, že se rozkládají, kam až oko dohlédne. Bojoval jsem s válečníky Chaosu a víte sami, že jich je nespočet, jako vloček sněhu ve vichřici. Je nás tak málo, že jsme se brzy přestali pokoušet vysílat posly. Mnozí byli polapeni a strašlivě mučeni."

"Jak se vám podařilo přežít?" zeptal se Varek, podle Felixova mínění poněkud netaktně. Přesto byl rád, že se mladý trpaslík zeptal. Sám by to také rád věděl. Hargrim potřásl hlavou.

"Nebylo to vůbec snadné," řekl konečně a unaveně se usmál. "Ale to není čestná odpověď, přátelé. Odpověď zní, že naši nepřátelé jsou rozdělení a my se schováváme a bojujeme s nimi, jak se dá."

"Co tím myslíš?" zeptal se Gotrek.

"Řekni Snorrimu o tom boji," řekl Snorri.

"Po posledním velkém nájezdu, kdy síly Temnoty používaly strašná kouzla, aby prolomily naše zdi, stahovali jsme se hlouběji a hlouběji do dolů, rozhodnutí nedat své životy lacino a donutit je zaplatit za každý palec trpasličí půdy krví. Naši lidé se rozdělili do klanů a rodin a vydali se do tajných tvrzi, které jsme pro takovou chvíli připravili."

"Jako je tahle," řekl Felix.

"Přesně. Stáhli jsme se pod zem, do míst chráněných runami síly a podnikali jsme výpady ven do bludiště a přišli jsme na podivnou věc..."

"Na jakou?" zeptal se Gotrek.

"Zjistili jsme, že síly Chaosu se pustily do boje mezi sebou. Tehdy jsme to nevěděli, ale od zajatců jsme se dozvěděli, že jejich velitel, Skathlok Železný dráp, se vydal bojovat na jih a jeho poručíci, z nichž každý vyznával jiného boha, se pohádali."

"Kdy to bylo?" zeptal se Varek.

Hargrim mu udal trpasličí datum, které pro Felixe nic neznamenalo.

"Bylo to, podle říšského letopočtu v roce 2302," řekl Varek. "Zhruba v době obléhání Kislevu."

"Jestli je to pravda, proč jste je z města nevyhnali?" zeptal se Gotrek. Hargrim se rozesmál, ale v jeho smíchu nebyla ani stopa po veselí.

"Protože nás už bylo tak málo, synu Gurniho. Po Velikém obléhání nás bylo méně než pět tisíc válečníků rozdělených mezi pět tajných pevností. Ačkoliv většina jejich vojáků byla pryč, byla jich stejně desetinásobná přesila, a přestože byli rozdělení, spojili by se proti nám, kdybychom se je pokusili vyhnat. Takže jsme se během let naučili vycházet v malých skupinkách a přepadat nepřátele. Později jsme zjistili, že to nebyla dobrá taktika."

"Proč?" otázal se Felix.

"Protože za každého jejich válečníka, který padl, se objevil nový. Za každou skupinu, kterou jsme zničili, přišly z pustin dvě další. A když jsme my přišli o válečníka, nemohli jsme ho nahradit. Mohli jsme za každého statečného trpaslíka zabít dvacet bestií, ale stejně jsme ho nemohli nahradit, kdežto oni ano."

"Tomu rozumím," řekl Felix. "V pustinách je mnoho válečníků a tohle je cenná pevnost, která by jim poskytla přístřeší." Hargrim smutně potřásl hlavou: "Jestli si myslíte tohle, Felixi Jaegere, pak stoupencům Chaosu nerozumíte ani za mák. Přišli sem, protože tu je poklad - zlato a trpasličí zbraně a většina černé oceli, po níž prahnou a chtějí si z ní vykovat zbraně a brnění. Přišli sem, protože věděli, že mezi svými najdou pomocníky a získají, slávu v očích svých šílených bohů. Tohle místo se stalo jakýmsi cvičištem pro válečníky Chaosu, tady se cvičí v zabíjení."

Hargrimova slova se Felixovi zdála být logická. Občas uvažoval, kde přišli válečníci Chaosu ke svým zbraním. Neviděl žádné slévárny nebo továrny od chvíle, kdy přiletěli do pustin, ale stoupenci Temných sil své zbraně museli někde získat. Jednoduše předpokládal, že je to výsledek magie nebo obchodu s odpadlými lidskými kováři, ale nyní měl jinou odpověď. Zde, v Karag Dumu, byla ruda a nástroje vyrobené trpasličím průmyslem. Jestli je na tom, co slyšel, alespoň trochu pravdy, mohlo tohle jediné město vyrobit více oceli než celá Říše. Okamžitě své podezření vyslovil.

"Máte pravdu, Felixi Jaegere. Pokoušeli jsme se všechny kovárny, pece a kovadliny, které jsme si nemohli odnést do tajných úkrytů, zničit, ale neměli jsme dost času, abychom se jich zbavili všech. Některé uchvátili stoupenci Sil. Některé byly opraveny za pomoci černé a neprůhledné magie. Nyní v dolech pracují hordy bestií a zmutovaných otroků a čarodějní kněží dohlížejí na výrobu zbraní a brnění."

"Kdyby se podařilo toto místo ovládnout, pro síly Chaosu by to byla strašlivá rána. Kde jinde by totiž získávali jejich stoupenci své zbraně," řekl Felix v opileckém vzrušení.

"Možná ano, možná ne," řekl Hargrim. "Uctíváči Chaosu musí už mít jiné doly a jiná naleziště, a ačkoliv Karag Dum vypadá pustě, hlídají jej dobře."

"Jak to myslíte?"

"Dnes už to není jako dříve. Mnozí válečníci Chaosu sem přišli a založili svá vlastní lenní panství. V podzemí jsou už celá města zasvěcená uctívání čtyř Temných bohů. Každé z nich má svého lenního pána a vojsko. Obchodují s rudou, zbraněmi a brněním s ostatními. Vyměňují si meče za otroky, hroty kopí a šípů za své odporné jídlo, brnění za magické prostředky."

"Říkal jste, že v Karag Dumu byly ještě další trpasličí pevnosti," připomněl Varek.

"Už jsou pryč," řekl Hargrim. "Byly postupně vyhlazeny. Ti, kteří přežili, našli cestu sem. Většina ale nepřežila. Mnohé na útěku uštvali Khornovi lovečtí psi. Jiní nepřišli ze strachu, aby nezavedli Děs do posledního útočiště trpaslíků."

"Děs?" opáčil Felix.

"O tom je lépe nemluvit," řekl Hargrim. "Je to naše záhuba. Když přišla poprvé, vzala si životy stovek srdnatých válečníků. Náš Vládce run položil život, aby ho vyhnal. Teď se vrátil a pochybuji, že ho něco zastaví. Ačkoliv vaše sekera mi dává naději, Gotreku Gurnissone."

Felix poklesl na mysl, když viděl, jak si Gotrek se Snorrim vyměnili pohledy. Věděl, že v nich Hargrim probudil profesionální zájem. Hargrim si toho všiml také a potřásl hlavou.

"Řekněte mi, o čem si myslíte, že teď uvažuje král Thangrim?" zeptal se Felix, aby změnil téma, "Myslíte, že je pravděpodobné, že vyšle další posly?"

"Nevím, Felixi Jaegere. Myslím, že tu nejspíš všichni zemřeme."

Potom bylo chvíli ticho, které přerušil Gotrek: "Chtěl bych o tom tvorovi, o tom Děsu, slyšet víc."

"To mě nepřekvapuje," řekl Hargrim a prohlížel si Gotrekovo tetování. "Chcete se za ním pustit?"

"Chci."

"To by nebylo moudré."

"To není otázka moudrosti. To je otázka mého osudu."

"A Snorriho," dodal Snorri.

"To bylo slovo pravých trollobjců," řekl Hargrim. "Dobře tedy. Řeknu vám, co o tom krutém tvorovi vím. Je to démon Chaosu, mocný a zhoubný. Vyvolal ho Skathlok v posledních dnech obléhání a nezacházel s ním jako pán zachází se sluhou, ale choval se k němu jako válečník ke svému králi. Přišel k nám Jihozápadní branou a poté, co byl vzýván, nikdo z nás se mu nemohl postavit. Zabil deset hrdinů vyzbrojených mocnými runovými zbraněmi. Málem zabil i samotného krále, když se s ním setkal v Siní stínů. Chvilku spolu bojovali, ale on měl převahu. Král nemohl uvěřit jeho síle."

Gotrek se sehnul a uchopil svou sekeru. Oči mu zaplály: "Musí být velmi silný, když dokáže vzdorovat Kladivu osudu."

"Silnější než cokoliv na světě, Gotreku Gurnissone. Mnohem krutější než tři orkští náčelníci Rudého tesáku. Nebezpečnější než tři Obří mágové pustiny Vengtagh. Vražednější než drak Glaugir se svým jedovatým dechem. Vůbec nepřeháním, když říkám, že jsem stál svému pánovi po boku, když měřil síly s nejsilnějšími nepřáteli, ale tenhle byl zdaleka nejsilnější. Pochybuji, že i v nejudatnějších dnech svého mládí by ho i tak velký válečník, jakým je Thangrim Ohňovous, dokázal přemoci."

"Jak jste ho tedy porazili?" otázal se Felix a neklidně si olizoval rty. "Jak se vám podařilo přežít, abyste nám to nyní mohli vyprávět?"

"Neporazili jsme ho, jen jsme ho vyhnali, když ho jeden z našich vysokých runových kovářů, Valek, udeřil posvátnou sekerou, kterou má nyní Gotrek, a potom vyvolal Runu osvobození. Byla to taková rána, že by to kohokoliv jiného okamžitě zabilo. Tahle věc se ale jenom stáhla do nejhlubších hlubin hory, blízko jejímu ohnivému srdci. Musela tam mnoho let sedět a sbírat síly, protože nyní se vrátila. Jak bylo předpovězeno."

"Předpovězeno?"

"Když démon odcházel, řekl nám, že se vrátí a stane se naší záhubou. Řekl králi, že mu pak svými drápy vyrvе srdce a před jeho dosud živými zraky je sežere. Řekl Thangrimovi, že taková bude jeho smrt. A všichni, kdo jeho proroctví slyšeli, věří, že je pravdivé, protože v jeho hlase byla jakási neodvratnost."

"Byl to démon," řekl Felix jemně. "O demonech se ví, že lžou."

"Ano, ale tenhle projevoval škodolibou radost, když to říkal, a my jsme věděli, že se, až přijde jeho chvíle, hodlá vrátit a způsobit naši záhubu svým vlastním způsobem. Někteří válečníci si myslí, že nám právě proto bylo dovoleno přežít tak dlouho. A runový kovář Valek také před svou smrtí vyslovil proroctví. Řekl nám, že nemáme mít strach, protože až nastanou poslední dny, vrátí se i jeho sekera. Mnozí z nás o tomto proroctví uvažovali, ale jak by se k nám sekera mohla vrátit, když jejím osudem bylo zůstat ve skrytu v jedné z našich pevností? Potom si ale králův syn vzal sekeru s sebou a my ji měli za ztracenou. A hle, vy jste ji přinesli zpět, mnoho dnů poté, co se Děs vrátil."

Významně pohlédl na Gotrekovu sekeru: "Už chápete, proč váš příchod krále rozrušil?"

"Jak Valek vyvolal tu Runu osvobození?" zeptal se Gotrek.

"To nevím. Byl runový kovář a znal mnohá tajemství. Vím jen, že shromáždil veškerou svou sílu a ta ho zabila, pohltila jeho život ve stejný okamžik, kdy vyhnala démona. Tahle sekera je starší a mocnější než si lze vůbec představit. Od nejstarších dob přecházela z jednoho runového kováře na druhého. Její historii si předávali jen oni mezi sebou a s Valekovou smrtí se ztratila. Jeho syn a nástupce padl ještě před ním, v té poslední bitvě. Králův syn ji vzal kovářově doutnající mrtvole a odnesl si ji s sebou na cestu přes pustiny."

"Takže bez Runy osvobození není možné démona porazit?" zeptal se Felix.

"Kdo ví. Tato zbraň je velmi mocná i bez Runy osvobození. Možná že v rukou dostatečně silného válečníka..."

"Popiš mi toho démona," řekl Gotrek.

Hargrim se opilecky naklonil kupředu a opřel si bradu o pěst. Na okamžik se na jeho tváři objevil úsměv prostý všeho veselí, načež upadl v zasnění a zíral do prázdna, jako by znovu hleděl na něco, co by raději neviděl. "Byl obrovský," řekl nakonec. "Více než dvakrát vyšší než dospělý muž. Měl ohromná křídla. Obrovská a netopýří, a když je roztáhl ozvalo se zahřmění. V jedné ruce měl strašlivý bič. V druhé sekeru planoucí zlými a tajemnými runami, které při pohledu na ně zraňovaly oko. V jeho očích hořel vnitřní oheň. Na nestvůrné hlavě měl rohy. Na čele měl znamení boha krve." Zatímco Hargrim hovořil, komnatu naplnilo ticho a mrazivý chlad. Felix začínal mít hrozné podezření, že ví, co trpaslík popisuje. Byl to netvor, o němž se zmiňovaly staré knihy o čase Chaosu, které četl. Byl to rozhodně netvor hodný jména Děs.

"Blutdregrik," řekl Gotrek tiše.

"Zhouba Grungu," zamumlal Várek a neklidně se drbal ve vousech.

"Khornův Krvežiznivec," zašeptal Felix a cítil, jak mu na páteř sáhla ledově chladná ruka strachu. Právě vyslovil jméno nejvražednějšího, nedivočejšího a nejnesmiřitelnějšího stvoření, které se kdy vynořilo z nejhlubších pekelných jam. Démon, který je druhý hned za Temným bohem, jemuž slouží. Bytost, s níž se bojí střetnout i ti nejmocnější.

"Tak ho dem zabít, ne?" řekl Snorri.

"Co kdybychom si nejdřív dali ještě hlt," řekl Felix v naději, že se mu trolobijce od jejich pošetilého nápadu podaří odrazovat tak dlouho, jak to jen půjde.

* * *

Felix se probudil s pocitem dezorientace, který už za ta léta znal docela dobře. Byl na podivném místě, hleděl na zvláštní strop a měl lehký pocit nevolnosti. Několik okamžiků mu trvalo přimět vzpouzející se mysl a žaludek, aby ho poslouchaly, a přijít na to, kde je. Když se mu to konečně podařilo, přál si, aby to byl nedělal.

Byl hluboko v podzemí v komnatě zničené trpasličí pevnosti kdesi hluboko v pustinách Chaosu a měl kocovinu. Na světě jsou jistě horší osudy, které mohou smrtelníka potkat, řekl si. Sedl si na přepychové, ale poněkud zatuchle páchnoucí posteli, spustil nohy na zem, natáhl si boty a odkráčel do kouta, kde doufal najít něco, co by mu alespoň trochu pomohlo zklidnit žaludek. Přitom ho vyrušil jeden z králových ozbrojenců, který mu sdělil, že je očekáván v trůnním sále.

Felix si uvědomil, že ho potkal ještě horší osud. Nejenže uvízl v tomhle příšerném místě, ale musel se ještě setkat s tím starým, popudlivým trpasličím despota na lačno. Potlačil zasténání a vydal se za stráží.

"Nemůžeme odsud odejít," řekl Thangrim Ohňovou. "Je nás tu příliš mnoho. Podle toho, co jste mi řekli, ve vaší vzducholodi není dostatek místa. Ne více než pro dalších deset lidí. Nás je tu několik set. Bylo by nespravedlivé vybrat některé, aby šli, když tu ostatní musejí zůstat."

Felix musel přiznat, že na tom, co starý trpaslík říká, něco je. Přišel do královny komnaty a zjistil, že si starý despota už ostatní vzal do parády. Várek zjevně navrhl, aby lidé z Karag Dumu opustili domov svých předků. Thangrim vznesl několik pádných námitek.

"Bylo by to jen dočasné opatření, Vaše Výsosti," řekl Várek. "Jakmile bychom je dopravili k Opuštěné věži, vrátili bychom se se základní posádkou a vzali bychom další. Mohli bychom je postupně přepravit všechny. To lze provést."

"Možná. Ale řekli jste mi, že i let přes pustiny Chaosu je nebezpečný. Vaše vzducholod' může havarovat."

"Ale zůstat tady, se silami Chaosu přímo za dveřmi, je jistě nebezpečnější, Vaše Výsosti. Je jen otázkou času, kdy vás odhalí a zničí." Varek už začínal být rozrušený a neklidný. Oči měl za ččkami svých brýlí obrovské a kulaté.

"Vy mi nerozumíte, mladíku. Máme zde ženy a raněné. Nemůžeme je tu prostě nechat, nebo je poslat pryč s hrstkou stráží. Víte, jak nebezpečně jsou podzemní chodby. Viděl jste je. Muselo by je hlídat mnoho vojáků a na vaši loď není dost místa pro všechny."

"Stráže se mohou vrátit zpátky," řekl Varek. "Jsou to vojáci. Tohle už dělali předtím."

"Máte částečně pravdu, ale nakonec s sebou budeme muset vzít dědictví po předcích. To není právě malý poklad a nehodlám tu těm lupičům nechat jediný zlatý plíšek, jedinou cetku."

Felix poprvé promluvil: "Ale proti životům vašich lidí zlato jistě neznamená nic, Vaše Výsosti."

Všichni přítomní trpaslici na něj, pohlédli, jako by byl nepřítel nebo neskutečně hloupý. Nikdo se neobtěžoval otevřít ústa a odpovědět mu. Felix si přál, aby se země otevřela a pohltila ho. Měl být chytřejší a nevznášet rozumné argumenty, když trpaslici hovoří o zlatě.

"Nemohli bychom odvézt zlato našich otců na vaši jedné malé lodi?" zeptal se Thangrim.

"Podle toho, co jsem o vašem pokladu - ať roste a vzkvétá - slyšel, pochybuji."

"Jak tedy můžete od nás očekávat, že toto místo opustíme, dokud nám bude v žilách kolovat krev?"

"Možná bychom se mohli vrátit s více než jednou vzducholodí, velký králi," řekl Varek. "Možná bychom se mohli vrátit s dostatečným počtem lodí, abychom mohli odvézt všechny vaše lidi i bohatství."

"Kdyby ano, dohlédl bych na to, aby se vám dostalo odpovídající odměny. Nechte mě teď přemýšlet o tom, co jste řekli. Můžete jít."

Varek vstal a Felix se k němu přidal. Měl mlhavý pocit úlevy, že se může vzdálit z královy blízkosti a těšila ho vyhlídka na jídlo.

"Thangrime Ohňovousi," řekl Gotrek. "Žádám vás o laskavost."

"O jakou, Gotreku Gurnissone?"

"Chci najít netvora, kterému říkáte Děs, a buď ho zabít, nebo nalézt vlastní záhubu."

Král se na Gotreka usmál a zdálo se, že o jeho návrhu uvažuje. V tu chvíli zaznělo vzdálené troubení na roh a o několik úderů srdce později proběhl vchodem do trůnního sálu trpaslík a hnal se rovnou ke králi. Král mu pokynul, aby přistoupil blíže, a chvíli naslouchal jeho šepotu. Když přichází domluvil, tvářil se král opravdu vážně.

"Zdá se, že za netvorem nebudeš muset jít daleko, Gotreku Gurnissone. Je na cestě sem a vede si celé vojsko."

Náhlera, pomyslel si Felix. A to jsem ještě nedostal příležitost sníst si své poslední jídlo.

DEVATENÁCT

KRVEŽÍZNIVEC

"Síly Chaosu jsou zde," řekl král Thangrim. "Zadujte na válečné rohy. Připravte se k boji."

Král vstal z trůnu a zvedl své kladivo vysoko nad hlavu. V tu chvíli Felix viděl, že kolem hlavice zazářila jako blesk třpytící se aura. Vzduch byl plný vůně ozonu. Královy stráže zajásaly, ale Felix za jejich okázalou statečností vycítil hluboký neklid.

"Tohle je dobré," řekl Gotrek. Tohle je moc zlé, pomyslel si Felix při představě blížící se hordy Chaosu vedené démonem nevyslovitelné moci. Divil se, jak si jen dnes ráno mohl myslet, že je na tom špatně. Jediné, co ho v té době trápilo, byla kocovina. Nyní se musel starat o mnohem horší věci.

Král sestoupil z trůnu a doprovázen kněžími vyšel z místnosti. Stráže ho následovaly. Před Siní studny se spěšně shromažďovali trpaslíci. Ze všech východů vybíhali válečníci. Někteří si připínali štíty a zbraně. Jiní měli zpola oblečené brnění a rychle si dopínali přezky. Felix viděl jednoho starého vojáka, jak si narazil přilbu na hlavu, odplivl si a několikrát zkusmo mávl sekerou. Když zachytil Felixův pohled, ukázal mu zdvižený palec.

Koutkem oka Felix zahlédl Hargrima, který shromažďoval své tunelové bojovníky. Také si oblékali těžkou trpasličí zbroj. Zdálo se, že čas tajností a skrývání je pryč a nyní chtějí tu nejpevnější ochranu, jakou mohou mít. Felix jim to neměl za zlé. Jeho vlastní kroužková košile se najednou zdála být žalostně nedostatečná, když si vzpomněl na dav znetvořených válečníků, který viděl kolem Karag Dumu, a když si pomyslel na legendární vražednost Krvežíznivce.

Nicméně teď nic jiného neměl. Vytasil z pochvy svůj kouzelný meč a doběhl k Hargrimovi: "Jak nás našli?" zavolal, aby ho Hargrim přes ten rámus, který trpaslíci při přípravách k bitvě dělali, vůbec slyšel.

"Nevím. Možná našli místo, kde jsme zabili lovecké psy. Možná jiní psi pak našli stopu. Co na tom záleží. Je to proctví. Dnes nadešel den záhuby."

"Nebud' tak veselý," odpověděl Felix a rozhlédl se po Gotrekovi, Snorrim a Varekovi. Viděl, že trolobijci stojí poblíž krále. Vareka nikde neviděl. Felix přemýšlel, kam mohl jít. Uvědomil si, že ať se v této bitvě přihodí cokoli, jeho místo je zde. Kdyby nic jiného, sám by cestu ven nenašel. A ostatní ji pravděpodobně znali poslepu. Na druhou stranu byl nejspíš příliš velkým optimistou, když si představoval, že je zde vůbec nějaká naděje na přežití. Snorri s Gotrekem neodejdou, dokud zde bude Krvežíznivec, a pochyboval, že mohou nad tak mocným démonem zvítězit, jakkoliv byli úžasní bojovníci.

"Mnoho štěstí!" křikl na Hargrima a vydal se za trolobijci.

"Ať vám Grungni, Grinnir a Valaya pomáhají, Felixi Jaegere," řekl Hargrim a vrátil se, aby vydal svým vojákům rozkazy.

Zdálky už byly slyšet zvuky bitvy. Chodbami se rozléhalo troubení rohů, řinčení zbraní a strašlivý řev čehosi příšerného. Trpaslíci se rozestavili po Síni studny. Bylo jich tu rozhodně mnohem víc než v Opuštěné věži, ale to Felixe příliš neuklidňovalo. Na to, kolik proti nim stálo nepřátel, jich bylo žalostně málo. Felix vzhlédl k místu, kde stál král, kterého nesli čtyři nosiči na štítu. "Prolomili naši bránu," řekl král. "Stráže je chvíli udrží."

Při pohledu za Thangrima Felix viděl, že ženy, starci a ranění mizejí východem, který předtím neviděl. Když prošel poslední, dveře se za nimi zavřely. Nezůstalo tam ani stopy po skrytém východu.

"Jdou i s naším pokladem do krypty, aby tam přečkali konečnou bitvu," řekl Thangrim. "Jestli vyhrajeme, pustíme je ven. Jestli ne, zemřou."

"Jak to myslíš?"

"Krypta se dá otevřít jen zvenčí," odpověděl Gotrek. Felix byl najednou rád, že se nepokoušel utéci těmito dveřmi. Nedovedl si představit nic horšího než čekat v temné kobce, až zemře hladem nebo udušením, zatímco venku zuří bitva. Tady má alespoň nad svým osudem jakous takous vládu a přijde-li smrt, bude rychlá. Alespoň v to doufal.

Viděl, že Varek se vrací. Mladý trpaslík měl k hrudi připjatou Makaïssonovu zbraň a v ruce nesl vak plný bomb.

Pohyboval se velmi cílevědomě, doběhl až k Felixovi a zastavil se.

"Podrž tohle na chvíli," řekl mu a podal mu zbraň. Felix zasunul meč do pochvy a vzal si ji. Překvapilo ho, jak je těžká a s jakou lehkostí mu ji Varek podával. Málem ji upustil na zem. Varek vytáhl svou knihu a pero a pustil se do psaní poznámek. Když viděl Felixův vyjevený pohled, řekl: "Jen poslední vysvětlení. Pro případ, že by tohle někdo později našel. No, můžeme doufat, ne?"

Felix se přinutil k nejistému úsměvu: "Asi ano."

Řinčení v dále dosáhlo vrcholu a vzápětí zazněl zvířecký triumfální řev. Felix si domyslel, že se trpaslíkům příliš nedaří. Thangrim začal mluvit trpasličtinou. Z toho, co volal, Felix nerozuměl jedinému slovu, ale trpaslíkům se to zřejmě líbilo. Propukli v mohutný jásot, i Gotrek se Snorrim. Jen Varek nepřidal svůj hlas k halasnému sboru, protože byl právě plně zaměstnán psaním.

Felix upřeně hleděl na vchod, kterým se měli vřít nepřátelé. Věděl, že totéž dělá několik set trpaslíků vyzbrojených kušemi. Ale ani to ho příliš neuklidnilo. Měl naléhavý pocit nadcházejícího konce. Strach mu sevřel srdce. Na duši mu padl stín. Věděl, že se blíží cosi strašlivého.

"Gotreku, vsad' se, že Snorri zabije víc bestií než ty."

Gotrek si posměšně odfrkl. "I človíček pobije víc bestií než ty," odpověděl.

"Felixi, chceš se vsadit?" zeptal se Snorri. Felix potřásl hlavou. V ústech měl příliš sucho na to, aby mohl odpovědět. V hlavě se mu zakořenila hrůza, jakýsi ochromující strach otřásající základy jeho přičetnosti, který ho nutil hledat temný koutek, schovat se a skuhrat. Cosi mu říkalo, že je to nepřírozené, že by neměl cítit takový strach, ale přesto bylo těžké se mu postavit. V tom příšerném řevu bylo něco, co mu krev proměňovalo ve vodu.

"Hlavně si, Snorri, pamatuj, že démon patří mně," řekl Gotrek.

"Záleží na tom, jestli se k němu Snorri nedostane dříve," odsekl Snorri.

Felix už nemohl snést pohled na vchod, proto obrátil zrak ke Gotrekovi se Snorrim. Viděl, že i oni jsou napjatí. Gotrek měl od toho, jak svíral topůrku své sekery, bílé klouby na ruce. Snorrim se trochu klepala ruka se sekerou. Když si všiml, že se na něj Felix dívá, zašklebil se a pokusil se chvění zastavit.

"Snorri se nebojí," řekl. "Moc."

Felix mu úšklebek vrátil, ačkoliv věděl, jak nepřírozeně musí vypadat. Jako by měl příliš těsnou kůži na obličej i vlasy mu na hlavě stály stejně jako hřeben trolobijců. Nejspíš byl také na smrt bledý.

Najednou se na okamžik udělalo naprosté ticho. Felix slyšel jen škrábání Varekova pera. To ale také přestalo a Felix cítil, že ho někdo zatahal za rukáv. Uvědomil si, že Varek chce zpátky svou zbraň. Felix mu ji dal a tasil meč.

Ozval se tak silný a hrozivý řev, že Felix málem meč upustil. Vzhlédl a jen taktak, že si nenadělal do kalhot. Do síně vstoupila nejstrašlivější věc, jakou kdy viděl, a za ní se valily lačné hordy bestií.

Užasle a v hrůze hleděl na to stvoření a myslel si: Takhle tedy vypadá démon. Tohle je tedy ta vtělená noční můra, která sužuje můj lid od počátku věků.

Věděl, že na strachu, který démon vzbuzoval, je cosi magického. Byla to nepřírozená aura věci, která se přikradla z nejzazších děr. Žádný smrtelník tuto auru nemohl cítit a neodpovědět na ni. I samotný pohled na Krvežiznivce zraňoval oči. Pouhý vzhled té příšery člověku napovídal, že je z jakési nepřírozené substance. Šířila kolem sebe příšerný mrtvolný puch. Čpěla zkaženým masem, sraženou krví a jinými nepopsatelně odpornými věcmi.

Odpovídala Hargrimovu popisu. Byla vyšší a mnohem mohutnější než Felix. Na zádech měla složená netopýří křídla.

Byla svalnatá jako mínotaurus. V jedné ruce držela bič, v druhé hrozivou sekeru, která byla větší než člověk. Kůži měla rudou a obličej divoký a zvířecký. Avšak to, na co Felix nikdy nezapomene, byly její oči.

Vypadaly jako tůně nekonečné temnoty, z nichž hleděla smrtící, bezvěká inteligence. Někde v těch hlubinách plápolaly červené ohně divošské nenávisti, šílené zuřivosti, která by dokázala rozmetat chod vesmíru, aby ukojila chuť po krvi, jež nikdy nemůže být ukojena. Stálo tu stvoření, které vidělo zrození a umírání světů a možná bude přihlížet i smrti vesmíru. Felix žil v porovnání s tímhle tvorem doslova jepičí život. Proti jeho síle, divokosti a protřelosti byl naprostě nic.

Přesto se při pohledu na démona začínal Felixův strach ztrácet. Koneckonců, ačkoliv byl vtělená hrůza, nebyl tak strašlivý, jak si ho Felix představoval. Nemohl být děsivější než příšera, kterou si před pouhými několika údery srdce vytvořil ve své fantazii. Vyvolával úžas, byl jistě tajemný a mocný, ale Felix věděl, že teď, když ho viděl, dokáže proti němu bojovat, a při pohledu na ostatní zjistil, že cítí totéž. Svým způsobem ho už démonova přítomnost nedrtila, i když

měl možná být jeho zhoubou. Věděl, že viděl něco, co může vidět jen málo lidí, a pocítil jistě uspokojení. Věděl také, že může téhle neskutečně děsivé věci čelit.

Potom démon promluvil a vlna strachu se vrátila, tentokrát mnohem silnější.

"Přišel jsem, abych si vyžádal krvavý dluh, králi Thangrime."

Hlas mu duněl jako mosazný roh, a přesto v něm bylo cosi, co vyvolávalo pocit prázdnoty a palčivého chladu. Burácel jako hrom, a přece byl tak dokonale vyladěný, že v každém slově byla přesně ta dávka nenávisti, jakou v ní démon chtěl mít. Byl to hlas rozzuřeného, pomstychtivého boha. Felix věděl, že nemluví v reikspiel, a přesto dokonale rozuměl tomu, co říkal, a ani na okamžik nepochyboval, že trpaslíci na tom byli stejně.

"Přišel jsi, abychom tě mohli znovu zahnat do díry," odpověděl král Thangrim. Hlas měl jasný, hluboký a rezonující, ale ve srovnání s hlasem Krvežíznivce působil spíš dojmem vzdorovitého dítěte, které vříská na dospělého.

"Vyrvu ti srdce z těla a sním je před tvýma očima, přesně jak jsem slíbil. A ani všichni tví mrňaví vojáci tě nezachrání. Každou vteřinu každé hodiny každého dne každého roku čekání jsem se těšil na tenhle den a teď je tady."

Zatímco hovořil, do místnosti se cpali další a další válečníci Chaosu, a přesto žádný trpaslík nevystřelil ani nezvedl zbraň. Démon měl v sobě cosi hypnotického a v jeho setkání s králem bylo cosi nesnesitelně fascinujícího. Felix chtěl na trpaslíky křiknout, aby je varoval, ale neudělal to. Byl očarován stejným kouzlem jako oni. Další a další stoupenci Chaosu proudili dovnitř. Zdálo se, že Thangrim chce odpovědět, ale nemůže. Vypadal velmi staře, unaveně a poraženecky a to souboj ještě nezačal.

"Ztratil jsi něco ze své arogance, skrčku, ale teď jsi starý a vetchý a já... já jsem silnější než kdy předtím."

"Rozhodně tak smrdíš," zařval Gotrek. Démonův planoucí zrak se obrátil k trolobijci a na okamžik utkvěl i na Felixovi.

Ten se zachvěl. Jako by na něj z kostěných důlků hleděla sama smrt. Felixe ohromilo, že trolobijce dokáže démonovu pohledu vzdorovat. Podařilo se mu dokonce vykouzlit brutální úšklebek a zamávat sekerou. Runy na ostří zaplály jasněji, než kdy Felix viděl. Gotrek přešel po ostří palcem. Z palce mu vytryskla jediná kapka krve a Gotrek ji olízl, dívaje se přitom opovržlivě na démona.

"Máš žízeň?" zeptal se. "Zkus tohle. Dnes už víc nedostaneš."

"Vypiji tvou krev do poslední kapky, rozdrťm ti lebku, pohltním tvůj malinký mozek a přitom ti sežeru duši. Pochopíš, co znamená slovo hrůza."

"Začínám chápat, co znamená slovo nuda," opáčil Gotrek a pronikavě se zasmál. "Chceš mě svými proslovami unudit k smrti, nebo půjdeš sem a zemřeš?"

Felix nemohl uvěřit, že trolobijce dokáže něco říct, když ho probodává ten duši spalující pohled, ale Gotrekovi se to nějak podařilo a přitom dodal odvalu celému trpasličímu vojsku. Felix cítil, jak ze sebe trpaslíci shazují vliv démonovy moci a připravují se k boji. Thangrim se narovnal a zdvihl kladivo, až se znovu zablýsklo.

Démon se zcela nečekaně usmál a v úsměvu odhalil dlouhé tesáky a tlamu, která by dokázala spolknout celého koně:

"Chvilka vzdoru ti vynese věčná muka. Navěky budeš moci litovat své pošetilosti. A dříve, než zemřeš, přemýšlej o tomhle: to ty jsi mě zavedl na tohle tajné místo."

Když viděl, že se Gotrek nenechá vyprovokovat, pokračoval: "Jsem spojený s tvou sekerou. Od chvíle, kdy mě zranila, vždy vycítím její přítomnost, ať je schovaná sebelépe. Sledoval jsem její stopu až sem. Děkuji ti za prokázanou službu, otroku."

Felix pohlédl na Gotreka, aby viděl, co to s ním udělalo. V trolobijcově obličejí se nezračil jiný pocit než nesmířitelná nenávisť. Felix uvažoval, jak to Gotrek může dokázat. Jemu se točila hlava. Připadalo mu, že celá jejich dlouhá pouť, všechna vynalézavost, kterou Borek uplatnil, aby je sem dostal, všechna nebezpečí, jež přestáli, všechno to mělo jediný účel. Dovést démona k jeho konečnému cíli. Bylo to nesnesitelné pomyšlení, že všechno jejich úsilí skončilo takto, že byli polapeni do sítě prorocství a osudu, o níž nevědí nic, že jsou jen pěšáky ve věčné hře sil Temnoty. Při pohledu na mezeru, která dělila obě vojska, měl Felix nepříjemně poraženecký pocit. Za démonem se tísnil houf deformovaných rohatých bestii. Válečníci Chaosu v černém brnění stáli v řadách za sebou, připraveni k útoku, s úchvatnými mystickými meči v pohotovosti. Smečka ohavných loveckých psů hladově štěkala, jako by už chtěla duše kořisti.

Proti nim stálo uboze vyhlížející vojsko trpaslíků. Kolem vlajícího královského praporu se sešikovala stráž. Její členové byli oděni do toho nejlepšího brnění a vyzbrojeni mocnými zbraněmi. Mezi Thangrimem a démonem se tyčila řada silných válečníků. Všichni měli planoucí runové meče. Král stínil pravé křídlo vojska, ale Felix věděl, že je složeno z jednotek vyzbrojených kušemi a kladivy. Nalevo stály šiky vousatých veteránů s kladivy a sekerami. Mezi nimi byli Gotrek, Snorri, Varek i on sám. Felix se pomodlil k Sigmarovi. Jestli ho bůh slyšel, nedal mu znamení.

Místo toho démon pozdvihl svou zbraň a dal povel k útoku. Za ohlušujícího řevu a rachotu bubnů se hordy Chaosu pohnuly. Vychrtlí psi poskakovali před vojáky připravení rvát a trhat. Démon to vše sledoval s odpudivým uspokojením. Trpaslíci vystřelili salvu z kuší a nadělali mezi nelidskými těly bestii krvavá jatka.

Varek začal střílet ze své zbraně a Felix z toho málem ohluchl. Trpaslíkův obličej osvitila záře z hlavní a blížící se netvory zkosil proud horkého olova. Ve světle těchto záblesků se Varekův zkroucený obličej nijak zvlášť nelišil od obličejů jejich nepřátel.

Thangrim zdvihl kladivo. Kolem něj se zablýsklo a do vzdálených koutů síně se rozeběhly obrovské stíny. Zatočil jím nad hlavou a zdálo se, že kladivo přitom nabývá na síle a jasu. Runy oslnivě plály. Všude kolem pršely modré jiskry. S pachem démona se mísila vůně ozonu.

Thangrim vypustil kladivo osudu z rukou. Vyletělo směrem ke Krvežíznivci jako kometa a za ním byla stopa jisker a blesků. Kam dopadly, zabíjely bestie. Kůže jim zčernala a srst se zježila. Kladivo letělo přímo a nezadržitelně a dopadlo na démona se zvukem hromu. Krvežíznivec zařval bolestí a zapotácel se. Trpaslíci zajásali. Felix překvapeně zíral na kladivo, které se samo vracelo zpátky. Bestie před ním uhýbaly. Král natáhl ruku a zbraň se do ní vrátila jako sokol k

sokolníkovi.

Na okamžik Felix zadoufal, že děsivá trpasličí zbraň Krvežíznivce skolí, ale když na něj opět pohlédl, všechny naděje byly zmařeny. Ze zranění v boku démona odkapávaly planoucí kapky ichoru a při styku s podlahou se měnily v obláčky jedovatě vyhlížejícího dýmu, ale netvor stále stál, nesmírně silný a strašlivý a výsměšně si prohlížel trpaslíky. Ohnivý pohled, který na ně vrhl, ztišil v mžiku jejich jásot.

"Když nepřijde on k nám, budeme muset přijít my k němu," zavrčel Gotrek a vrhl se vstříc blížící se hordě Chaosu.

"Snorri myslí, že je to dobrý nápad," přikývl druhý trollobijce a následoval ho.

"Počkejte na mě," vyhrkl Felix a s klením se rozběhl za nimi. Měl delší krok, takže pro něho nebyl problém je dohnat a ještě se přitom rozhlížet kolem. Viděl, že všichni trpaslíci rovněž běží vstříc blížícímu se nepříteli.

Felix věděl, že je to taktická chyba. Trpaslíci si měli udržovat odstup a zasypávat nepřítele až do poslední chvíle střelami. Vypadalo to ale, že se nakazili všeobecným šílenstvím přítomnosti démona a přemohla je touha popadnout nepřítele holými rukama, rvát a trhat a zabít zblízka. Felix jim to nemohl mít za zlé. Po tolika letech pronásledování v bývalém domovu byli plni ohnivě nenávisti. Potřebovali ji uspokojit, a proto zahodili svoji jedinou malou taktickou výhodu.

Nejspíš to stejně bylo jedno. Tak jako tak zemřou, takže je možná lepší s tím co nejrychleji skoncovat. Felix sevřel oběma rukama meč, protože se na ně přivalila první vlna bestií a už nebyl čas na přemýšlení, jen na zabíjení.

Felixovi projel rukou náraz, jak se jeho meč zabořil do hrudi nepřítele. Bestie se na něj skácela a nozdry mu naplnil odporný pach mokré, zakrvácené srsti. Odkopl netvora stranou a pustil se do dalšího. Mečem mu rozsekl krční tepnu.

Když netvor zvedl ruce, aby se pokusil zastavit proud krve, probodl mu mečem hrudní koš a srdce.

Vedle něho se oháněli Gotrek se Snorrim, sekali, drtili a zabíjeli. Pokaždé když Gotrek mávl svou sekerou, svalil se na zem nepřítel svírající krvavou trosku vlastní hrudi nebo pahýl končetiny a snažící se zastavit příval krve, který se zastavit nedal. Koutkem oka Felix zahlédl Snorriho, jak máchl zároveň sekerou i kladivem a sevřel mezi ně lebku jednoho z netvorů. Lebeční klenba netvora odskočila a ven vystříkl mozek jako dužnatý šedý rosol vytlačený silným nárazem při dopadu kladiva.

Ohlušující rána následovaná bolestným vytím bestií Felixovi napověděla, že Varek hodil jednu ze svých bomb. O chvíli později se ocitl v oblaku štiplavého kouře a do očí mu vhrkly slzy. Zakašlal a tím na sebe upoutal pozornost nepřítele. Z mlhy se na něho vyřítila obrovská sekera a jen taktak, že stačil zvednout meč a ránu zablokovat. Do ramene mu vystřelily záblesky bolesti z prudkého nárazu. Vzápětí se z šera vynořila nestvůrně velká ruka a popadla ho za krk. Ostré nehty na šlachovitých prstech se mu zařezávaly do kůže. Po hrdle mu začaly stékat kapky krve.

Když se kouř trochu rozptýlil, spatřil před sebou nestvůrně svalnatou bestii. Koutkem oka viděl jednoho z jejích bratří, jak se k nim žene s napřaženým kopím. Všechno se dělo jaksi zpomaleně. Věděl, že co nevidět zemře. Horečně se pokoušel vymanit ze sevření, ale protivník byl příliš silný a už už napřahoval ruku se sekerou, aby mu zasadil smrtící ránu. Lesklý hrot kopí jeho společníka se nezadržitelně blížil. Kvůli těm ohavným prstům na krku Felix ani nemohl zavolat o pomoc.

V příštím okamžiku mu kopí projede mezi žebry nebo mu sekera rozdrtí lebku. Vědomí, že se blíží jeho konec, mu dodalo zoufalou sílu k poslednímu odporu. Místo aby se pokoušel odtáhnout, náhle se uvolnil a vrhl se dopředu.

Neočekávaný pohyb vyvedl bestii na okamžik z rovnováhy. Felix se na místě otočil a dal do toho pohybu celou svou váhu. Strhl protivníka stranou. Kopí, původně namířené na Felixe, se zabodlo přímo do jeho zad. Uctívač Chaosu zachrčel, svaly se mu v agonii napjaly a prsty kolem Felixova krku uvolnily sevření. Felix ustoupil, pečlivě zamířil a usekl mu jedním máchnutím hlavu.

Slepá hlava se skutálela na zem. Z pahýlu krku vystřikovala ke stropu krev, v nárazech, které slábly, jak se tělo kácelo k zemi. Druhý netvor stál na místě, v ruce držel uvolněné kopí a v tupém úžasu hleděl před sebe, jako by nemohl uvěřit tomu, co se stalo. Felix využil jeho chvilkového zmatení, zabodl mu meč do slabin a pohybem vzhůru mu protal břicho. Na zem se vyvalily netvorovy vnitřnosti.

Na chvíli se Felix ocitl v ohnisku bouře, obklopen točícím se vírem neuvěřitelného úsilí. Trpaslík zápasil s bestii. Sekera se střetla s kopím a kyjem. Napravo zahlédl Gotreka bojujícího se dvěma válečníky Chaosu. Válečníci v černém brnění se vrhli kupředu v naději, že se jim podaří dostat se k trollobijci z obou stran, takže jeden bude moci upoutat jeho pozornost a druhý udeřit. Gotrek byl rychlejší, udeřil první a s ohromující silou prorazil jednomu z nich pancíř. Brnění úplně nepovolilo, ale krev prosakující zpod brnění v podpaždí a v pase prozradila, že rána byla smrtelná. Trollobijce se nezastavil, takže úder druhého válečníka dopadl naprázdno, na místo, které Gotrek právě opustil. Gotrek udeřil nepřítele zdola a zezadu, zasáhl ho do nohy a ochromil ho. Jak válečník klesal k zemi, rozpoltil mu Gotrek lebku a vzápětí už se rozhlížel po další oběti.

Byl celý od krve a vypadal, jako by pracoval v nějakém pekelném řeznictví. Felix si uvědomil, že on sám na tom není o nic lépe. Ruce měl rudé a na botách měl slizkou hmotu. Potřásl hlavou a přitom si všiml Gotrekova varovného gesta.

Otočil se právě včas, aby se stihl sehnout před ranou, vedenou obrovským válečníkem v černé zbroji. Přívrženec Chaosu měl velký meč, po jehož délce rudě planuly podivné runy. Felix udeřil, ale jeho meč se odrazil od protivníkovy brnění. Z přílby skrývajících jeho obličej zaduněl idiotský smích, jako by ho Felix jen polechtal. Válečník se znovu rozmáchl a Felix pozpátku uskočil z dosahu jeho meče. Vzápětí sám zaútočil.

Jejich meče se s třesknutím srazily. Felix dal do úderu celou svou sílu, takže roztočil nepřítele dokola. Než stačil opět získat rovnováhu, zasadil mu ránu do ramene. Válečník se svalil na zem. Dříve než se mohl postavit na nohy, zvrátil mu Felix hlavu a probodl mu hrdlo mečem. Válečník Chaosu sebou začal plácát na zemi jako ryba na suchu.

Na oslavy vítězství nebyl čas. Felix spíše vycítil, než zahlédl, že mu na obnaženou hlavu dopadá kyj, a pokusil se uhnout. Noha se mu smekla po krvi potřísněném kameni, takže byl úspěšný jen zčásti. Masivní kyj zasáhl jeho hlavu, takže se jak široký, tak dlouhý rozplácl na podlahu. Před očima se mu roztančily hvězdičky. I šikmý úder ho málem

zbavil vědomí. Snažil se postavit na nohy, ale najednou nad nimi neměl žádnou vládu. Matně si uvědomoval, že se nad ním tyčí znetvořená postava a zvedá mohutný kyj, aby mu další ranou rozdrtila lebku. Náhle ho přemohla únava. Všechny zvuky utichaly. Byl příliš vyčerpaný, aby se ještě bál smrti. Už nemohl dělat nic. Kyj dopadne a jeho život skončí. Nemělo smysl bojovat. Prostě zůstane ležet a podřídí se nevyhnutelnému. Na okamžik podlehl bezmoci, ale vzápětí sebral veškerou vůli k pokusu o záchranu. Věděl, že je to marné, že takhle oslabený nikdy neuhne. Ramena měl napjatá a každým okamžikem očekával, že ucítí bolest způsobenou smrtelnou ranou.

Nepřišla. Místo toho se netvor skácel a ze zad mu stříkala krev. Nad Felixem se sklonil Gotrek, popadl ho za kroužkovou košili a zvedl ho.

"Vstávej, človíčku. Ještě jsme neskončili!" Trolobijce máchl sekerou a jednou ranou skolil nějakou bestii. "Nemůžeš zemřít, dokud neuvidíš, jak jsem zabil démona!"

"Kde je?" zeptal se Felix, dosud omráčený.

"Tamhle," ukázal Gotrek zakrváceným prstem. Felix se tam podíval a mezerou v šilenství bitvy uviděl výjev veliké odvahy. Snorri se po hlavě vrhl na démona a oháněl se po něm sekerou i kladivem. Démon se podíval dolů a posměšně se Snorriho útokům, které se mu odrážely od kůže, zachechtal.

"Snorri, ty idiote!" zařval Gotrek. "Na toho platí jen runové zbraně!"

Snorri ho možná slyšel, ale nebylo to na něm znát. Dál neúspěšně bušil do mocného protivníka a zasazoval mu rány, které by zabily i vola, ale démona nechávaly nedotčeným. Nakonec, jako by ho už unavilo sledovat skotačení šaška, se Krvežíznivec rozmáchl svou sekerou. Snorri se ji pokusil zastavit a zkrřížil před sebou své dvě zbraně, ale neměl nejmenší naději. Topůrka sekery i kladiva se rozletěla na třísky a pouhá síla démonova úderu odmrštila trolobijce přes celou síň. Řítil se jako kámen vystřelený z katapultu a přistál králi Thangrimovi u nohou, přičemž mu pocákal vousy krví.

Krvežíznivec si začal prosekávat cestu královou stráží. Jeho zbraně se míhaly tak rychle, že se nedaly sledovat a při každém úderu padl trpaslík. Zdálo se, jako by těm peklem kovaným zbraním nemohlo odolat žádné brnění. Během okamžiku se ze statečných bojovníků stávaly kňučící, umírající hromady rozsekaného masa. Honosná brnění byla rozbita na kusy. Kde Krvežíznivec máchl sekerou do řady trpaslíků, tam za sebou zanechal jen zkrvavené mrtvoly. Přesto však nevtéžil zadarmo. Runové zbraně trpaslíků ho na několika místech poranily. Za chůze mu z ran kapal kouřící ichor.

V Thangrimových očích plál oheň. Vousy měl naježené. Opět pozvedl kladivo, jakoby v odpověď na démonovu výzvu, a vrhl je po něm. Kladivo dopadlo démonovi na hrud'. Prastará zbraň opět zasáhla svůj cíl a démonův ichor opět vystříkl. Démon se zapotácel. Vzápětí se ale zašklebil a vykročil kupředu s dvojnásobnou zuřivostí.

Nic se mu nemohlo postavit do cesty. Prošel královou stráží jako trkající beran zpuchřelými dveřmi. Felix viděl, jak se jednomu válečníkovi podařilo do démona zabodnout runový meč dřívě, než si ho démon všiml. Ostří bleskově zajelo mezi Krvežíznivcovy lopatky. Ten se obrátil a švihl bičem. Felix nevěděl, z jakých pekelných řemínků byl vyroben, ale hravě pronikl kovaným brněním a stáhl trpaslíka z kůže. Felix viděl kůži oddělující se od masa tak snadno, jako by ji odřezával skalpel. Objevila se bílá kost a žlutá chrupavka. Bič znovu proťal vzduch, roztočil vřeštící oběť jako káču a rval z ní maso. Jiný trpaslík zaútočil na démona runovým kladivem. Náraz ho trochu vyvedl z rovnováhy, ale přesto jediným mávnutím sekery usekl trpaslíkovi hlavu. Přitom nepěstal bičovat předchozí oběť. Během několika úderů srdce mu u nohou ležela krvavá, stažená mrtvola, v níž už nešlo poznat trpaslíka.

"Jak dlouho se ještě budeš schovávat za svými vojáky, králíčku?" zahřímá démon a jeho hlas v sobě měl tolik příšerné magičnosti, že ho Felix slyšel i přes vřavu bitvy. Král znovu hodil kladivem, ale tentokrát démon upustil bič a kladivo zachytil. Runy na zbrani zaplály a démonovi zčernala ruka. Přesto vrhl kladivo zpátky na krále.

Zahřmělo. Kladivo letělo příliš rychle, než aby je oko dokázalo sledovat. Narazilo do krále trpaslíků a srazilo ho k zemi. Celé trpasličí vojsko zasténalo jako jediný muž, když vidělo, jak jeho velitel klesá. Démon vítězoslavně zařval. Nad bitvou burácel šílený smích a odrážel se od stěn síně. Stoupenci Chaosu teď začali bojovat dvojnásob zuřivě a rychle získávali nad trpaslíky převahu.

Krvežíznivec kráčel zdrceným houfem a zabíjel nalevo napravo. Grimnirův kněz mu vyšel vstříc. Ve stejné chvíli, kdy jeho válečné kladivo dopadlo, mu démon svým pařátem rozpáral břicho. Stará Valayina kněžka se démonovi postavila s knihou, kterou zvedala jako štít. Z jejích stránek se linula záře a démon se na okamžik zarazil. Pak se znovu rozesmál a rozťal svou sekerou kněžku i knihu zároveň. Tělo rozpolcené ve dvě spadlo na zem, démon je překročil a vítězně stanul nad umírajícím králem.

"Pojd', človíčku. Nadešla osudová hodina," řekl Gotrek a vydal se směrem k démonovi. Nic se mu nemohlo postavit do cesty. Kdo se o to pokusil, zemřel. Byl teď stejným nástrojem zkázy jako předtím démon. Mával sekerou nalevo i napravo a zabíjel bestii za bestii. Cesta za ním byla poseta rozsekanými těly.

Felix pokrčil rameny a odevzdaně vykročil za ním. Hlava mu stále ještě třeštila z rány kyjem a hrozný masakr všude kolem vnímal jakoby ve snu. Na trolobijcově poslání teď nebylo nic nepravděpodobného. Zdálo se zcela přirozené, že se Gotrek utká s démonem a zemře hrdinskou smrtí a že Felix se bude dívat a vzápětí zemře také. Už o nic jiného nešlo. Felix se rozhlédl kolem a viděl, že trpaslíci prohrávají. Pád krále je úplně demoralizoval. Snorriho ani Vareka nikde neviděl. Věděl, že tohle bitevní pole živý neopustí. Klidně může Gotreka poslechnout. Stejně mu opět vděčil za svůj život a takhle alespoň mohl dluh splatit.

Krvežíznivec stál nad ležící postavou trpasličího krále. Zarazil ostří sekery hluboko do dlažebních kamenů, až se topůrko rozvibrovalo. Potom se sklonil a oběma pařáty uchopil Thangrima, jemně, jako by zvedal malé dítě.

Felix se vyhnul ráně sekerou, usekl útočnickovi ruku v zápěstí a běžel dál. Bestie klesla na kolena a svírala si krvácející pahýl. Gotrekovi se postavili do cesty tři válečníci Chaosu. Jednomu usekl hlavu, druhému udělal díru do břicha a

třetímu zaťal sekeru do slabin. Dalším máchnutím sekery je všechny poslal k zemi a Felix měl nyní výhled na krále a jeho trýznitele.

Krvežiznivec oloupal z krále brnění, jako když si člověk loupe pomeranč. Thangrim se naklonil a plivl mu do obličeje. Slina se smísila s ichorem skapávajícím z démonova obočí a se zasyčením se vypařila. Krvežiznivec se divoce zašklebil a zaťal drápy do králova obnaženého masa. Králův hrudní koš praskl, otevřel se jako skořápka ústřice a odhalil vnitřnosti. Na Krvežiznivce, který se dál zaobíral svojí příšernou činností, vytryskla krev.

Jednou rukou si zvedl krále k očím. Druhou mu vyrval ještě tlukoucí srdce z hrudi, pozvedl je, aby královy rozšířené oči viděly, co s ním dělá. Zmáčkkl je. Prasklo se slyšitelným mlasknutím. Vytryskla z něj krev přímo netvorovi do chřtánu.

Potom zaklonil hlavu, jako bretonský epikurejec požívající obsah otevřené ústřice, a nechal si královo srdce sklouznout do tlamy. Král na to vše upíral doširoka otevřené, vyděšené oči.

Démonovi poskočil ohryzek, jak spolkl celé srdce najednou. Potom otevřel tlamu dokořán a spokojeně si říhl, až to zadunělo. Bezduchou věc, která kdysi byla hrdým králem Karag Dumu, upustil na zem a obrátil se, aby své vítězství vyřval před shromážděnými stoupenci. Felix to všechno velmi dobře viděl, protože v tu chvíli se s Gotrekem dostali skoro až k němu.

"Doufám, že sis vychutnal svoje poslední jídlo, démone," řekl Gotrek. "Teď se chystej na smrt."

Démon sklonil hlavu a usmál se: "Dám si tvůj mozeček jako zákusek," řekl s děsivou jistotou.

Trolobjice a démon stáli chvíli proti sobě a zírali jeden na druhého. Gotrek svíral planoucí sekeru. Výraz divoké zuřivosti mu proměnil obličej tak, že byl skoro stejně hrozivý jako obličej démona. Krvežiznivec s hlasitým plesknutím složil křídla a udělal na Gotreka výsměšné vyzývavé gesto. Felix klouzal pohledem od Gotreka k Thangrimově mrtvole. Slyšel, že mozek může žít ještě několik okamžiků poté, co srdce přestane bít. V případě Thangrima to byla pravda, protože démon to tak chtěl, aby mohl naplnit svoji hrůznou přísahu. Měl chuť popadnout meč a zabořit ho démonovi do hrudi.

Krátký okamžik nehybnosti skončil. Gotrek vyrazil bojový pokřik a zaútočil. Sekera vyletěla dopředu a dolů a zabořila se démonovi do hrudi. Z rány vystříkl planoucí ichor a postříkal trpaslíka. Zavrával, vzápětí se ale vzpamatoval a zasadil další ránu. Krvežiznivec zvedl pařát, aby ji odrazil, a rázem měl na ruce další šrám. Felix na okamžik zadoufal, že by Gotrek s takovou zuřivostí mohl Krvežiznivce přemoci.

Gotrekova sekera vyletěla a opět se zasekla démonovi do ruky. Démon stál chvíli bez hnutí. Felix viděl, že je vážně zraněný. Meč trpasličí strážce mu stále trčel ze zad, takže měl přišpendlené křídlo. Thangrimovo kladivo zanechalo hluboké tržné rány, z nichž vyčnívaly zlámané kosti. Gotrekova sekera také odvedla svou práci, z otevřených ran v obláčcích kouře odkapával ichor. Z celého démonova těla se zdvihaly nechutné výpary jako dým. Chvilími se jeho rysy rozkomíhaly a rozostřovaly, jako by tam tak úplně nebyl. Najednou znovu ožil, obrysy se opět zaostřily a vyjasnily. Vzápětí se vrhl na Gotreka. Lidské oko nebylo schopno rozeznat nic ze změti úderů, které si vyměnili. Felix netušil, jak mohl trolobjice tento útok přežít, ale přežil ho a potácel se zpět s velikým šrámem na čele a stopami po drápech na hrudi. Krvežiznivec měl další ránu na paži, ale zdálo se, že utrpěl menší újmu než trolobjice.

"Vidím, že už máš dost," zasípal Gotrek. Démon se zachechtal a chystal se k dalšímu výpadu. Felix se nadechl. Věděl, že to, co se chystá udělat, je sebevražda, a bylo mu to jedno. Pokud padne trolobjice, démon ho stejně zabije, a tak se rozhodl zasadit ránu, dokud může. Vyrázil vpřed a vši silou bodl. Kouzelný meč templáře Aldreda zajel démonovi hluboko do těla. Felix meč vytrhl a pokusil se bodnout znovu. Démon se k němu bleskurychle otočil a ranou pěstí ho odmrštil zpět, takovou silou, že ho náraz málem zabil.

Jak se démonův pařát dotkl Felixovy hrudi, cosi explodovalo a Felixem projela řezavá bolest. Templářův meč mu vyletěl z ruky. Dopadl na něco tvrdého a vyrazil si dech. Slyšel něco, co snad mohlo být Krvežiznivcovu zavýť v nepozemské agonii.

Gotrek využil příležitosti k dalšímu útoku a Felix si na chvíli myslel, že se mu podaří Krvežiznivce zdotat. Trolobjicova sekera opsala oblouk, téměř kruh, ale zranění ho zpomalila a démon se tak ráně, která by mu jinak usekla hlavu, vyhnul. Vzápětí se opět rozpoutala smršť ran, které byly příliš rychlé, než aby je bylo možné sledovat. Skončila tím, že démon vyrazil trolobjici sekeru z ruky. Gotrek stál shrbený a potácel se. Krvežiznivec ho mohutnou ranou pěstí poslal k zemi. Gotrek zůstal ležet démonovi u nohou s obličejem obráceným k zemi. Felixovi se ze srdce vytratila všechna naděje. Pokusil se vstát. Jak sklonil hlavu, uviděl na své hrudi doutnající zbytky Schreiberova amuletu. Démon ho musel zasáhnout pěstí a amulet explodoval pod tlakem jeho čiré síly. Přesto mu asi zachránil život, uvědomil si Felix. Něco oloupilo Krvežiznivcův úder o většinu síly. Měl Felixe zabít, ale nestalo se tak. Felix nemohl najít svůj meč, ale jeho prsty sevřely něco tvrdého a těžkého. Došlo mu, že je to kladivo osudu. Pokusil se ho zvednout, ale ani se nepohnulo. Nebylo ale jenom příliš těžké, něco ho drželo na zemi, jako držel magnet mapy na vzducholodi.

Felix zaklel. Chybělo tak málo. Démon se pohyboval pomalu, ztěžka dýchal, z ran mu kapal ichor a stěží se držel na nohou. Jediná rána by ho vyřídila, tím si byl Felix jist. Napínal svaly k prasknutí a to prokleté kladivo se ne a ne pohnout. Byla to kouzelná zbraň určená jen pro hrdiny z rodu trpaslíků a obyčejný smrtelný člověk ji zvednout nedokázal.

Krvežiznivec se sehnul nad Gotrekem, stejně jako předtím nad Thangrimem. Sevrhl mu hlavu do mohutné dlaně. Pomalu ho zvedl. Felix věděl, co bude následovat. Démon zmáčkne trolobjici lebku, až praskne jako meloun a pak mu sežere mozek i nesmrtelnou duši. Za démonovými zády viděl, jak bestie drtí poslední zbytky trpasličího odporu. Varek stál na jednom z pilířů. V ruce držel kladivo, které někde sebral. Gotrekovi vypadla sekera z ruky. Kolem se stahoval dav rozzuřených bestií.

"Pomoz mi, Sigmare," modlil se vroucně Felix, jako v dobách, kdy byl ještě malé vyděšené dítě. "Pomoz mi, Grungni! Pomoz mi, Grimmire! Pomoz mi, Valayo! Pomozte mi, zatracení!"

Jakmile vyslovil jména bohů, runy na kladivu zablikaly a ožily. Felix cítil, jak se kladivo odpoutává od země. Zpočátku

bylo těžké, ale vážilo stále méně a méně, jako by mu nějaká cizí moc propůjčovala sílu. Paží mu projela palčivá bolest. Cítil, jak mu jiskry ožehly rukáv. Chřípí mu naplnila vůně ozonu. Bolestí kladivo málem upustil. Zoufale se je snažil udržet v ruce, i když každické nervové zakončení vířilo bolestí. Nějak se mu to ale podařilo.

Felix věděl, že dostane jen jednu příležitost, a napřáhl se. Démon za sebou vycítil shromážděnou energii a obrátil se. Trolobijce mu visel bezvládně v ruce jako rozbitá panenka. Na Felixovi ulpěly Krvežíznivcovy strašlivé zraky a on musel znovu přemáhat známou hrůzu. Věděl, že se ho démon chystá roztrhat na kusy a že mu v tom nestačí zabránit. Přemohl strach, usmál se a připravil se na jeho útok,

Krvežíznivec upustil Gotreka a skočil. Drápy měl natažené před sebou, chřtán doširoka otevřený, tesáky obnažené. Oči, z nichž zíralo peklo, upíral přímo na Felixe. Hnusný pach, který kolem sebe šířil, naplnil Felixovi chřípí. Jeho tělesné teplo už překlenulo mezeru mezi nimi. Felix zvedl kladivo a vymrštil je. Řítilo se kupředu jako padající meteorit a za ním vlál ocas blesků a jisker. Se zahřměním se zabořilo démonovi do lebky. Síla nárazu netvora zastavila, ale jen na okamžik. Kladivo se odrazilo a odletělo k místu, kde ležel Gotrek.

Démon se pomalu vztyčil. Felix věděl, že teď už ho nic nemůže zastavit. Jeho vítězství bylo nevyhnutelné. On sám udělal, co mohl, a nestačilo to. Stěží se držel na nohou, natož aby mohl utíkat. Hrud' měl spálenou. Měl pocit, jako by se mu svaly na rukou odlupovaly od kostí.

Krvežíznivec se potácel k němu a strašlivě se šklebil. Výraz jeho prastarých očí Felixovi prozradil, že ví, co si myslí, a že se vysmívá jeho zoufalství. Na Felixe padl jeho obrovský stín. Netvor složil křídla, vytrhl si ze zad meč a odhodil jej přes celou síň. Felix se připravil na smrtící úder.

"Hej! Ty! Ještě jsem s tebou neskončil," ozval se Gotrekův řev. Zničehonic jeho mohutná sekera prot'ala Krvežíznivci hrud'. Vzápětí se démon začal rozpadat. Sršely z něj rudé a zlaté jiskry měnící se ve smradlavý kouř, který hned mizel. Skrz mlhu Felix viděl potlučeného Gotreka, který se sotva držel na nohou. Krvežíznivec se pomalu ztrácel.

Přesto Felix stále viděl jeho planoucí oči a stále slyšel jeho poslední slova: "Budu si vás pamatovat, smrtelníci. A mám celou věčnost na to, abych se pomstil."

Výborně, pomyslel si Felix, přesně to jsem potřeboval. Nepřátelství Velkého démona. Přesto mu ale bylo hned lehčeji u srdce. Démon byl pryč a nezvladatelný strach, který vzbuzoval, zmizel jako ranní mlha ve světle vycházejícího slunce. Jako by mu ze srdce spadl obrovský kámen, o němž předtím ani nevěděl, a pocítil velikou úlevu.

Gotrek se dopotácel ke Kladivu osudu a zdvihl ho. Tentokrát to šlo zlehka. Pak se stala podivná věc. Mezi kladivem a Gotrekovou sekerou se vytvořil oblouk z blesků. Gotrek přitom nabýval stěží potlačované síly. Hřeben z vlasů se mu napřímil a naježil. Oči mu zaplály podivnou modří.

"Bohové se mi vysmívají, človíčku," zařval hromovým hlasem. Obličej mu zkřivil hořký výraz. "Přišel jsem hledat záhubu a místo toho jsem přivodil záhubu tomuto místu. Někdo teď bude muset platit."

Otočil se a vrátil se do bitvy. Za dopadajícím kladivem se táhla nejasná světelná stopa. Sekera projela hlavou válečníka Chaosu a odštípla velký kus jednoho z pilířů podpírajících strop. Gotreka obklopila děsivá aura strachu, jakou měl předtím kolem sebe démon, a vyznavači Chaosu začali ustupovat. Gotrek vyrazil bojový pokřik a skočil do jejich středu. Rozpoutalo se strašlivé krveprolití. Trolobijce naplněný božskou silou byl neporazitelný. Sekerou protínal brnění i těla naprosto bez námahy. Nemohla se jí postavit žádná zbraň. Z kladiva sršel blesk za bleskem. Bičovaly válečníky Chaosu jako démonův bič.

Felix ten masakr pozoroval, až si všiml svého meče ležícího na zemi. Přinutil se jej zvednout a zapojit se do boje. Během několika okamžiků bylo po všem. Stoupenci Chaosu, vydešení pádem svého velitele a neschopní odolat nepřemožitelné síle rozruženého trolobijce, stáhli ocase a dali se na útěk.

DVACET

NÁSLEDKY

Felix vyčerpaně přehlížel Síň studny. Všude se válely mrtvoly, známky bitvy bojevané se šílenou zuřivostí na jedné straně a nepolevující odhodlaností trpaslíků na straně druhé. Na podlaze byl koberec ze zaschlé krve. Vzduch byl prosycen pachem smrti.

Pohlédl dolů, na místo, kde ležel Gotrek, bledý a tichý, opřený o jeden z pilířů podpírajících strop. Hrud' měl omotanou obvazy a jednu ruku znehybněnou a zavěšenou v šátku. Hlavu měl samou modřinu, dokonce i pod tetováním. Démon ho nesvíral právě jemně. Souboj s Krvežíznivcem málem skončil jeho smrtí a následný zápas mu moc nepřídal. Dýchal slabě a pohyboval se na hranici mezi životem a smrtí. Ani Várek nevěděl, jestli zemře nebo bude žít.

Mladý trpaslík nejistě vzhledl: "Udělal jsem pro něj, co jsem mohl. Zbytek je v rukou bohů. Je zázrak, že vůbec ještě žije. Myslím, že ho při boji udržovala naživu jen moc kladiva."

Felix přemítal, jestli nakonec nenadešel čas, kdy bude muset zaznamenat trolobijcovu záhubu. Byla to jistě impozantní bitva, lepší si Gotrek ani nemohl přát. Trpaslíci se sjednotili při vyhánění démona, a když se zuřivý trolobijce probíjel řadami vyznavačů Chaosu, ztratily bestie veškerou chuť k boji. Trolobijce, vyzbrojený nepřemožitelnými zbraněmi, byl krutý a vražedný jako nějaké prastaré božstvo války. Gotrek působil takové krveprolití, že si vyznavači Chaosu museli myslet, že se proti nim obrátil jejich vlastní bůh. Nakonec se demoralizovaní a v panice dali na útěk, pryč od vítězných trpaslíků. Až potom se Gotrek zhroutil.

Vítězství si vyžádalo strašlivé oběti. Pochyboval, že přežilo více než dvacet trpaslíků a většina z nich se během boje schovávala v hrobce. Nebýt moci Kladiva osudu a Gotrekova zručeného zacházení se sekerou, nejspíš by nepřežil nikdo. A vypadalo to, že trolobijce možná ještě za vítězství zaplatí.

Snorri se belhal mezi mrtvolami a ulehčoval přitom pravé noze. Nevypadal o mnoho lépe než Gotrek. Hrud' měl sešitou žilami biče. To, že byl dosud naživu, byl důkaz jeho úchvatné trpasličí nezdolnosti. Žádný člověk by nepřežil Krvežíznivcovu ránu ani ztrátu krve, která následovala. Turban z obvazů, který měl kolem hlavy, mu dodával vzhled malého, podsaditého a přihlouplého Araba. Šťastně si pohvizdoval a přitom si prohlížel krvavé trosky všude kolem. Když spatřil ležícího Gotreka, ztratil trochu ze své veselosti.

"Dobřej boj," řekl jemně. Felix se chystal vyslovit svůj nesouhlas. Chtěl říct, že podle jeho názoru nic takového jako dobrý boj neexistuje, že jsou jen boje vyhrané a prohrané. Boj znamená jen špinu, zmatek, bolest a je nebezpečný a v podstatě by se mu raději docela vyhnul.

Celou tu dobu ale věděl, že se pokouší oklamat sám sebe. Vítězství přinášelo zvláštní euforii a radost, vůči nimž nebyl imunní. A když zvážil ostatní možnosti, musel se Snorrim souhlasit.

"Ano, byl to dobrý boj," řekl, ačkoliv pochyboval, že by někdo z těch mrtvých na studené podlaze souhlasil, kdyby mohl mluvit. I jemu mluvení působilo bolest. Prohmatal si ruku. Dlaň, ve které držel Kladivo osudu, byla tuhá a spálená od blesků. Bolest docela nepotlačily ani uklidňující masti, kterými ho Varek namazal. Nebyl si jist, jaké kouzlo před tímhle chránilo Thangrima, ale rozhodně neúčinkovalo na lidi. Přesto kladivo svůj úkol splnilo a on by si teď neměl stěžovat na ledabylý způsob, jímž bohové vyslyšeli jeho modlitby.

Při pohledu na obvazy kolem ruky uvažoval, jak se mu mohlo podařit bojovat dál, ale odpověď znal. Ve spalujícím žáru bitvy člověk vydrží i bolest, která by ho za normálních okolností vyřídila. Jednou viděl muže, který bojoval ještě několik minut poté, co utrpěl smrtelné zranění. Prohlížel si zraněnou ruku a přemítal, jestli ještě někdy udrží meč. Nebo pero, které bude potřeba k zaznamenání trolobijcovy smrti.

Varek ho ujišťoval, že ano, ale Felix nevěděl, jestli mu má úplně věřit. Nu což, napadlo ho, můžu se naučit držet meč v levé ruce. Pokusil se levou rukou tasit, ale bylo to poněkud nešikovné. Nicméně, času je dost.

Bolelo ho celé tělo a chtěl si jen lehnout a spát, ale měli ještě spoustu práce. Hargrim a ostatní trpaslíci skončili debatu a šli teď k němu. Hargrim držel v pravé ruce Kladivo osudu. Felix si s trochou hořkosti všiml, že jeho nepáli.

"Dlužíme vám tolik, že to nelze splatit, Felixi Jaegere," řekl Hargrim. "Zachránil jste čest našeho lidu a uchránil posvátné kladivo našich předků před rukama nepřátel."

Felix se na trpaslíka usmál. "Vy mi nic nedlužíte, Hargrime. Kladivo mi zachránilo život. Žádný dluh neexistuje."

"Vznešená slova. Nicméně, vše, co nám patří, je vaše."

"Děkuji, ale jediné, co chci, je vrátit se domů," řekl Felix.

"Půjdeme s vámi," oznámil Hargrim. Felix pozvedl obočí.

"Je nás tu teď příliš málo na to, abychom se ubránili, a Temné síly navíc vědí, kde jsme. Je jen otázkou času, kdy se vrátí. Je čas vzít Knihu a Kladivo a tolik z pokladu, kolik uneseme, a odejít."

"Myslím, že na vzducholodi je místa dostatek, Felixi," řekl Varek. Hleděl na Felixe doširoka rozevřenýma, užaslýma očima, jako by hledal souhlas. To, že Felix bojoval s Kladivem osudu, mu zjevně mezi trpaslíky vydobylo úctu. "V Karag Dumu je teď jen dvacet trpaslíků, a když vyklidíme nákladový prostor a několik kajut, bude v lodi místa dost."

"Určitě máš pravdu," řekl Felix.

"Posvátné kladivo odtud zkrátka musíme dostat. A také tolik pokladu, kolik můžeme unést."

"Ano, to musíme," řekl Felix a pohlédl na trpaslíky vynášející z hrobky truhly. "Ale nevím, jak to všechno dostaneme odsud. Musíme se dostat ven přes uctivače Chaosu. A na boj je nás příliš málo a jsme moc slabí."

Hargrim se usklíbil: "Nebojte se, Felixi Jaegere. V Karag Dumu je ještě mnoho cest, které znají jen trpaslíci."

Felix vrhl pohled na ležícího Gotreka, který se zdál být příliš bledý a slabý na to, aby se s ním dalo hýbat: "A co Gotrek a ostatní ranění?" řekl. Možná by měli počkat, až trolobijce zemře, a pohřbít ho tady v hrobce spolu s ostatními hrdiny padlými v bitvě.

Gotrek pomalu otevřel oko. Pomalu se začal zvedat: "Až budu moc slabý na chůzi, človíčku, budu moc slabý i na život."

"Takže jdeme," řekl Felix.

Trolobijce se rozhlédl po bitevním poli: "Zdá se, že se mi záhuba zase vyhnula," řekl kysele.

"Neboj se," odpověděl Felix. "Jsem si jist, že tě čeká někde jinde!"

Thanquol roztáhl závěsy nosítek a mžoural do nezvyklého světla. Právě se vynořil z podzemí. Naplnil ho pocit uspokojení. Jasně letní slunce severního Kislevu na něj shlíželo jako oko nelítostného boha. Celé dny hnal nosiče, aby dosáhl cíle.

"Dělejte, rychle!" nařídil otrokům lapajícím po dechu. "Máme před sebou ještě kus cesty!"

Nosiči pomalu klopýtali ze svahu.

Z podivně tvarovaných věží se rozléhaly zlověstné zvuky. Řev ohromných zvířat. Pach netvorů a chaotitu pronikal Thanquolovi do nozder.

Věděl, že tady najde spojence, kteří mu pomohou chytit vzducholod' a vykonat neodvratitelnou pomstu na Gurnissonovi a Jaegerovi. Už viděl skavenské válečníky doprovázené znetvořenými, belhajícími se bestii, kteří ho přicházeli uvítat.

Kdyby teď jen mohl znovu navázat spojení s Lurkem Rozeklaným jazykem, všechno by bylo dokonalé. Přemítal, co má teď Lurk asi za lubem...

Lurk si nebyl tak docela jist, co měli za lubem ti hloupí trpaslíci, ale věděl, že brzy nadejde jeho čas. Cítil se být silný a byl si jist, že Rohatá krysa je s ním. Nyní už čekal jen na příležitost k úderu. Jakmile si to vyžádá situace, vyskočí a

přemůže své nepřátele.
Nebude-li jich ovšem příliš mnoho.